

POETINIS
DRUSKININKŲ
RUDUO
2017

DRUSKININKAI
POETIC
FALL
2017

POETINIS
DRUSKININKŲ
RUDUO
2017

DRUSKININKAI
POETIC
FALL
2017

SUDARYTOJAI IR REDAKTORIAI / COMPILERS AND EDITORS

Vytas Dekšnys, Vytautas Stankus

VIRŠELĮ APIPAVIDALINO / COVER DESIGN

Tomas S. Butkus

ALMANACHO LEIDYBĄ PARĖMĖ / THE ANTHOLOGY WAS SUPPORTED BY:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

VERSOPOLIS

Embassy of Israel
LITHUANIA

AWARDED TO
Druskininkai Poetic Fall

Poetinis Druskininkų ruduo įvertintas

EFFE (Europe for Festivals, Festivals for Europe) ženklu

© Sudarymas, Vytas Dekšnys, Vytautas Stankus, 2017

© VO „Poetinis Druskininkų ruduo“, 2017

© Leidykla VAGA, 2017

ISSN 1822-3079

TURINYS / CONTENTS

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2017 / 8
DRUSKININKAI POETIC FALL 2017 / 9

Mantas BALAKAUSKAS (LIETUVA / LITHUANIA) / 14

VERTĖ / TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Malachi BLACK (JAV / USA) / 22

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS STANKUS

Dalia BOZYTĖ (LIETUVA / LITHUANIA) / 34

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Marius BUROKAS (LIETUVA / LITHUANIA) / 46

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Nerijus CIBULSKAS (LIETUVA / LITHUANIA) / 56

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Ron DAHAN (IZRAELIS / ISRAEL) / 64

VERTĖ / TRANSLATED BY KRISTINA GUDELYTĖ

Marco FAZZINI (ITALIJA / ITALY) / 70

VERTĖ / TRANSLATED BY RAMUNĖ BRUNDZAITĖ

Kristian GUTTESEN (ISLANDIJA / ICELAND) / 82

VERTĖ / TRANSLATED BY JURGITA MARIJA ABRAITYTĖ

Ishion HUTCHINSON (JAMAICA / JAV / JAMAICA / USA) / 94

VERTĖ / TRANSLATED BY MARIUS BUROKAS

Riota JAMADA (JAPONIJA / JAPAN) / 110

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS DUMČIUS

Dmitrij KUZMIN (RUSIJA / RUSSIA) / 130

VERTĖ / TRANSLATED BY BENEDIKTAS JANUŠEVIČIUS

Aidas MARČĖNAS (LIETUVA / LITHUANIA) / 142

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Janina OSEWSKA (LENKIJA / POLAND) / 152

VERTĖ / TRANSLATED BY BIRUTĖ JONUŠKAITĖ

Ryan VAN WINKLE (JUNGTINĖ KARALYSTĖ / UNITED KINGDOM) / 164

VERTĖ / TRANSLATED BY DOMINYKAS NORKŪNAS

Jurij ZAVADSKYJ (UKRAINA / UKRAINE) / 178

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAS DEKŠNYS

Agnė ŽAGRAKALYTĖ (LIETUVA / LITHUANIA) / 190

VERTĖ / TRANSLATED BY ADA VALAITIS

EUROPEAN POETRY PLATFORM *VERSOPOLIS* / 204

EUROPOS POEZIJOS PLATFORMA *VERSOPOLIS* / 205

Tomica BAJSIĆ (KROATIJA / CROATIA) / 206

Katja GOREČAN (SLOVĖNIJA / SLOVENIA) / 210

Barbara KLICKA (LENKIJA / POLAND) / 214

Hannah LOWE (JUNGTINĖ KARALYSTĖ / UNITED KINGDOM) / 216

Afrodita NIKOLOVA (MAKEDONIJA / MACEDONIA) / 220

NUO RUGPJŪČIO IKI RUGPJŪČIO LIETUVOJE IŠLEISTŲ POEZIJOS KNYGŲ

BIBLIOGRAFIJA / THE BIBLIOGRAPHY OF POETRY BOOKS PUBLISHED IN LITHUANIA

FROM AUGUST TO AUGUST / 224

XXVII POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI / 228

XXVII DRUSKININKAI POETIC FALL, ECHOES OF 2016 / 229

KRONIKA / CHRONICLE

JOTVINGIŲ PREMIJOS LAUREATAS / WINNER OF THE 2016 JOTVINGIAN PRIZE

Eugenijus ALIŠANKA (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 234

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURAS / ANONYMOUS POEM CONTEST: OPEN THEME

Aivaras VEIKNYS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 236

Gytis NORVILAS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 238

Simonas BERNOTAS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 240

Sara POISSON (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 242

Vladas BRAZIŪNAS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 246

**VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURAS TEMA „KONTEKSTAS: KETVIRTAS
XX AMŽIAUS DEŠIMTMETIS“ / ANONYMOUS POEM CONTEST: “CONTEXT: THE 1930S”**

Sara POISSON (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 248

Aivaras VEIKNYS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 250

Dalia BOZYTĖ (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 252

**HUMORISTINIO EILĖRAŠČIO KONKURAS TEMA „KONTEKSTAS: RINKIMAI“ /
HUMOROUS POEM CONTEST “CONTEXT: ELECTIONS”**

Marius Povilas Elisas MARTYNENKO (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 254

Kornelijus PLATELIS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 256

Jonas VALONIS (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 258

**JAUNŲJŲ SKAITYMŲ LAUREATAS, KURIAM ATITEKO ANTANO A. JONYNO PRIZAS /
ANTANAS A. JONYNAS PRIZE**

Marius Povilas Elisas MARTYNENKO (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 258

PREMIJŲ LAUREATAI, STEIGĖJAI, RĖMĖJAI, PARTNERIAI / 262

PRIZE WINNERS, ORGANIZERS, SPONSORS, PARTNERS / 262

XXVIII Poetinio Druskininkų rudens tema:

Moterys literatūroje

8

Tema jau pabodusi, dauginanti priešų skaičių (ne vien vyrų), plokštinanti tapatybę ligi nepalankaus adresato matmenų (*feministė, vadinasi, isterikė ir dūra*). Tai nuoširdžiai nėra mano tema, neturiu ją ką pasakyti. Jeigu atvirai, neturiu nuomonės net apie lyčių kvotas, nors tikrai džiaugiuosi kultūros ministrės intencija jas taikyti bet jau valdininkijoje. Neįmanoma objektyviai svarstyti reiškinių, kuriame pati dalyvauji, – nesuvokiu, kodėl jauni literatai apsigina disertacijas apie šiuolaikinę literatūrą, nesuvokdami savo atspindžių joje. Arba *queer* jaunimas – apie lyčių studijas. Juk jie yra to objekto, kurį neva nagrinėja, sudedamoji – net ir norėdami negalėtų nuo to atsiplėšti ir pažvelgti nesuinteresuotai. Kita vertus, tie, kurie nėra suinteresuoti, gal niekad į tai ir iš viso nežvelgs.

Kažkada „Metų“ žurnale vienas iš redaktorių klausė, kaip jaučiuosi literatūrinių hierarchijų apsuptyje. Tada nesupratau, ko jis klausia, nes toje sociokultūrinėje terpėje visai nedalyvavau. Dabar jau šiek tiek dalyvauju, matau. Jaučiuosi blogai, bet ne dėl savęs (mane, priešingai, kažkaip lepina – teisybės dėlei reikėtų paminėti, kad, matyt, nesu laikoma moterimi *įprastine prasme*). Negaliu suprasti, kodėl, pavyzdžiui, Nacionalinei premijai institutiškai nėra siūlomos tokios rašytojos, kaip Renata Šerelytė, Kristina Sabaliauskaitė, Undinė Radzevičiūtė, Laura Sintija Černiauskaitė? Nors gal pradėti reikėtų nuo smulkesnių klausimų ir pastabų. Rašytojų sąjungos pirmininke dar niekad nėra buvusi moteris (nors, manau, puikiai susitvarkytų Birutė Jonuškaitė, kuri senokai dirba toje įstaigoje ir gerai išmano ne vien teorinius, bet ir ūkinius reikalus). Tačiau ar kas nors įsivaizduoja tokią kandidatę? O ir ji save – toje infrastruktūroje?

Sakoma, tarp moterų mažiau asmenybių. Tai tiesa, nes iš kurgi toms asmenybėms rastis. Motinystė ir jos diktuojamos sąlygos būtų atskira tema, bet man kažkaip nesąžininga atrodo ją eksploatuoti – apie tai jau tiek kalbėta ir rašyta, kad nėra prasmės kartotis. Nebetikiu, kad talentas gimsta kartu su žmogumi. Žinau atvejų, kai pirmosios knygos nesufleravo itin ryškaus talento, ir visgi vėliau buvo „persilaužta“. Vyrų draugystė, bent mano akimis,

DRUSKININKAI POETIC FALL 2017

The theme of the XXVIII Druskininkai Poetic Fall:
Women in Literature

The theme has already been exhausted, multiplying the number of detractors (not only among men), compressing identity to the dimensions of an apathetic target (*a feminist, therefore, a hysteric and an idiot*). This is truly not my theme, and I don't have anything to say about it. Frankly, I don't have an opinion about gender quotas, but I'm glad that the Minister of Culture intends to apply them, so long as it's in the government. It's impossible to objectively analyze a phenomenon if you participate in it – I don't understand why young writers defend dissertations about contemporary literature unaware of their own reflections in it. Or queer youth who pursue gender studies. Because they are a part of the object that they are analyzing – even if they wanted to, they'd be unable to divorce themselves from it and look at without having a stake in it. On the other hand, those who aren't concerned with it might never engage in it anyway.

Some time ago, one of the editors of *Metai* magazine asked me how I felt being surrounded by literary hierarchies. I didn't understand at the time what he was asking because I didn't actually participate in that socio-cultural environment. And now that I participate to a degree, I see it. I feel bad, but not for myself (I am, conversely, somewhat coddled – in the spirit of full disclosure, I should say that I am not considered a woman in the *usual sense*). I don't understand why female writers such as Danutė Kalinauskaitė, Renata Šerelytė, Kristina Sabaliauskaitė, Undinė Radzevičiūtė, Laura Sintija Černiauskaitė are institutionally not considered finalists for the National Prize. But perhaps I should start from less lofty lines of inquiry and observation. A woman has never been the chairman of the Lithuanian Writers' Union (though, I think that Birutė Jonuškaitė would be great at it; she's worked there for a long time and is well versed not only in theoretical but also practical matters). Though, can anyone imagine such a candidate for the role? Or would she even be able to see herself in this infrastructure?

Some say that there are fewer characters among women. This is totally true, because where would those characters come from? Motherhood and its

gana dažnai laviruoja ant homoerotikos ribos (žinau, dabar jie mane užmuš, nes labai to nemėgsta); kai kurie poetai liaupsina vienas kitą taip, lyg būtų įsimylėję. Dažnose buitinėse situacijose (banalųjį premijų skyrimą irgi šlieju prie buities) suveikia pritrenkiantis berniukiškas solidarumas. Apie moteris to, deja, negalėčiau pasakyti. O gal ne *deja*, o *laimei*? Jos vaikšto po vieną, ne gaujomis, nesilaiko biologinių gaujų taisyklių. Vis dėlto, ruošiantis šiai temai PDR festivalyje, ataidėjo vyrų balsai – niekinė tema, mums neaktuali, mes ir taip tolerantiški, negi mums dabar reiks išbandyti kitas orientacijas (kaip baisu!). Teisybės dėlei – apskritai pasitaiko, kad ir rašoma orientacija, ne talentu, tačiau nelaikome to literatūra. Orientacijų – ne, niekas nevers išbandyti. Vis dar glumina orientacijos? XXI a., Europoje, demokratinėje valstybėje?..

Tačiau negalėčiau teigti, kad libido energija visiškai nesusijusi su poezijos rašymu. Po Tomo Venclovos ir Sauliaus Vasiliausko pokalbio „Metuose“ („Geram poetui būtini trys dalykai – skonis, santūrumas ir amato mokėjimas“, 2017 m., nr. 5–6) socialiniame tinkle pasipylė vyrų poetų emocijos, mat Venclova kritiškai (nors, mano akimis, visiškai korektiškai) įvertino Sigitos Gedos poetinį palikimą. „Per skysti kiaušiuokai apie Gedą kalbėti“, – ėmė lietis genitalijų matavimasis. Paprastai vengiu sąvokų „seksizmas“ ir „patriarchalizmas“, tačiau kartais be jų neįmanoma net, regis, gan tolerantiškoje profesinėje aplinkoje. Erotinė energija čia tiesiogiai susijusi su literatūros vertinimu: kieno didesni, tas ir poetinės potencijos daugiau turi. Moterys čia vėlgi nedalyvauja, nes jos... ir neturi.

Dar esu mačiusi sceną, kai gan autoritetingo poeto per jo knygos pristatymą klausia, kas iš poetų yra darę jam įtakos. Poetas išvardina tuntą vyrų; žurnalistė iš salės replikuoja – ir nė vienos moters?.. Poetas, kiek pagalvojęs, atsako, kad Judita Vaičiūnaitė. Imu mąstyti, kokias gi Vaičiūnaitės įtakas galėčiau įžiūrėti X poezijoje, ir prieinu prie išvados, kad jokių. Drįstu spėti, Judita Vaičiūnaitė buvo tiesiog graži moteris ir intelektualiai pašnekovė, kuri tikrai „papuošdavo“ poetų draugiją. Tačiau tik tiek.

Skaitau Aido Marčėno „Kasdienyną“ – labai įdomi knyga, taip pat ir dokumentas, kuriame itin tiksliai fiksuojami rašytojų vyrų santykiai. Moterų rašytojų kasdienybėje neegzistuoja net panašių siužetų – jos neskambina viena kitai padėkoti, „kad esi“, neliaupsina už eilėraščių, neaptarinėja viena kitos talentų (apskritai su šia medžiaga elgiasi daug santūriau ir atsargiau), nesigroži savimi kūrybiniuose bičiulės atšvaituose. Nors nežinau, gal taip daro, – bet tik ne mano aplinkoje. Dar blogiau – jokia man pažįstama moteris rašytoja nerašytų nieko panašaus apie savo pažįstamus vyrus rašytojus. Bijotų? Tikriausiai. Ir laikytųsi atsargaus santūrumo, nes žinotų, kad stipresniųjų vertinimai žeidžia. Mes neretai vaipomės iš vyresniųjų poetų, kuriems

dictated conditions is a separate theme, but I feel like it's unfair to exploit it – so much has been said and written about motherhood that there's no reason to keep repeating it. I no longer believe that talent is inherent. I know of a few instances when someone's first book was not lauded as a real clear talent, and still, later they were able to "break out." Friendship among men, at least in my eyes, often teeters on the edge of homoeroticism (I know... now they're really going to kill me they're because they hate the thought of this); some poets exalt one another as though they were in love. A startling boyish solidarity is triggered in standard domestic situations (I also align the banal distribution of awards as domestic). Unfortunately, I could not say this about women. Or maybe not *unfortunately*, but *fortunately*? They walk around solitary, not in groups, and ignore the biological predisposition to pack mentality. Still, as we prepare to discuss this theme during the Druskininkai Poetic Fall festival, masculine voices resound – a useless theme, irrelevant to us, we're totally tolerant, and are we going to have to explore other orientations now (how terrible!). For the sake of truth – it just so happens that some writing is orientation-based, not necessarily related to talent, but we don't consider that literature. No one is going to force you to embrace orientations. So, we're still confounded by orientations? In the 21st century, in Europe, in a democratic nation?...

11

Although, I could not assert that the libidinous energy is totally unrelated to the writing of poetry. Following the publication in *Metai* (2017, No. 5–6) of an interview with Tomas Venclova and Saulius Vasiliauskas ("A good poet must possess three things – taste, restraint and mastery of a craft") social media outlets exploded with the emotions of male poets, because Venclova was critical (in my eyes, absolutely fittingly) of the poetic legacy of Sigitas Geda. "Who are these guys who have no balls and are talking about Geda" – and so began the touting of the size of one's genitalia. I usually try to avoid the concepts of "sexism" and "patriarchy," but it's simply impossible at times, even in what appears to be in a rather tolerant professional environment. Here, erotic energy is directly related to literary appreciation: the one with the bigger balls has more poetic potency. Women, again, do not participate in this, because they... just don't have the balls.

I've also seen a situation when a rather authoritative poet, during one of his readings, was asked about what poets have influenced him. The poet listed a multitude of men. Then a female journalist in the audience interjected – and not one woman? The poet considered this for a moment and said – Judita Vaičiūnaitė. I began thinking about exactly what type of influence the work of Vaičiūnaitė had on the poetic output of this particular poet, and I came to the realization that there really was none. I venture to guess Judita

(slapčia) atrodo, kad jie genialūs. Ir vis dėlto tos švelnios patyčios nėra gerai. Paslapčia tikėdami, kad gali eiti paskui Mozartą ir Bachą, jie iš tikrųjų ima rašyti gerai, atsiskleidžia, suintensyvėja jų meninė raiška. Tas slaptas tikėjimas, kad galbūt turi talentą, labai praverstų ir kai kurioms moterims, visą gyvenimą įpratusioms „būti savo vietoje“, t. y. žemiau genijų.

Šitas tekstas – vienos nuoskaudos, nors siečiau visai ne to. Jeigu nuoširdžiai, man net neskauda taip smarkiai, kaip, pvz., Aušrai Kaziliūnaitei, kuri nevengia atviros (visiems matomos) buitinės kovos su seksizmu. Moterys literatūroje man pirmiausiai yra bendruomenė, susijusi nematomais saitais nuo Gabrielės Petkevičaitės-Bitės ir dar ankstesnių laikų – kalbos, rašto, švietimo bendruomenė, dėvinti tuos pačius žodžius. Nežinau, abejočiau, ar galima labiau stengtis išgyventi bendrystę... lyties, teisių, emancipacijos pagrindais. Feminizmas, kaip deklaratyvi bendruomeninė laikysena, irgi iš dalies laikosi „gaujos“ susitarimų, tad nebūčiau linkusi tuo naudotis – ypač dialoge su vyresniosios kartos rašytojomis. Bendrystė išgyvenama kitaip, turint bendrų interesų, kelių, idėjų. Sakyčiau, organizuotis ir siekti solidarumo netgi kiek pavėluotas žingsnis (bet niekas netrukdo to išsiilgusioms jo žengti). Gyvename laiku, kai kiekviena tarsi atsakinga už save pačią, – kad nors tiek dar pajėgtų. Patriarchalizmas, kaip atgyvenusi sistema, iš lėto kėblina iš scenos – tiesiog „stiprioji“ lytis silpsta, ir nieko čia nepadarysi – vyrai išeina tėvystės atostogų, užleidžia vietas politikoje; greitai, bet traukiasi iš dominuojančių pozicijų. Kai parašau eilėraštį, mintyse duodu jį perskaityti ne kokiam nors žinomam poetui, ne kokiai nors kolegei, net ne kam nors iš mirusių poetų draugijos, – galvoju, kaip jį perskaitytų mano studijų suolo draugė, kuri apie tai net nežino. Man šios slaptos bendrystės visiškai pakanka.

Vaičiūnaitė was just an attractive woman and an intellectual conversationalist who really “beautified” the society of poets. But that was about it. I’m reading Aidas Marčėnas’s *Kasdienynas* (*Daily notebook*) – it’s a really interesting book and a true documentary of the specific relationship between male writers. These types of storylines do not exist in the everyday lives of female writers – they do not call one other to say “thank you for being you,” they don’t adulate particular poems or discuss each other’s talents (they generally are more restrained and careful about this kind of behavior), they do not see themselves in the creative reflection of their fellow female writers. Well, maybe they do, but not around me they don’t. What’s even worse – not one female writer that I know would ever write anything about the male writers she knows. Is she afraid? Probably. And she’d remain safely restrained because she knows the harm in the valuation of the stronger one. We often ridicule older poets who (secretly) think are brilliant. And still those soft sneers are not okay. Covertly believing that they could follow in the footsteps of Mozart and Bach, they eventually start writing really well, their artistic expression is unmasked and intensified. That surreptitious belief in one’s talents would really serve some women who have spent most of their lives used to staying “in your place” i.e., beneath the brilliant men.

This article is full of grievances, but that really wasn’t my goal. If I truly am not as affected by this as I say, for example, Aušra Kaziliūnaite, who embraces an open (visible for all to see) battle with sexism. Women in literature primarily for me are a community, connected with invisible thread from the time of Gabrielė Petkevičaitė-Bitė and even earlier periods – a community of language, writing, education that utilizes the same words. I don’t know, I doubt if we could try harder to experience community... gender, rights, the foundations of emancipation. Feminism as a declarative communal posture also in part adheres to “pack” arrangements, so I would not really want to use it – especially in conversation with women of an older generation. Communion is experienced in other ways, with common interests, paths, ideas. I would venture to say that it’s a bit late to organize and strive for solidarity (but no one discourages them from doing it). We live in a time when every woman is responsible for herself – that is something we’re hopefully capable of. Patriarchy, as an outdated system, is retreating – as though the “strong” gender is becoming weaker, and there’s nothing we can do about it; men take paternity leave, make room for women in politics, not quickly, but they are moving out of dominant positions. When I write a poem, in my mind I give it not to some well-known poet, not to a good female friend, not even to someone in the dead poets society – I think about how my former classmate would feel, who knows nothing of this. For me, this secret community is enough.

Mantas BALAKAUSKAS

(LIETUVA)

Fotografijos autorius
Dainius Dirgela

Mantas Balakauskas gimė 1989 m. Naujajame Uojane (Buriatija). Studijavo Lietuvos edukologijos universitete. 2016 m. išleista pirmoji jo poezijos knyga *Roma* pateko į geriausių metų poezijos knygų penketuką, įvertinta Zigmo Gėlės literatūrine premija. Šiuo metu gyvena Vilniuje. Kartu su kitais įkūrė kultūrinę asociaciją „Slinktys“.

*

per greitai juda mašinos,
keistas jų garsas nebepaveja manęs, sėdinčio pievoje,
akys ten tėra nušienauta žolė,
prie kurios pririštos mano kojos,
žolė, vien žolė, žiūrint, kaip krinta
karoliukai iš penkto aukšto į žemę,
ir sunku yra pajudėt, išlipti iš savo galvos
tam negyvenimo komposte,
tam video nuomos punkte,
tam duonos mašinų gyvenime,
tam degančių kojų pasaulyje,
tam, tam žuvų žuvelių akvariume,
tam, tam tam išdžiūvusios kūdros paviršiuje,
tam, tam tam tam –
skamba būgnas iš tolimo kranto,
bet aš visai neklausau,
negirdžiu, kaip užsiplaka.

Mantas BALAKAUSKAS

(LITHUANIA)

Mantas Balakauskas was born in 1989 in Novy Uoyan (Buryatia, Russian Federation). He studied at the Lithuanian University of Educational Sciences. His first poetry book *Roma* was published in 2016 and nominated in the Book of the Year Campaign. It was awarded the Zigmas Gėlė Prize for the Best Poetic Debut of the Year. He resides in Vilnius. He is one of the founders of the cultural association Slinktys.

*

the cars move too quickly,
sitting in the meadow, their strange sound no longer reaches me,
my eyes are only the mowed grass,
to which my legs are tied,
grass, only grass, watching, how beads
fall from the fifth floor to the ground,
and it's difficult to move, to climb out of my head
in that deathly compost,
in that video rental place,
in that bread-machine life,
in that burning leg world,
in that, that fish fishy aquarium,
in that, that that dried pond surface,
that, that that that –
a drum sounds from a distant shore,
but I don't listen at all,
I don't hear, how it beats.

*

<...> gali būti, dėl kokio nors nerimo ar panašiai,
 būna, prieuoliai tokie, ištinka naktimis,
 dažniausiai naktimis, kai protas šiurkštus kaip švitrinis
 popierius, XXI a. rykštė, mums sako, esame per minkšti
 kontempliuoti normalų, ritmu pagrįstą gyvenimą,
 tada ir pagalvojau, kad galime nebesusitikti,
 žodžiu, šiek tiek išsigandau, vis dėlto esu mirtingas,
 jaunas ir mirtingas žmogus, mano dienos,
 supranti, taip ir eina, truputį priekyje manęs,
 tarsi vestų tolyn už pavadžio, ir jaučiu, kad iš tiesų
 veda, po truputį tolstu nuo žemės paviršiaus,
 dabar ji – tik mėlyno vandenyno dėmė tolumoj,
 kai įsižiūriu, vyno ruožas ant persiško kilimo
 kranto, todėl gal ir nesuprasi, bet šiandien
 nesutiksiu tavęs, galimas daiktas, kad ir rytoj
 nesutiksiu, man nuolat įauga nagai kaip sparnai
 ir aš nugalioju jau beveik nekrutėdamas.

*

koks keistas vardas IKEA,
 IKEA nepažįstamas,
 šventas XXI a. deivės vardas,
 beveik graikiškas, senovinis,
 tobulybės instrukcijų
 ir šiaip nevykėlių deivės vardas –
 iš kurio gali išspaust vašką
 ir išlankstyti sau dugną gali,
 kur žydi upės mėlynai mėlynai,
 ir saulė voliojas tarp guminių lėlių
 ir bažnyčių, po senų ąžuolų vitrinomis,
 kur nėra jokio pasitenkinimo,

*

<...> it might be from of some sort of anxiety or something similar,
they occur, these attacks, happen at night,
most often at night, when the mind is coarse as emery
paper, a 21st century scourge, they say we are too soft
to contemplate a normal life, grounded in rhythm,
and then I thought that we might not meet again,
in a word I was frightened somewhat, after all I'm still mortal,
a young and mortal person, my days,
you understand, go like this, a little bit ahead of me,
as though leading me further than the reins allow, and to be honest, I feel
how they lead me, bit by bit I get more distant from the surface of the ground
and now she's – just a blue ocean stain in the distance,
when I look closely a strip of wine on a Persian rug
shore, and maybe this is why you won't understand, but today
I won't meet you, it's likely that also tomorrow
I won't meet you, my nails constantly ingrown like wings
I win almost without moving.

17

*

what a strange name IKEA,
IKEA, the holy name of an
unknown 21st century goddess,
almost Greek, ancient,
the name of the goddess of
perfection's instructions and general failures--
from whom you can press out wax
and fold endlessly,
where rivers blossom blue blue,
and the sun rolls amongst rubber dolls
and churches, through oak showcases,
where there is no satisfaction,

tik ūkiškas muilas
žodžių skeveldroms išplauti –
išplauti iš trupančių lūpų tą
paukštelių architektūrą,
nuo kurios trenkia žuvim,
taip trenkia ir traukia prie žemės.

*

vamzdis Neries krūtinėje,
mano galvoje tūnantis neskoningas ėjimas
iš proto, iš namų į namus,
per tavo molines kojas,
šitą absoliutinį meną verčiantis gūžtis,
ėjimas tolyn nuo savęs –
murzino pasakų herojaus,
ieškančio,
ką čia išgelbėt,
ką čia sudirbt savo rūpesčiu,
sąmoningu bilsnojimu
į užkniedytą sąmonės dangtį
dvišakiu kirvio ašmeniu,
negalėjimu pasakyti,
kad jau viskas, viskas yra ne tau,
esi tik įžaidžiantis tuštumas,
apsišlovinęs diletantas,
todėl labai prastas žaidėjas,
kartais užmirštantis artimą savo,
o juos, sako, reikia mylėt,
mylėt kaip save patį,
nors išeina kaip visad:
pokalbių rūgštys, dialogų tulžis
dvylikos žingsnių programoje.

only economical soap
to wash out the fragments of words –
to wash from crumbling lips,
that bird architecture,
which reeks of fish,
reeks and pulls to the earth.

*

a pipe in Neris' bosom,
my head conceals an unsavoury going
out of my mind, from house to home,
through your clay legs,
this absolute art of cowering,
moving further from the self –
a grubby storybook hero,
searching
for someone to save,
for something to do with his concerns,
a conscious tapping
on the clinched lid of the subconscious
a bifurcated axe blade,
the inability to say,
that this is everything, that everything is not for you,
you're just hurtful emptiness,
a glorified dilettante,
and for that reason a very poor player,
sometimes forgetting those close to you,
and they say you must love them,
love like your own self,
though it turns out as usual:
sour conversations, bitter dialogue
in a twelve step programme.

*

dabar jau eikim namo,
kur vaizdingas maršrutas
išskysta, ir nebelieka žodžių,
prasmės nebelieka, kartojasi,
kartoju, kad nesuprantu, kur
namai ir obelys dingsta,
obuoliai, kurių nevalgydavau,
buvo neskanūs, neskanu buvo
gyvent šitaip kapojant gyvenimą,
tave užpilant žemėm kaip šunį,
apie kurį man tada pamelavo,
bet girdėjau, sėdėdamas suole,
kaip skrenda bitės, gal širšės, į avilį,
kulkos skrenda ir įsikimba į kailį,
atlapus jo, o tada jau ateina žiema,
ir už stiklo iškrinta
geltona geltona geltona.

*

gražu būtų transliuot
begales vėjo, lapų ir skersvėjų politikos,
prisimint, kodėl esu laisvas,
nors šis amžius dar neturi kvapo,
šitas, kurį rašau,
dar tik pradedu rašyti,

kol už lango
nuostabiai skleidžias
variklio alyva.

*

now let's go home,
where the scenic route
dissolves, and no more words remain,
no meaning remains, repeating,
I repeat, that I don't understand, where
the houses and apple trees are disappearing to,
apples, which I never used to eat,
they were unappetizing, it was unappetizing
to live such a hacking life,
them pouring dirt on you like a dog,
then lying to me about it,
but I heard, sitting on a bench,
the bees, maybe wasps, flying into a hive,
bullets flying and pushed their way into the hide,
wide open, and then winter comes,
and falling behind the glass
yellow yellow yellow.

21

*

it would be nice to broadcast
the endless politics of wind, leaves and crosswinds,
to remember why I am free,
though this age does not yet have a smell,
this one, which I write,
have only started to write,

and beyond the window
wondrously spreads
engine oil.

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Malachi BLACK

(USA)

Malachi Black was born in 1982 in Boston. He holds a B.A. from New York University, an M.F.A. from the University of Texas, and a Ph.D. in Literature with Creative Writing emphasis from the University of Utah. His poetry book *Storm Toward Morning* (2014) was a finalist for the Poetry Society of America's Norma Farber First Book Award and a selection for the Poetry Society of America's New American Poets Series. Black's poems appear widely in journals and anthologies and has been set to music. He teaches English and Creative Writing at the University of San Diego, California.

QUARANTINE

LAUDS

Somehow I am sturdier, more shore
than sea-spray as I thicken through
the bedroom door. I gleam of sickness.
You give me morning, Lord, as you
give earthquake to all architecture.
I can forget.

You put that sugar
in the melon's breath, and it is wet
with what you are. (I, too, ferment.)
You rub the hum and simple warmth
of summer from afar into the hips
of insects and of everything.
I can forget.

And like the sea,
one more machine without a memory,
I don't believe that you made me.

Malachi BLACK

(JAV)

Malachi Black (Malakis Blakas) gimė 1982 m. Bostone, augo Naujojo Džersio valstijoje. Baigė studijas Niujorko ir Teksaso universitetuose; Jutos universitete įgijo literatūros daktaro laipsnį. Pirmą jo poezijos knygą *Audra rytui auštant* (*Storm Toward Morning*, 2014) pateko į Amerikos poezijos draugijos Normos Farber pirmosios knygos konkurso finalą. Kūryba spausdinta daugelyje literatūros žurnalų ir antologijų, jo eilėms kuriama muzika. Šiuo metu San Diego universitete (Kalifornija) dėsto anglų kalbą ir kūrybinį rašymą.

KARANTINAS

23

RYTMETINĖS

Kažkaip esu tvirtesnis, labiau smėlis pakrantėje
negu jūros puta, kuomet tirštėju
miegamą tarpduryje. Švyčiu liga.
Man, Viešpatie, tu dovanoji rytą, lyg
žemės drebėjimą architektūrai.
Galiu užmiršt.

Kubelį cukraus tu panardini
į burną kvepiančią melionais ir jis sudrėksta
tuo, kas tu esi. (Ir aš sujudintas esu.)
Gaudesį ir šilumą iš vasarų kadaise
tu įtrini į šlauneles vabzdžių
ir visa, kas tik likę.
Galiu užmiršt.

Lyg jūra, be atsiminimų šių,
dar vienas mechanizmas ji, aš netikiu,
kad vis dėlto mane sukūrei tu.

PRIME

I don't believe that you made me
 into this tremolo of hands,
 this fever, this flat-footed dance
 of tendons and the drapery

of skin along a skeleton.
 I am that I am: a brittle
 ribcage and the hummingbird
 of breath that flickers in it.

Incrementally, I stand:
 in me are eons and the cramp
 of endless ancestry.

Sun is in the leaves again.
 I think I see you in the wind
 but then I think I see the wind.

TERCE

But then I think I see the wind
 as an intention, pressing us
 with weather. All the pieces
 of the air you've put together
 somehow know just how to hold
 the rain. They somehow know

to funnel and unfold, to swerve
 the snow, to rake the beaches
 and to slope the arcing seagull's wings.
 As wind inside a shell: they know
 you in themselves. I'll find you out;
 I can know you as a hint in things.

I do. And through the window
 I have known you as an opening.

PIRMOJI

Aš netikiu, kad vis dėlto mane sukūrei tu
į šitą tremolo iš rankų,
šią karštligę, šį šokį pilnapadžių
iš sausgyslių ir audinių

odos aplink skeletą.
Esu tai kas esu: šonkaulių
trapus narvelis ir kolibrio
dvelksmas besidaužantis jame.

Gausėdamas aš stoviu:
amžinybė manyje ir protėvių
mėšlungis begalinis.

Saulė vėl lapijoje.
Manau regįs tave šiam vėjy,
tačiau tada manau regįs tik vėją.

25

TREČIOJI

Tačiau tada manau regįs tik vėją
nelyg ketinimą, mus slegiantį
oru. Dalelės visos deguonies,
kurias tu surinkai į krūvą,
kažkaip jos žino būdą,
kaip sulaikyti lietų. Žino jos,

kaip prisipildyti ir išsiskleisti, nukreipti
sniegą, žarstyti paplūdimio smėlį
ir lenkti kibirkščiuojančius sparnus žuvėdros.
Tarytum vėjas kriauklėje: tave
jos atpažįsta savyje. Aš išsiaiškinsiu tave;
žinau tave tarytumei užuominą daiktuos.

Žinau. Ir pro šį langą aš
pažinau tave tarytumei atsivėrimą.

SEXT

I have known you as an opening
 of curtains as a light blurts through
 the sky. But this is afternoon
 and afternoon is not the time

to hunt you with the hot globe
 of a human eye. So I fluster
 like a crooked broom in rounds
 within the living room, and try
 to lift an ear to you. I try.

I cut myself into a cave for you.
 To be a trilling blindness
 in the infinite vibration
 of your murmuring July,
 I cut myself into a cave for you.

NONE

I cut myself into a cave for you,
 but you are quiet. You are shy:

an only child, you still hide
 from blame and invitations

and you constantly deny
 all suitors. I will not be

defied: *you* are the tongue
 I plunge into this begging

razorblade so brightened
 by my spiderweb of blood,

you are the one: you are
 the venom in the serpent

I have tried not to become,
 my Lord. You are the one.

ŠEŠTOJI

Aš pažinau tave tarytumei atsivėrimą
užuolaidų, kuomet šviesa pro debesį
nuslysta. Tačiau dabar vidurdienis, kuris
nėra pats tinkamiausias metas

tave medžiot karštu gaubliu
žmogaus akies. Blaškaus,
lyg susisukus šluota ratais
svetainėje sukuos, bandau
tavęs įsiklausyt. Aš stengiuos.

Vardan tavęs susižeidžiu į tuštumą.
Kad tapčiau suokiančia aklyste
šioj begalinėje vibracijoje,
tavajam liepos murmesy,
vardan tavęs susižeidžiu į tuštumą.

27

DEVINTOJI

Vardan tavęs susižeidžiu į tuštumą,
bet tu tyli. Esi drovus:

lyg vienturtis, vis dar slepies truputį
nuo pakvietimų ir kaltės

ir nuolatos tu atstumi visus
prašytojus. Tačiau manęs

neignoruosi: *esi* liežuvis,
kurį panardinu į elgetavimą,

skustuvo ašmenys nušvitę
mano voratinkliu iš kraujo,

ir tu esi tasai: *esi*
nuodai gyvatėje,

kuria aš stengiausi netapti,
Dieve mano. Tu esi tasai.

VESPERS

My Lord, you are the one:
your breath has blown away
 the visionary sun
and now suffocates the skyline
with a dusk. If only once,
I wish that you could shudder
with my pulse, double over
and convulse on the stitches
in the skin that I slash wishes in.
 But, Lord, you are the gulf
between the hoped-for
 and the happening:
You've won. So what is left for me
when what is left for me has come?

COMPLINE

when what is left for me has come:
when what is left has left its wing
in something slumped against a door:
when what is left for me has come
to nothing ever after and before
this kingdom come to nothing:
when what has come is nothing more
than what was left and what was left
is nothing more than what has come
to nothing ever after and before:
if what is left is what is meant
for me and what is meant for me
is nothing come to nothing come
to this kingdom come to nothing:

MIŠPARAI

Dieve mano, tu esi tasai:
vien tavo dvelksmas užgesino
įsivaizduotą saulę,
o dabar dar horizontą smaigia
sutema. Jeigu bent kartą,
kaip norėčiau aš, kad suvirpėtumei
mano širdies ritmu, sulinktumei perpus
nuo traukulių per odoj
esančias siūles, aš troškimus sukišęs į žaizdas.
Bet, Viešpatie, esi bedugnė praraja
tarp to, ko buvo tikimasi,
ir to, kas vyksta čia:
tu nugalėjai. Tad kas man liks,
kuomet nutiks tai, kas man liko?

29

NAKTINĖ

kuomet nutiks tai, kas man liko:
kuomet kas liko jau paliks sparnus
ir pas duris kažkas susmuks
kuomet nutiks tai, kas man liko
į nieką prieš ir nieką po
karalija į nieką pasivers:
kuomet šis vyksmas virs niekuo
tuomet kas liko ir tai, kas liko,
nėra daugiau už tai, kas atsitiks
į nieką prieš ir nieką po:
jei liko tai kas skirta
man, ir tai kas skirta man
tėra nuo nieko ligi nieko,
karalija į nieką pasivers:

NOCTURNE

To This Kingdom Come to Nothing:

I have itemized the night. I have held
within the livid tissue of my mouth
every particle of light and even now
I am a maze of radiation. I have felt
in each of my one hundred trillion cells
the rapturous, proud swell of darkling sounds
whose undulations break a body down
to sprays of elemental matter. As well
I have obtained a straightforward account
of the forces and conditions that propelled
the universe to burst from nothing else
and I can tell of every trembling genesis.

There is no end,

What Has Come
Will Come Again

VIGILS

There is no end: what has come will come again
will come again: and then distend: and then
and then: and then again: there is no end

to origin and and: there is again
and born again: there is the forming and:
the midnight curling into morning and

the glory and again: there is no end:
there is the blessing in an and and an again:
the limitlessly yessing of began

NOKTIURNA

Karalija į nieką pasivers:

Esu išrašęs naktį papunkčiui. Laikiau
burnos savosios audiniuos gyvuos
visas menkiausias daleles šviesos, ir net dabar
esu tarytumei nušvitęs labirintas. Aš pajutau
kiekvienoje iš šimto trilijonų savo ląstelių
džiugesį, bangavimą tamsėjančių garsų,
kurių vilnijimas ištaško kūną
į materijos purslų elementus. O dar
patyriau aiškų suvokimą
jėgų ir sąlygų, kurių dėka
iš nieko sprogo visata
ir virpančias žinau visas pradžių pradžias.

31

Ir pabaigos nėra

Tai, kas įvyko
Tas įvyks ir vėl

VIGILIJOS

Ir pabaigos nėra: tai, kas įvyko, tas įvyks ir vėl
įvyks ir vėl: ir išsipūs: o tada
o tada: ir tada vėl: ir pabaigos nėra

šių ištakų ir ir: yra tik vėl
ir gimti vėl: yra formuojantysis ir:
vidurnaktis besisukąs į rytą ir

šlovė ir vėl: ir pabaigos nėra:
yra palaima šiame ir, ir šiame vėl:
beribis pritarimas tam, kas prasidėjo

begins incessantly again: and then
the infinite undressing of all when
there is the lifting everything again

the glowing endlessness and then
the floating endlessly again

MATINS

The floating endlessly again:
the glowing and the growing back
again as I am as I can and I can stand.
I understand.

Though I am fashioned
in the haggard image of a man,
I am an atom of the aperture.

I am as a nerve inside a gland.

I understand. Though I am fashioned
as I am, I am a perch for the eternal
and a purse for what it lends.
I understand.

Though flakes of fire
overwhelm the fallen snow, though ice
caps melt, though oceans freeze or overflow,
somehow I am sturdier, more sure.

be paliovos prasideda ir vėl: ir tada
nuogumas beribis visame, kada
į viršų kyla viskas vėl

nepasibaigiantis švytėjimas, tada
vėl plūduriavimas be pabaigos

RYTMETINĖS

Vėl plūduriavimas be pabaigos:
švytėjimas ir augti vėl
kaip aš esu, kaip aš galiu, galiu ir stoviu.
Suprantu.

Nors ir esu sutvertas
išsekusio žmogaus pavidalu,
atomas plyšyje tesu.

Lyg nervas kaklo liaukose esu.

Aš suprantu. Nors ir esu sutvertas
kaip esu, tik ešerys šiai amžinybei
ir kapšas tam, ką ji paskolinti sutinka.
Suprantu.

Ugnies liežuviai nors
pasiglemžia iškritusį sniegą, nors
tirpsta ledynai, nors tvinsta ir užšąla vandenynai,
kažkaip esu tvirtesnis, užtikrintas labiau.

VERTĖ VYTAUTAS STANKUS

Dalia BOZYTĖ

(LIETUVA)

Fotografijos autorius
Benediktas Januševičius

Dalia Bozytė gimė 1960 m. Guobiniuose (Lazdijų raj.). Vilniaus universitete studijavo žurnalistiką. Dirbo bibliotekininke, laikraščio korespondente, mokytoja. Pirmoji jos poezijos knyga *Niekieno žemė* (1995) įvertinta Zigmo Gėlės premija. Išleido dar du poezijos rinkinius: *Violončelės pamokos* (1997) ir *Inkilas* (2003). Gyvena Leipalingyje (Druskininkų sav.).

*

Aš turiu stiklo akis ir randą prie iškirptės.
Prieblanda suryja mane, grobdama
kambario kertes, neplautus indus ir slenka į vakarus.
Tas, kuris dabar sėdi prie stalo, yra mano vienintelis.

Už durų verkia vaikas.

Prieblanda išplinta į vandenyną su dviem salom.
Abi jos vienišos, bet plūduriuoja savo draugijoje.
Iš savosios matau, kas dedasi priešais –
ten išjungia futbolą, sėdasi, spragtelį pirštais.

Vaikas verkia už durų.

Lietus man įdėjo stiklo akis.
Randą gavau, kai atidaviau širdį savo vieninteliui.
Jis klausia:
kas aš esu, kodėl mano ranka sunki.
Kas mane sieja su juo ir su šiuo kambariu.
Kas man įdėjo stiklo akis, iš kur šitas randas.
Išeidamas krenkšteli.

Duryš užtrenkia vaiko verksmą.

Dalia BOZYTĖ

(LITHUANIA)

Dalia Bozytė was born in 1960 in Guobiniai, Lazdijai district. She studied journalism at Vilnius University. She worked as a librarian, a newspaper reporter, a teacher and also in several other jobs. Her first book of poetry *Niekieno žemė* was published in 1995 and awarded the Zigmās Gėlė Prize for the Best Poetic Debut of the Year. She has also published the poetry books *Violončelės pamokos* (1997) and *Inkilas* (2003). Now she lives in Leipalingis, near Druskininkai.

*

35

I have glass eyes and a scar above my décolleté.
Twilight swallows me, plunders
the room's corners, unwashed dishes, moving west.
He who sits at the table is my one and only.

A child cries behind closed doors.

Twilight extends to an ocean with two islands.
Both are lonely, but float in fellowship.
From mine I see what happens opposite –
football is switched off, he sits, cracking knuckles.

A child cries behind closed doors.

The rain gave me glass eyes.
I received the scar when I gave my heart to him.
He asks:
who am I, and why is my hand so heavy?
What connects me to him and to this room?
Who gave me my glass eyes? Whence this scar?
He goes out with a short cough.

The doors close on a child's cry.

*

Nuskriaudei mane, Dieve –
sukūrei Adomą iš šonkaulio
ir atidavei kitai.

Visiškai naują.
Galėjai sutverti dešimtį,
ar kiek tiktai reikia –
pas mus tai vadina klonavimu –
bet tu sugalvojai sekmadienį.

Sekmadienį visi miega ilgai.
Ligi pusiaudienio vaikšto be apatinių.
Valgo pašildytą maistą.
Alkanas šuo nugvelbia šonkaulį.
Molis sudžiūsta.

Nuskriaudei mane, Dieve.
Galėjai duoti taloną.
Stovėti eilėje aš įpratus.
Turėjau talonų muilui ir frotiniams rankšluosčiams.
Šlepetėms ir troleibusui.
Nežinau, ką tuomet veikė
dangiška tavo profsąjunga.

Visi, kuriuos įsileidau
buvo pajuodę kaip žalvaris,
nučiulpti ir nuglostyti –
svetimi žodžiai ėjo iš jų burnų,
svetimos grindys girgždėjo jų batuose –
lyg būčiau slapčia parsinešusi
krepšyje iš secondhand-o
(kandys man pritaria).

Nuskriaudei mane, Dieve.
Galėjau duoti tau seilių.
Galėjau duoti tau šonkaulį.
Obuolį būčiau nupirkusi Maximoj.

*

You have wronged me, God –
you made Adam from a rib
and gave him to another.

Completely new.
You could have made ten,
or however many were needed –
we call that cloning here –
but you thought of Sunday.

Sunday everyone sleeps late,
walking about in underwear for half the day,
eating leftovers.
A hungry dog snatches a rib,
the clay dries up.

37

You have wronged me, God.
You could have given me a ration-card.
I'm used to standing in line.
I had ration-cards for soap and terry cloth towels.
For slippers and trolley-buses.
I don't know what your heavenly
worker's union was up to at that time.

All for whom I opened my doors
were blackened like bronze,
rubbed out and sucked dry –
strange words came out of their mouths,
strange floors creaked under their shoes –
it was as if I secretly brought them home
from a second-hand store
(the moths agree with me).

You have wronged me, God.
I could have given you saliva.
I could have given you a rib.
I would have bought the apple at Maxima.

Išbartas žiūri kaltai.
 Bandai man įbrukti dar vieną adresą.
 Užkišti už liemenėlės, kur žiebtuvėlis ir raktas.
 Atsiimk, sakau.
 Man nebereikia.

Viena aš gulėsiu,
 suvyniota į blizgantį popierių.

Dabar jums neturi rūpėti,
 kas parašyta
 anoj nematomoj pusėj.

SPALVŲ PADALINIMAS

Ieškau žmonių
 kitokios substancijos –
 iš žolės, iš vandens
 jie pareina.

Nusvidina kūnus baltai,
 išplauna jų kriauklus į krantą
 mėnulio šviesa
 plačiasparnė.

Šalta lėkti per lietu
 žuviai šlapiais
 pelekais.

Raudės tėvas Eolas –
 jos akys
 oranžinės.

Nedaug beturiu tos spalvos –
 tik šermukšniai
 ir sniegenos.

Kartūs kaulai šermukšnio –
 išspjauk juos į žemę

Censured, you have a guilty look.
You're trying to hand me yet another address.
Stick it in my bra, next to my lighter and keys.
Keep it, I say.
I don't need it.

I will lie by myself,
wrapped in shiny paper.

Now you don't have to worry
about what's written
on the dark side.

THE DIVISION OF COLOR

I'm looking for people
of another substance –
they come
from grass, from water.

The wide-winged
light of the moon
washes their shells onto shore,
washes their bodies white.

It's cold to fly through rain
for a fish
with wet fins.

The redeye's father is Aeolus –
its eyes are
actually orange.

Not much with that color –
only rowan berries
and bullfinches.

Rowan-berry pits are bitter –
spit them onto

lietuvišką.
Tegu vaikščios po juos
mano dukterys,
žaliomis akimis
pasišviesdamos.

*

Nėra ko tikėtis Danguos karalystės
tiems, kurie gimė po antro Pasaulinio –
netgi ne žydais.

Statistika nekalba,
kiek mirties angelų tada vaikščiojo
išdegusiais bulvių laukais,
švilpiant raudonakiams varnėnams.

Bet mano motina matė
juos žengiant su dviem pintinėmis.
Vienus svaidė į kairę, kitus į dešinę.
Iš Rubeno giminės.
Iš Juozapo giminės.
Iš Levio giminės.
Ir dar vieną kitą iš mūsų.

Sakot, tai praeitis.
Bet viskas jau užimta
ir Danguos karalystė atėjusi.

Išmintingi yra
kuriantys rojų vietoje,
iš savo ir svetimo,
iš nuopolių ir begėdystės.

Dedu šventraštį į lentyną –
šita poezija
jau paseno.

Lithuanian soil.
Let my daughters
walk over them,
lighting their way
with green eyes.

*

Expect nothing from the Kingdom of Heaven,
if you were born after the Second World War –
even if you're not Jewish.

Statistics don't tell us
how many angels of death
walked the burnt-out potato fields,
where red-eyed starlings whistled.

41

But my mother saw them
striding with two woven baskets.
Some were tossed to the left, others to the right.
Those born of Rubin.
Those born of Joseph.
Those born of Levi.
And one or another from us.

You say, that's the past.
But everything is occupied
and the Kingdom of Heaven come.

The wise are those
who create in place of paradise,
out of their own and strangers,
out of downfalls and shamelessness.

I put the holy writ on the shelf –
this poesie
is now old.

Jos veidas pilnas raukšlių.
Jos žili plaukai tįsta man ant apykaklės.
Jos burna suplota kaip paukščio.

Bet giesmė joje atsigauja kasvakar,
nei erškėtis po gaisro.

ŽIŪRINT IŠ JUSTĖS DARŽŲ

Rausva, lyg iš sniego,
lūpų kriauklė
gladiolės.

Išsižiojo ir spokso
jaunoms obelims
po suknelėm.

Melsvos pažastys
žaliavarnės,
o papilvė iš smaragdų.

Man liepė ją mušt –
ji vagia
mažus viščiukus.

Kokiu akmeniu
tvoti prabėgančiam laikui,
kuris mūsų gyvastį vagia?

Nespėjau nė atsidusti –
tarp dantų
juodas perlas serbento.

Piktas vanduo rudeniop.
Brendant į gylį
moterims kojas nukanda.

Her face is full of lines.
Her gray hairs hang onto my nape.
Her mouth pressed like a bird's.

But her song recovers every evening,
like the blackthorn after fire.

GAZING FROM JUSTÈ'S GARDENS

Pink, as if from snow,
a shell of lips,
gladiolas.

Open-mouthed, they stare
under the skirts
of young apple trees.

The blue under-arms
of a European roller
with an emerald underbelly.

I was told to strike it –
she steals
the littlest chicks.

With what stone
should I smite running time –
that thief of life?

I had no time to sigh –
the black pearl of a currant
stuck between my teeth.

The angry waters of autumn.
Wading into depths,
they bite off women's legs.

Aš galvoju:
karosas galėtų
apvaisinti per vandenį.

Erekcija lubino
pati įstabiausia –
net nudžiūvęs jis stovi.

Tik vorai vis mezga ir mezga –
po mirties
virs senom moteriškėm.

Nėra kam pabėgti į erdvę –
lubinas, medis, moliuskas –
visi vienakojai.

Griūvantys vienas ant kito
kažkieno nulipdytais
pavidalais.

PROKRUSTO LOVA

Kai kalbuosi su vėju savaitės dienų septynių,
jo skylėti sparnai ten, tuščioj priemenėj, ant vinių
pakabinti – ir kas, man nereikia auginti tokių
vaizdinių, kaip žemčiūgai, pasklidę plačiai ant akių.

Kaip sena samana, gal gėlės, gal mėnulio spalvos
kaži kas auga pats, prasikalęs iš mano galvos.

Aš piešiu iš natūros, iš lapų žalių raukinių
žemę, apsiaustą jūros, raukšles prie melsvų smilkių.

Kloju miestus po kojų sidabro ir aukso krioklių
ir statau, ir niokoju, ir į aukštąjį dangų keliu.

Aš Prokrustas. Aš sutveriu lovą ir sopant ilsiuos
paraštėj, paradoksuos, pasaulio tautų bruzdesiuos.

I think the crucian carp
can fertilize
through water.

The erections of lupine
are the most spectacular –
they stand even when sere.

Spiders weave and weave
becoming old women
after death.

No one can escape into space –
the lupine, tree and mollusk
have only just one leg.

They fall onto one another
in forms modeled
by someone else.

45

PROCRUSTES' BED

The wind's wings have holes when we speak,
hanging from nails on the porch, seven days a week,

and what of that? I don't need to raise these fosterlings:
images, like strings of pearls flashed across a screen.

Like old moss, or flowers, maybe the moon's hue,
who knows what sprouts from my head on cue.

I draw from nature, the smocked, green leaves,
the blue furrowed brows, the earth cloaked by seas.

I lay cities at my feet, gold and silver cataracts,
and build, ravage, raise to highest heavenly tract.

I am Procrustes. I make the bed and rest from my afflictions
in margins, paradoxes, and the bustle of the world's nations.

Marius BUROKAS

(LIETUVA)

Fotografijos autorius
Vladas Braziūnas

Marius Burokas (g. 1977) – poetas ir vertėjas, Vilniaus universitete studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Rašo pasaulio literatūros apžvalgas interneto dienraščiui *Bernardinai.lt*, žurnalui *Intelligent Life* ir LRT radijui. Trijų poezijos rinkinių autorius: *Ideogramos* (1999), *Būsenos* (2005), *Išmokau nebūti* (2011, pelnė 2011 m. Jaunojo jotvingio ir 2012 m. Antano Miškinio premiją). M. Buroko poezija versta į lenkų, rusų, latvių, suomių, slovėnų, anglų, vokiečių ir ukrainiečių kalbas. Jo eilėraščiai taip pat pateko į *New European Poets* antologiją (*Greywolf Press*, 2008). Marius Burokas verčia JAV, Kanados, Australijos ir Didžiosios Britanijos poetų eiles (Ch. Simico, M. Atwood, Ch. Bukowskio, T. Hugheso, A. Ginsbergo ir kt.). Taip pat vertė J. G. Ballardo, W. Alleno, Sh. Alexie, H. S. Thompsono, Ph. Rotho, J. Updike'o ir kitų autorių prozą. Gyvena Vilniuje.

IŠ CIKLO „UŽRAŠYTOS NUOTRAUKOS“*

*

Masahisa Fukase, The Solitude of Ravens, 1975/1976

varnų mėnuo

varnų vienatvė

medžiuose tykšta

tamsa

varno nagas

mėnesio nagas

ją pradreskia

* Šiam ciklui priklauso tik pirmi du eilėraščiai.

Marius BUROKAS

(LITHUANIA)

Marius Burokas (b. 1977), poet and translator, has studied Lithuanian language and literature at Vilnius University. He is a freelance writer, translator and also writes for the cultural press, doing book reviews for Intelligent Life magazine and National Radio (LRT). He is an author of three poetry collections: *Ideograms* (*Ideogramos*, 1999), *States of Being* (*Būsenos*, 2005), *I've Learned Not To Be* (*Išmokau nebūti*, 2011, awarded the Young Yotvingian prize as a best young poet's book and the Antanas Miškinis literary prize). He is a compiler and editor in chief of the Lithuanian contemporary poetry anthology *How the Earth Carries Us – New Lithuanian Poets* (Lithuanian Culture Institute). His poetry has been translated into Polish, Russian, Latvian, Finnish, Slovenian, English, German, French, Georgian and Ukrainian. Some of his poetry is also published in *New European Poets anthology* (Greywolf Press, 2008), *Washington Review*, *Saint-Petersburg Review*. Marius Burokas translated poetry of American, Canadian, Australian poets (Ch. Simic, M. Atwood, Ch. Bukowski, T. Hughes A. Ginsberg and others). He also translated the prose of J. G. Ballard, W. Allen, S. Alexie, H. S. Thompson, Ph. Roth, J. Updike and others. He lives in Vilnius.

47

FROM THE CYCLE “ANNOTATED PHOTOGRAPHS”*

*

Masahisa Fukase, The Solitude of Ravens, 1975/1976

raven moon

raven solitude

splashes of darkness

in the trees

torn

by the raven's claw

the moon's talon

* Only the first two poems are from the cycle Annotated Photographs.

kartus
tavo kranksmas
varne

kirsk
kranto ledą

varne

lesk
mano tamsą

išpėduok
ant pamėkliško
sniego

mano kryptį

*

Jan Buthak, Vakaro malda, 1900

ant galinių klauptų

maudžiančiam
šalty

ar yra man vietos?

vienam
po skliautais

tavyje, už tavęs
po tavo lukštu

ar yra?

bitterly
you caw
raven

now break
the bank's ice

raven

peck out
my darkness

mark
my fall
on ghostly snow

with your feet

49

*

Jan Buthak, Evening Prayer, 1900

to kneel on

the back pew
in aching cold

is there space for me?

alone
under the vault

in you, behind you
under your shell

is there?

nors galėčiau
ir nebeklausti

atsakei į viską
mano gyvenimu

*

tik dabar suprantu

kaip nekenčiu
tos pilkumos
koks lipnus ir viliojantis
paprastas gyvenimas
kaip norėsiu tvarkos
ir baisėsiuosi ja
kaip apsėda ramybė
ir veja iš namų vienatvė
kokie įšilę pušų kamienai
už namo, koks rupus
smėlis, koks žalias
pakalnučių gedulas

tik dabar suprantu

PARYŽIUS, 2015 11 13

mūsų šunys
išmoko neloti

loja sirenos
rytuos ir vakaruos

maybe I don't need
to ask questions

you already answered
with my life

*

only now do i understand

how much i hate
that grayness
how my ordinary life
is sticky and sweet
how order is my desire
and how this horrifies me
how peace possesses me
and loneliness drives me from home
how the trunks of pines by my house
radiate heat, how
finely the sand flows, how
green the lily's lament

now i understand

PARIS, AFTER NOVEMBER 13

Our dogs have learned
not to bark

sirens howl instead
east and west

dūžta stiklas
kraują kitądien
užkloja gėlės

vėl ramu

tik naktį
gulim
atmerktom akim
prie artimo savo

klausomės
aštraus
nesiliaujančio

stygų zvimbimo

52

*

Knygos yra mano
takeliai
ir sodas

prieglobstis ir
ligoninė

į jų sakinius įsikibęs
žvelgiu į žalumą
anapus

– *tankios tavo grotos*
eilute

lukštenu
eilėraščių vaistus

glass breaks
then blood is covered
in flowers

all is calm

at night
with open eyes
we lie beside
our cherished ones

listening
to the high
unyielding

drone of strings

53

*

Books are my
paths
and garden

my shelter
and clinic

clutching their sentences
I gaze at the greenery
on the other side

– *the bars of your lines*
are dense

I husk
the pills of poems

glotnius
it akmenukai
prie Juodosios

betgi ne –
ir aš noriu

noriu būti
vienu iš tų –

su šarvais, hegzametru
kinkytame
vežime

vadeles ir ietį
sugniaužęs

rėkiantis

pašėlusiai lekiantis

į akmenines
mums atsuktas
dievų nugaras

*

apgailėtini
Vilniaus angelai

plačiais pasturgaliais

baisūs
savo baltu aklumu

seniai nurašyti
iš visų dangiškųjų
mūšių

smooth
like stones
by the Black Sea

but no –
I also want

I crave to be
one of those

riding
in armored hexameter
harnessed to a chariot

gripping the reins
and a spear

shouting

flying like mad

into the stony backs
of the gods

*

pitiful
Vilnius angels

with large arses

blinding white
fright

written out
of all the heavenly
battles

tremtis
tremtis mūsų mieste
jiems paskirta

vienatvė
ir gundymai
nuoboduliu

žinom
tokie ir turi būti
mus ganantieji

jų plunksnų miegu
uždusime

Nerijus CIBULSKAS

(LIETUVA)

Fotografijos autorius
Dainius Dirgėla

Nerijus Cibulskas gimė 1987 m. Kaišiadoryse. Vilniaus universitete baigė lietuvių filologijos studijas, dirbo šio universiteto bibliotekoje. Debiutinė eilėraščių knyga *Nutrinami* (2012) laimėjo Lietuvos rašytojų sąjungos leidyklos rengiamą „Pirmosios knygos“ konkursą ir buvo išleista 2012 m. Antrasis poezijos rinkinys *Archeologija* pasirodė 2016 m., už šią knygą autoriui paskirta Jaunojo jotvingio premija.

*

Geležinkeliečių namai, netoliese –
pušyno kalva, nusvidinta
šarmotais pragariais lekiančių rogučių.

Ruduo, kuris lėtai šliaužia tuneliu
lyg paskutinis priemiesčio autobusas.

banished
to our city
banished and sentenced

to solitude
and to tedium's
temptation

we know
they must be so
who shepherd us

until we suffocate
in their plumes of sleep

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

57

Nerijus CIBULSKAS

(LITHUANIA)

Nerijus Cibulskas was born in 1987 in Kaišiadorys. He graduated from Vilnius University where he studied Lithuanian language and literature. He worked in the library of Vilnius University. In 2012 he won the First Book competition organized by the Writers Union, and his debut poetry collection *Nutrinami* was published. His second book *Archeologija* was published in 2016 and was awarded the Young Yotvingian Prize.

*

Near the homes of railroad workers –
a pine-topped hill, polished
by hell-bent, frost-covered sleds.

Autumn crawls through its tunnel
like the last suburban bus.

Iš paskos neatsilikdamas bėga
 oranžinis beprotybės šunelis,
 mėgina įsikabinti į ratą.

Kai nepaveja – loja
 mūsų balsais.

ENIGMA

Vaikų darželis. Popiečio miegas
 ankštose galvų svetainėse stumdo
 šiltą atminties porcelianą.

Figūros, daugybę kartų didesnės
 už žaidimo lentą, rikiai, kurie skamba
 kertami pirmojo košmaro.

Mįslė – tamsus maisto vežimas,
 traukiamas perregimo arklio,
 riedantis į valgyklą.

Dunda asfaltuota aikštelė kitapus
 lyg priekaištingas raginimas nubusti.

Sapno stiklas kurį laiką virpa.
 Einame kiaurai, jo net nepastebėdami.

*

Jie šoka,
 įsielektrina drabužių sagos. Virtuvė priplūsta
 kažko, kas įvyksta, kuomet šukuoji
 plaukus savo mieguistai mergaitei.
 Žingsnių nepavadinsi kaligrafiškais,
 o ritmas – raukšlėtas, kampe susimetęs

The orange dog of insanity
follows in hot pursuit
trying to grasp its wheel.

It barks in futility
and its voice is ours.

ENIGMA

Kindergarten. Afternoon nap-time
pushes the warm porcelain of memory
through the narrow salons of little minds.

Figures larger than the board –
bishops resound as they are taken
by the first nightmare.

59

The riddle – a dark food cart
pulled by an invisible horse
rolls into the cafeteria...

Asphalt courts rumble on the other side
like reproachful stimuli to wake up.

The dream glass shivers for some time.
Let's go through, paying it no mind.

*

They dance until their buttons
electrify. The kitchen fills with the noise
of what happens as you brush
the hair of your sleepy girl.
You wouldn't call these steps
calligraphic. The rhythm is

juodukas su didele tamsos skrybėle.
Jie juokiasi, kai iš gėdos raudonuoja radijo lemputė,
mirksėdama vakaro žinias. Juokiasi,
kuomet vienodi taksi, beuosliai skalikai,
nesuranda reikiamo adreso.
Jie šoka, kol įgudusi ranka iš skrybėlės
neištraukė ausis suglaudusio ryto.

METAMORPHOSIS

Dūžtantis Glassas ausinėse,
išderinti kraujo klavišai
kala per širdį.

Žmogus, kuriame įšalusi
sena kometa, ramiai skaito
koncertų programą.

Juodo stiklo miškas,
kalėdiniai varpai jo
neįžengiamoje tankmėje.

Kas nutinka, jeigu vienas atlantas
pavargsta, kuri pasaulio pusė
susmunka?

Muzika rieda
vaikišku kamuoliu
į vasaros pakalnę.

Palengva palengva
nuo mirštančios
planetos krašto.

a wrinkled black man in the corner
sporting the large fedora of night.
They laugh as the radio blushes,
blinking with the evening news.
They laugh as the taxi, anosmiac hound,
can't find the proper address. They dance
until a habituated hand pulls from its hat
morning with its ears pressed back.

METAMORPHOSIS

Breaking Glass in my ears,
an out of tune keyboard of blood
batters my heart.

A person in whom there lies
a cold ancient comet, calmly
pages through the program.

A forest of black glass –
Christmas bells peal through
its impenetrable depths.

What happens if one Atlas
grows tired, which side
of the earth subsides?

The music rolls
like a child's ball
onto the slope of summer.

Gently, gently
from the dying
planet's edge.

RESTORANAS

Prie to paties staliuko. Man ramiau:
sėdėjau čia prieš savaitę, dabar – apytikslė kopija.
Ramu, nes nepasakyčiau, ar tikrai
prieš savaitę visa tai buvo.
Tai – ne atminties bėdos. Laikas yra baltas tik tak,
o tuščioje dėžutėje jis tiesiog barška.
Bandau skaityti, puslapiai svetimi. Gretimai pietauja
gimnazistas, nuobodulys įsitempia juodu lynu.
Provincija kartais elgiasi nelyg nusenęs buldogas:
kilminga, išdresiruota, tačiau tingi
ir apsiseilėjusi nuo paskalų. Jos šunyčiai
prie parduotuvių, dėvėtų krautuvėjų. Prie tavo durų.
Kokia vis dėlto prabanga tapo sau pasakyti: būnu.
Ištarti nuo ilgo tylėjimo sausu balsu, kuris
pavirsta upokšniu, skinasi per tuos pusantrų metų.
Kokia laimė būti užtvanka išdžiūvusiai upei,
artumu – vienatvei. Siaubu – užslinkusiai nakčiai.

FABAI

Keletas persėdimų, nežymėtas bilietas.
Cigaretė tarp anksčiau laiko pražilusio
keltininko pirštų. Ir vieta: tamsos
laukas už daugiabučių. Akmeniu
iškulta milžino akies tinklainė.
Žvilgsnis šokinėja po duženas
lyg raudonas kamuoliukas,
nespėjantis paskui praryjamą
karaokės tekstą.

RESTAURANT

By the very same table, I'm at ease.
I sat here a week ago – now, it's almost the same.
I'm at ease because I couldn't say
if it all really happened a week ago.
Memory is not to blame. Time is a tic tac,
and it rattles, white, in its empty cage.
As I try to read, the pages grow strange. A high school
kid eats nearby, boredom stretching its black line.
The provinces can behave like an old bull dog:
noble, domesticated, but lazy and covered
with the slobber of gossip. You find
its pups by stores, in second-hand shops, by
your door. What a luxury to just say, I remain.
To say it after long silence in a dry voice
that becomes a rill running through that year and a half.
What happiness to be a damn for a dry river bed,
intimacy for solitude, horror for the breaking night.

63

FABAI

Several transfers, an unpunched ticket.
A cigarette between the ferryman's fingers
who has gone gray ahead of time. The place:
a dark field beyond high-rise flats.
The retina of a giant eye broken by a stone.
Sight jumps across the shards
like a little red ball lagging
behind the karaoke text
swallowed whole.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Ron DAHAN

(ISRAEL)

Ron Dahan (קֹהֵד דָּהָן) was born in 1979. He is a poet, prose writer, and an animal rights activist. Author of three poetry collections, one novel and one book of short stories. His book of poems *Youth* (2012), won an honorable mention in Pesach Meilin Memorial Prize. He lives in Tzur Moshe with his wife and daughter.

*

בְּלֵב הַנְּעוּרִים הַמִּפְרָעִים שְׁלִי,
עַץ דְּבִדְדוֹן.
שְׁעָמַד לִיד הַבַּיִת בְּקִיּוּטוֹ
וַיַּעֲוֵלם לֹא פָּרַח.
כְּלוּמֹר,
אֲנִי,
מֵעוֹלָם לֹא רָאִיתִי אֶת שְׁעֵרוֹתָיו מִלְּבִינֹת
כְּשֶׁשְׁעֵרוֹתָיו שָׁל אָבִי
שָׁבָן לִילָה
שֶׁחֲט אֶת נְעוּרָיו,
הִיפִּיּוּם.

*

הֶלְכָנוּ וְהֶלְכָנוּ וְהֶלְכָנוּ
וְטַפְסָנוּ וְהֶלְכָנוּ
וְהִנָּעָנוּ
לְפָאֲתֵי הַכֶּפֶר.

וְיָרִינוּ וְהִתְכּוֹפְפָנוּ וְעִשָּׂנוּ
וּפָחַדְנוּ וְהִתְחַרְטָנוּ וְשָׁתִינוּ
וְרָצָנוּ וּבִכִּינוּ וְהִזְעָנוּ וְיִשְׁכָּנוּ

Ron DAHAN

(IZRAELIS)

Poetas, prozininkas, gyvūnų teisių aktyvistas Ronas Dahanas (רון דהן) gimė 1979 m. Trijų poezijos rinkinių, apsakymų rinkinio ir romano autorius. Už eilėraščių knygą *Jaunystė* (2012) nominuotas Pesacho Melino atminimo apdovanojimui. Su žmona ir dukra gyvena Cur Mošės mošave.

*

Mano sutrikdytos jaunystės širdy
Vyšnios medis,
Augęs Kiote šalia namų,
Niekuomet nepražydęs.
Kitaip tariant,
Man
Niekada neteko matyti jo žilės
Kaip tėvo,
Per naktį paskerdusio
Gražią savo jaunystę.

*

Ėjom ir ėjom ir ėjom,
Kopėm ir ėjom,
Kol pasiekėm
Kaimo pakraštį.

Šaudėm, dangstėmės, rūkėm,
Bijojom, krimtomės, gėrėm,

וְרָצְנוּ וּבָכִינוּ וְהִזְעֵנוּ וְיִשְׁכְּנוּ
וְהִתְפַּלְּלוּ וְהִיִּינוּ וְלֹא שָׁכְנוּ
וְאָסְפָנוּ אֶת הַפְּצוּעִים וְשָׁקְנוּ לַמֵּתִים
וְלֹא חֲזַרְנוּ הַבֵּיתָה

*

וְהִגְעֵנוּ
לְפָאֲתֵי הַקֶּפֶר

וְעָשִׂנוּ וְנָדְלָקְנוּ וְרָקְדְנוּ
וְיִשְׁכְּנוּ וְצָחֲקְנוּ וּפָחַדְנוּ וְעָשִׂנוּ
וְעָבְרְנוּ וְהִתְבַּלְּבַלְנוּ וְהִיִּינוּ וְשָׁכְנוּ
וְנִגְמַרְנוּ וְאָסְפָנוּ אֶת הַפְּצוּעִים
וְחֲזַרְנוּ הַבֵּיתָה

*

אָבִי שָׁחַט אֶת נְעוּרָיו בְּמִלְחָמַת יוֹם כַּפּוּר הָרִאשׁוֹנָה
אָנִי, בָּנוּ, עָשִׂיתִי זֹאת בְּלִבִּנוֹן הַשְּׁנִיָּה.
נִכְדוֹ, בָּנִי, וְדָאִי יַעֲשֶׂה זֹאת בְּלִבִּנוֹן מִי יוֹדֵעַ כָּמָּה.
אָבִל בָּנוּ, נִכְדִּי, לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת.
הוּא יִמְשִׁיךְ אֶת נְעוּרָיו לְנֶצַח, כָּמוֹ טְרוֹף לֹלֵא הַצִּדְקָה
עוֹד וְעוֹד.

(זו הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁהֵיְתָה לִי בַּעַת שְׁנִחְנוּ, כָּמוֹ שֶׁרְשָׁרֵת ?
צָלַע הָהָר.
אָנִי זוֹכֵר, הַשָּׂמַיִם בָּהֶקֶו בְּלִבָּן חוֹלָנִי)

Bėgom, raudojom, prakaitą liejom, sėdėjom,
Meldėmės, buvom, atgal neparėjom,
Rinkom sužeistuosius, melavom numirėliams,
Namo nesugrįžom.

*

Ėjom ir ėjom ir ėjom,
Lipom ir ėjom,
Kol pasiekėm
Kaimo pakraštį.

Rūkėm, pakvaišę šokom,
Sėdėjom, kvatojom, bijojom, rūkėm,
Ėjom pro šalį, pametėm kelią, buvom, sugrįžom,
Netekom jėgų, sužeistuosius surinkom,
Namo sugrįžom.

67

*

Jau pirmąją Jom Kipuro karo dieną tėvas paskerdė savo jaunystę,
Aš, jo sūnus, tą padariau per Antrąjį Libano karą.
Jo vaikaičiui, mano sūnui, tai nutiks nebežinia per kelintą Libano karą,
Bet jo sūnus, mano vaikaitis, liausis tai daręs.
Jo jaunystė, kaip sunkiai suvokiama beprotybė,
Tęsis amžinai.

(Tokios mintys man lindo į galvą, kai tarsi nutrūkusi
grandinė ilsėjomės kalno papėdėje.
Pamenu, švietė akinamai baltas dangus.)

*

אָמא מלחמה יולדת אותי מחדש
איבר-מינה מדמם, מלכער ורפוי
אני נפלט ממנו חמוש ורצחני
מחשכת הרחם אל חשכת הקרב

אָמא מלחמה קטנה וחרבה
כורעת להשתין על האדמה
מחיקת בפה חף שנים
מבקשת מים.

אָמא,

מלחמה היא געגועי המות אל עצמו.

*

אָל.אס.די שורה תחתונה:
השארו ברחם הדליק של הנעורים
במי השפיר של השלכת הקדושה
מחר תפוצ מלחמה
מישהו יכבה את המוסיקה וידליק את הלילה
שמרו נפשותיכם

(אתם בסוף הכל גוף שעלול להפצע ולהיות שרוי בפגות הגן,
מאחורי אבן גדולה, חשוף למות, עד שמישהו ימצא אתכם)

*

Karo motina gimdo mane iš naujo,
Jos šlykštūs, išglebę lyties organai paplūdę krauju,
Ginkluotą ir žudikišką mane išsviedžia
Iš gimdos sutemų tiesiai į kovos tamsybes.

Karo motina menka ir visų apleista
Tupiasi šlapintis ant žemės,
Šypsos bedante burna,
Prašo vandens.

Mama,
Karas – pats mirties ilgesys.

*

69

LSD paskutinė eilutė:
Jie liko apsvaigusioj jaunystės gimdoj,
Švenčiausio lapų kryčio vaisiaus vandenyse.
Jau rytoj pratrūks karas,
Kažkas išjungs muziką ir įžiebs naktį,
Rūpinkitės savo sielomis.

(Jūs viso labo tik kūnas, kurį galima sužeisti, palikti tysoti
sodo pakrašty, anapus didžiulio akmens, kol žvelgiančius mirčiai į akis jus
kas nors suras.)

VERTĖ KRISTINA GUDELYTĖ

Marco FAZZINI

(ITALY)

Marco Fazzini was born in 1962 in Ascoli Piceno, Italy. He is a lecturer at the University of Ca' Foscari, literary critic, translator, co-worker at literary journals *Ali* and *Il Tolomeo*, and the publishing house Edizioni del Bradipo. Fazzini is one of the founders of TheArtsBox Cultural Association and poetry and music festival Poetry Vicenza. He has published articles and books on post-colonial literatures and has translated some of the major modern English-language poets, including Douglas Livingstone, Norman MacCaig, Hugh MacDiarmid, Douglas Dunn, Charles Tomlinson, Philip Larkin, and Edwin Morgan. His most notable poetry collections are *Nel vortice* (1999); *XX poesie* (2007); *Driftings and Wrecks* (2010); *24 poems* (2014); and *Riding the Storm* (2016).

HO CAMMINATO

Ho camminato lungo questa spiaggia
un pomeriggio, e poi ancora un altro

smuovendo i piccoli segreti
di conchiglie abbandonate
dentro un fiordo.

Domani saranno forse sabbia,
o detriti che la storia avrà dimenticato.

Un grande corvo sopra un palo
mi scruta dentro il vuoto.
Domani sarò già partito.

Marco FAZZINI

(ITALIJA)

Marco Fazzini (Markas Facinis) gimė 1962 m. Askoli Pičene, Vidurio Italijoje. Venecijos Ca' Foscari universiteto dėstytojas, literatūros kritikas, vertėjas, literatūros žurnalų *Ali* ir *Il Tolomeo* bei leidyklos *Edizioni del Bradipo* bendradarbis. Vienas iš tarpdisciplininių menų asociacijos *TheArtsBox* bei poezijos ir muzikos festivalio *Poetry Vicenza* steigėjų. Parašė knygų ir straipsnių apie įvairias pokolonijinės literatūros tradicijas, išvertė daugelio svarbių šiuolaikinių anglakalbių poetų kūrybos, tarp jų D. Livingstone'o, N. MacCaigo, H. MacDiarmido, D. Dunno, C. Tomlinsono, P. Larkino, E. Morgano. Svarbiausios jo poezijos knygos: *Sūkuryje (Nel vortice, 1999)*, *Dividešimt eilėraščių (XX poesie, 2007)*; vertimai į anglų kalbą – *Sąnašos ir duženos (Driftings and Wrecks, 2010)*, *24 eilėraščiai (24 poems, 2014)*, *Atlaikyti audrą (Riding the Storm, 2016)*.

71

VAIKŠČIOJAU

Vaikščiojau po šį paplūdimį
vieną popietę, ir dar kitą

stumdydamas mažas
fiorde apleistų kriauklių
paslaptis.

Rytoj jos turbūt virs smėliu,
ar nuosėdomis, kurias pamirš istorija.

Didelis varnas ant baslio
mane tyrinėja tuštumoje.
Rytoj jau būsiu išvykęs.

WELWITSCHIA MIRABILIS

Un assegai piantato tra dune
e venti e ritorni di dune
gravita ora nel tuo occhio
di conifera nana pulviscoli
di carne e di osso annotati
dal tempo sopra fogli di nebbia.

Bevendo, bevi tristi battaglie,
fondi d'attese, millenari kraal
deserti, motivi pizzicati sull'arco
d'un boscimano solo che s'attarda
sul tuo cuscino di foglia e trema
nella scheggia d'un sogno.

72

UN'ONDA

C'era un'onda che non dormiva;
era ladra e assassina
fino a notte fonda. Del vento
si cibava, e della pioggia,
sotto la luna, e con il ventre gonfio.
Digrignava i denti sulla spiaggia.
L'ascoltavo frantumare detriti
e rottami, ingoiare
quello che non ricordava più
la sua natura: roccia, vegetale,
umore minerale della terra.
Qui il reale
trasforma le sue parti,
ma tuffando una mano
tra le pietre
il sangue balza ancora
dal vortice del tempo.

WELWITSCHIA MIRABILIS

Asegajus, įbestas kopose
tarp vėjų ir sugrižtančių kopų,
skrieja dabar tavo nykštukinio
spygliuočio akyje žiedadulkės
iš kūno ir kraujo, oro
užrašytos ant miglos lapų.

Kai geri, sugeri liūdnius mūšius,
laukimo drumzles, apleistus tūkstantmečius
kralius, motyvus, išraižytus ant lanko
vienišo bušmėno, kuris ilsisi
ant tavo lapų pagalvės ir virpa
sapno skeveldroje.

73

BANGA

Kartą buvo banga, kuri nemiegodavo,
– ji buvo vagilė ir žudikė –
iki gilios nakties. Vėju
mito, ir lietumi,
po mėnuliu, buvo išsipūtusiu pilvu.
Šiepė dantis virš paplūdimo.
Klausiausi, kaip ji daužė uolienas
ir nuolaužas, rijo
tuos, kas nebepresiminė,
kas ji tokia: uolas, augmeniją,
mineralinius žemės skysčius.
Čia realybė
pakeičia savo elementus,
bet įmerkus ranką
tarp uolų
kraujas dar plūsteli
iš laiko sūkurio.

CASE GALLEGGIANTI

Furono i suoi occhi
della luce della primavera
a colpirmi,
e quelle gambe affusolate,
con rigore accavallate
per tenerci sopra
una rivista da stazione.
“Case galleggianti...”, disse,
scorrendo le pagine.
“Chissà se le usano
per poterle trasportare
o vederci sotto, in trasparenza,
i pesci di un qualche mare.”
Intanto il treno ci rullava via,
e il suo corpo danzava a ritmo,
come avrebbero fatto
soggiorno, cucina, bagno,
e il suo letto galleggiante, diretti
verso i quattro punti cardinali,
o i miei piedi sopra l’acqua,
desiderosi d’arrivare a casa,
trovare quella dea raggianti
a nuotare con eguale desiderio,
un pesce dentro i flutti
dalle schiume tropicali.

SUONA LA NOTTE

Suona la notte
come un guscio vuoto,
come l’immensa conchiglia
del mare

PLŪDURIUOJANTYS NAMAI

Tai jos pavasario
šviesos akys
mane sužavėjo,
ir tos laibos kojos,
piktai užkeltos viena ant kitos,
ant jų laikė
žurnalą iš stoties.
„Plūduriuojantys namai...“ – pasakė
versdama puslapius.
„Kas žino, ar jų reikia tam,
kad galima būtų pergabenti,
ar pro permatomą dugną stebėti
kokios nors jūros žuvis.“
Tuo metu traukinys mus nešė tolyn,
ir jos kūnas šoko į ritmą,
lyg svetainė, virtuvė, vonia
ir jos lova plūduriuotų,
nukreiptos į keturias pasaulio šalis,
ar mano pėdos virš vandens
norinčios pasiekti namus,
rasti tą spindinčią deivę,
plaukiojančią taip pat noriai,
žuvį tarp tropinių
bangų putų.

75

SKAMBA NAKTIS

Skamba naktis
kaip tuščias kiaukutas,
kaip milžiniška
prieš mus atsiveriančios,

che a noi di fronte
ruggisce forte
contro quella spiaggia
abbandonata.
I cani sono
tutti calmi ormai,
dormono forse
nei cortili scuri.
È la notte
di San Lorenzo, e
di certo le stelle
non li svegliano.
Come anime
in rapido passaggio
illuminano
per pochi istanti
l'oscurità del mondo.
Suona sempre la notte
come un guscio vuoto.

UNA NOTTE

– alla maniera di Don MacLennan

Sogno, a volte,
di ripescare
i principi
che sottendono la mia vita.
È un sogno, ovviamente.
Ma il corpo tuo nell'oscurità,
una certa felicità,
il margine del presente:
ci costruirò ponteggi,
menzogne, se proprio devo,

priešais apleistą
paplūdimį galingai staugiančios
jūros
kriauklė.
Visi šunys
jau nurimę,
tikriausiai miega
tamsiuose kiemuose.
Tai Švento Lauryno
naktis, ir
žvaigždės jų
tikrai nepažadins.
Kaip sielos
greit praskriedamos
apšviečia
kelias akimirkas
pasaulio tamsumą.
Skamba naktis
kaip tuščias kiaukutas.

77

VIENA NAKTIS

– Don MacLennan stiliumi

Kartais sapnuoju,
kad vėl sužvejoju
pagrindus,
kuriais paremtas mano gyvenimas.
Tai tik sapnas, žinoma.
Bet tavo kūnas tamsoje,
tam tikra laimė,
dabarties riba:
pastatysiu mums pastolius
melagysčių, jei tikrai privalau,

nella lingua tremolante
in cui Dante allora
scrisse i suoi carteggi,
diciamo Amore,
o Bellezza,
pur se un lume
balugina morente
e una notte solamente
resta ancora.

RIMANGO UN POCO

Rimango un poco
fermo a largo.
La solitudine del mare
è calma, impenetrabile,
come la foschia
che infine s'alza all'orizzonte
a disvelare i volti,
le linee del porto
verso cui dirigo.

L'ostinazione del tempo
salpa l'ancora
e allora mi lascio
trasportare alla deriva,
con un carico d'errori,
un fremito pressante
nelle ossa, le lacrime, e un otre
sorridente di vino nella stiva.

Ma di che parlo io se non di barche?

iš virpančios kalbos,
kuria Dantė kadaise
rašė savo laiškus,
sakykime, Meilė
ar Grožis,
net jei blyksi
mirštanti šviesa
ir telieka
viena naktis.

TRUMPAM LIEKU

Trumpam lieku
atviroje jūroje.
Jūros vienatvė
rami, nepermatoma
kaip rūkana,
kuri pagaliau pakyla virš horizonto
atidengdama veidus,
uosto, link kurio traukiu,
linijas.

Užsispyręs laikas
pakelia inkarą,
tad leidžiuosi
dreifuoti
su klaidų kroviniu,
slegiančiu drebuliu
kauluose, ašaromis ir triume
besišypsančiu vynmaišiu.

Bet apie ką gi aš kalbu, jei ne apie valtis?

ALLA LUNA

Luna che t'alzi, luna che torni,
Dammi il tuo volto, un giovane volto,
Benché tu sia morta, e conto i miei giorni.

Amica di sempre, di mille soggiorni,
Cambiami il volto, questa vita che ho colto,
Benché tu sia morta, e conto i miei giorni.

Ho a lungo vagato, sognato ritorni,
Ma i misteri di sempre mai ho risolto,
Luna che t'alzi, luna che torni.

Lo so che c'è poco ormai da propormi
Mi perdo nel tempo ch'è lento e m'è tolto,
Benché tu sia morta, e conto i miei giorni.

Odo frusciare e un richiamo di corni,
M'illumini spero nel bosco ch'è folto,
Luna che t'alzi, luna che torni.

A un finto sognare non voglio più espormi
Ma sono felice quando qui io t'ascolto,
Luna che t'alzi, luna che torni,
Benché tu sia morta, e conto i miei giorni.

COSÌ VOLEVO

Così volevo la poesia:
materia bianca, accarezzata.
Piuma, petalo o carta
al limitare di un'alba.

In silenzio l'occhio nudo
qui vi splende, si pettina di luce,
perché il desiderio
s'infatui d'orizzonti.

MĖNULIUI

Mėnuli, kuris pateki, mėnuli, kuris sugrįžti,
Atsuk man savo veidą, jauną veidą,
Nors tu ir miręs, o aš skaičiuoju savo dienas.

Amžinas drauge tūkstančio viešnagių,
Pakeisk mano veidą, šį gyvenimą, kurį nuskyniau,
Nors tu ir miręs, o aš skaičiuoju savo dienas.
Ilgai klajojau, sapnavau sugrįžimus,
Bet amžinų paslapčių niekad neatskleidžiau,
Mėnuli, kuris pateki, mėnuli, kuris sugrįžti.

Žinau, kad maža bėra ką man pasiūlyti,
Pasimetu lėtame iš manęs jau atimtame laike,
Nors tu ir miręs, o aš skaičiuoju savo dienas.

Klausausi šlamėjimo ir ragų šauksmo,
Tikiuosi, kad apšviesi mane tankiame miške,
Mėnuli, kuris pateki, mėnuli, kuris sugrįžti.

Netikram sapnui nebenoriu atsiduoti,
Bet esu laimingas, kai tavęs čia klausausi,
Mėnuli, kuris pateki, mėnuli, kuris sugrįžti.
Nors tu ir miręs, o aš skaičiuoju savo dienas.

TOKIOS NORĖJAU

Tokios norėjau poezijos:
baltos, išpuoselėtos medžiagos.
Plunksnos, žiedlapio ar popieriaus
ant aušros slenksčio.

Tyloje plika akis
čia šviečia, šukuojasi šviesa,
nes troškimas
susižavi horizontais.

Kristian GUTTESSEN

(ICELAND)

Kristian Guttusen – born in 1974. He is the author of ten poetry books. He was nominated for The 2007 Icelandic Translation Prize, for a translation of the Norwegian novel *The Hill* by Carl Frode Tiller. His work has been translated into Albanian, Danish, English, French, Malayalam, Norwegian, Serbian & Spanish. He lives in East Iceland and teaches ethics and creative writing at school.

SJÁLFSMORÐ

Það er sjálfsmorð að lifa
ekki reyna það
 hvíslar þú úr landi lifenda
ekki verða eins og ég
 Við sjáum þér bregða fyrir
sjáum þig nema staðar
koma við sögu
 lifa lífi sem aldrei
var lifað

ÞRÍR FJÓRÐU

felum óminnið
ylmjúku myrkrinu
lofum augunum
að hvílast

leitum orðanna
sem fljúga burt
veljum augnablikið
frá eilífið

Kristian GUTTESSEN

(ISLANDIJA)

Kristian Guttessen gimė 1974 m. Dešimties poezijos knygų autorius.

2007 m. nominuotas Islandijos vertėjų premijai už norvegų autoriaus C. F. Tillerio romano *Kalva* vertimą. Jo eilėraščių išversta į albanų, danų, anglų, prancūzų, malajų, norvegų, serbų, ispanų kalbas. Gyvena Islandijos rytuose, mokykloje dėsto etiką ir kūrybinį rašymą.

SAVIŽUDYBĖ

Gyventi yra savižudybė
geriau nė nebandyk
tu šnibždi iš gyvųjų karalystės
nebūk toks kaip aš
matom kaip krūpteli
matom kaip liaujiesi
vaidinti
kad gyveni gyvenimą
kurio niekad nebuvo

83

TRYŠ KETVIRTADALIAI

slėpsim užmarštį
šiltą ir švelnią tamsą
leisim akims
pailsėti
ieškosim žodžių
nuskrisiančių tolyn
išsirinksim akimirką
iš amžinybės

öðlumst óttaleysi
í bljúgri tilbeiðslu
dreymum mennska
drauma

að okkur liðnum
verður ekkert
annað eftir en þeir

*

við dveljum í andsetnu húsi
og
sitjum í bláu herbergi
þar sem draumar og veruleiki
verða eitt

við getum talað saman
orðalaust
líkt og hugsanirnar
berist á milli okkar einsog
guðatal

þar sem dauðir ríkja og
enginn tími liður
dveljum við

HÚSIÐ

herbergin í húsinu eru óteljandi
í hverju þeirra hitti ég einhvern
fyrir oftast þig en líka marga
aðra

að því leyti erum við
lík úr þessu lífi

tapsim bebaimiai
nuolankiai garbindami
sapnuosim žmogiškuosius
sapnus

mums išėjus
nebeliks nieko
tik jie

*

*gyvenam name su vaiduokliais
ir
 sėdim mėlynam kambary
kuriame sapnai ir tikrovė
tampa vienu*

*galim kalbėtis
be žodžių
 tarsi mintys
sklistų tarp mūsų
lyg dievų kalba*

*ten kur viešpatauja mirusieji
laikas sustojęs
 ten mes gyvename*

NAMAS

name kambarių nesuskaičiuojama galybė
kiekviename iš jų ką nors sutikau
dažniausiai tave bet taip pat
daug kitų
 šia prasme
mes šio pasaulio lavonai

við göngum um sali dauðans á
þessu draugasetri
og meðfram gólfunum leggur reyk
í bakgrunni hljómar framandi tónlist
og á veggjunum hanga ljóð
líkt og myndir

*

hið illa sæði ber ávöxt og glóir
gömul kona kyssir ungan mann ung

stúlka sefur hjá eldri borgara
ástin nýtist til sjálfsdeyðingar

ástin fossar úr nefjunum meðan
við göngum um myrka ganga hússins

blóðið bragðast sem geðveik þrá
hið illa sæði einsog gamall draumur

og skyndilega tek ég eftir því að
veggljóðin eru eftir mig

LJÓÐIN ÞÍN

þarna eru þessi ljóð sem segja sína
sögu þarna eru þau
ekki einhvers konar skeljar sem sváfu
af sér eilífðina í fallettri fjöru
loftsteinar sem féllu til jarðar ofan úr
holu hveli

sem væri kannski nær lagi
heldur blóðið á vörunum undan
tönnunum jafnvel á nöglunum

mes žengiam per mirties menes
šioje vaiduoklių buveinėj
o palei grindis driekias dūmai
kažkur fone skamba senovinė muzika
o ant sienų kabo eilėraščiai
tarsi paveikslai

*

blogoji sėkla neša vaisių ir tarpsta
sena moteris bučiuoja jauną vyrą jauna

mergina miega su pagyvenusiais piliečiais
meilė panaudojama savigydydai

meilė liejas pro šnerves
kai mes vaikščiojam tamsiais namo koridoriais

kraujo skonis kaip beprotiško troškimo
blogoji sėkla lyg sena svajonė

tik staiga pastebėjau
kad sienų poezija – mano

TAVO EILĖRAŠČIAI

štai jie, tie eilėraščiai pasakojantys
kiekvienas savo istoriją štai jie
tai ne kokie nors moliuskai išmiegoję
savąją amžinybę gražioj pakrantėj
meteoritai nukritę į Žemę
iš tuščių sferų
kurios galbūt panašios
į kraują ant lūpų
po dantimis net ant nagų

þegar lífsblómið bærðist og ég
hvíslaði drepa drepa
ljóðin sem lögðu af stað í öndverðu
áður en sjóreiðin hófst
þarna eru þau
löðrandi syngjandi og þú
spyrð kannski eilítið hikandi viltu
vera minn vængur í nótt ég
get það ég get það
ekki

*

við ferðumst saman í þokunni og landið sem við
skildum eftir er landið þar sem við kynntumst
ég á von á nýju barni og þú veist af því
ég minnst ekki á það af því þú bjóst ekki með
þínu barni og finnst óþægilegt að tala um það
vinskapur er að vita hvenær á að halda kjafti

við ferðumst saman inn í dauðra manna land og
þú ert öllum hnútum kunnugur svo ég leyfi þér
að stjórna fluginu sérðu dældina þarna niðri
spyrð þú og ég kinka kolli þetta er frá
því að ég datt á hausinn sem barn og núna sé
ég að landið fyrir neðan er höfuðmótið þitt

*

er ég vondur pabbi
að leika ekki við þig
er pabbi leiðinlegur?
nei segir barnið
það var gott en samt sé ég

kai gyvenimas pagreitėjo ir aš
sukuždėjau žudyti žudyti
eilėraščius ištrūkčius dar pradžioje
anksčiau nei prasidėjo potvynis
štai jie

putojantys dainuojantys ir tu
klausi galbūt šiek tiek abejodama ar būsi
mano sparnas šią naktį
nes aš galiu
negaliu

*

keliaujam kartu per rūką vieta kurią
praėjom yra vieta kurioje susipažinom
laukiuosi kūdikio tu žinai
nesakiau to nes tu nelaukei
savo vaiko ir nepatogaus pokalbio apie tai
draugystė – kai žinai kada patylėti

keliaujam kartu per mirusiųjų karalystę
tu čia viską žinai todėl leidžiu
pilotuot skrydį ar matai klonį ten žemai
tu paklausi aš linktelio galva taip yra
nuo vaikystės kai trenkiaus galva žemėn ir dabar
matau iš aukštai kad vietos kontūrai visai kaip tavo galva

*

aš blogas tėtis
nežaidžiu su tavim
ar tėtis nuobodus?
ne sako vaikas
buvo smagu bet vis tiek matau

að þú ert með samviskubit
það er ekki gott að vera
vondur pabbi
og þú vilt ekki að barnið
eigi vonda æsku
eða verði eins og þú varst

TIL AÐ GÆTA

þú ert
sofandi engill sólufegri
átján nyrstu eldborgirnar
tuttugu og eitt stjörnuhrap

sofðu
svona í hundrað ár og ég
verð hérna enn til að gæta
þín þegar sólarskipin sökkva

jafnvel
þegar sprengjurnar hljóðna
verð ég hérna til að gæta
þín og hrekja vættir burtu

og vígreifa
sofðu engillinn minn í nótt
á meðan nákaldir níðingar
ráfa um meðvitundarlausir

sofðu
svona í þúsund ár og sjáðu
átján nyrstu eldborgirnar
tuttugu og eitt stjörnuhrap

slokkna og skína eins og þú

kad kaltas jautiesi
nėra gerai
būti blogu tėčiu
juk nenori kad tavo vaiko
vaikystė būtų bloga
ar jis taptų toks pat kaip tu

SAUGOTI

tu esi
miegantis angelas už saulę gražesnis
aštuoniolika šiauriausių lavos uolų
dvidešimt viena krentanti žvaigždė

miegok
bent šimtą metų
o aš vis dar būsiu čia pat
saugosiu tave skęstant saulės laivams

net
sprogstant bomboms
aš būsiu šalia kad saugočiau
tave ir vyčiau šalin dvasias

ir ginčiau tave žūt būt
tad miegok mano angele naktį
kol niekšai šalti it lavonai
šlaistos aplink lyg bepročiai

miegok
taip tūkstantį metų žiūrėk
į aštuoniolika šiauriausių lavos uolų
dvidešimt vieną krentančią žvaigždę

gęstančią ir šviečiančią kaip tu

GLÆPUR NÚMER NÍU

ég hef verið þjófkenndur og kallaður glanni
glæpaskalli þessi ódádalyður segir ljóð mín
fólskuleg og sakar mig um tilhæfulausar
árásir á vitibornar verur

veistu hvað þetta mun hafa í för með sér?

einhvers staðar í nóttinni liggur deyjandi skáld
og ljóð þess falla fyrir eigin hendi

*sorgin býr í mildi augna þinna við
ættum ekki að kveðjast á þennan veg*

ég gerist þorpari til þess að geta lifað af sem
ljóðskáld og segi bræðralaginu stríð á
hendur

bróðir minn morðinginn eftir á
liggurðu mér við hlið og kastar mæðinni ég
er stjarfur og stari kannski eitthvað inn í
helmyrkrið

það sem eftir er ævinnar gengur
augnablikið aftur og á meðan þú myrðir mig
hugsa ég sorgmæddur sorgin býr í mildi augna
þinna við ættum ekki að kveðjast á þennan veg

Í LANDI HINNA ÓFLEYGU FUGLA

Í landi hinna ófleygu fugla býr vatnastelpan.

Þar býr félagi minn, sem ekki lengur dregur
andann.

NUSIKALTIMAS NUMERIS DEVINTAS

buvau apkaltintas vagyste ir pavadintas plėšiku
suknistu nusikaltėliu visi tie nenaudėliai sako kad mano eilėraščiai
nevykę ir kaltina mane betiksliau
inteligentiškų būtybių puolimu

ar žinai kokia bausmė laukia?

kažkur naktį guli mirštantis poetas
kurio eilėraščiai žudo patys save

*sielvartas glūdi tavo švelniose akyse
ne taip turėtume atsisveikinti*

tapsiu galvažudžiu kad galėčiau išgyventi
kaip poetas ir skelbiu karą
brolijai

93

mano brolis – žudikas
kai atsiguli šalimais ir gaudai kvapą
aš sustingęs ir spoksau turbūt kažkur
į pragarišką tamsą

tai kas lieka iš gyvenimo trunksa
akimirka kol nužudai mane
galvoju susikrimtęs sielvartas glūdi tavo švelniose akyse
ne taip turėtume atsisveikinti

NESKRAIDANČIŲ PAUKŠČIŲ ŠALYJE

Neskraidančių paukščių šalyje gyvena vandenų mergelė.

Ten gyvena ir mano bičiulis, kuris daugiau
nekvėpuoja.

Í landi hinna ófleygu fugla hvílir hin ígrundaða
reynsla.

Ég þarf sjálfur að hafa mig allan við til að gleyma
ekki að anda. Í landi minninganna er eilíft myrkur.

Alheimurinn þenst út, hin lifaða reynsla boðar alkul.

Það eina sem dregur hann saman og bindur okkur
traustum böndum er ást.

Ishion HUTCHINSON

(JAMAICA / USA)

Fotografijos autore
Rachel Eliza Griffiths

Ishion Hutchinson was born in 1983 in Port Antonio, Jamaica. He is the author of two poetry collections, *Far District* (2010) and *House of Lords and Commons* (2016), which received the National Books Critics Circle award. He's the recipient of a Whiting Writers Award, the PEN/Joyce Osterweil Award, a Lannan Writing Residency, and the Larry Levis Prize from the Academy of American Poets. Hutchinson teaches creative writing at Cornell University and serves as contributing editor to the literary journal *Tongue: A Journal of Writing & Art*.

AFTER THE HURRICANE

After the hurricane walks a silence, deranged, white as the white helmets
of government surveyors looking into roofless

shacks, accessing stunned fowls, noting inquiries
into the logic of feathers, reversed, like gullies still retching; they scribble facts

about fallen cedars, spread out like dead generals on leaf
medallions; they draw tables to show the shore

Neskraidančių paukščių šaly ilsis apmąstyta
patirtis.

Turiu suimt save į rankas, kad nepamirščiau
kvėpuot. Prisiminimų šaly amžina tamsa.

Visata plečiasi, išgyventa patirtis virsta nuliu.

Vienintelis dalykas ją siejantis ir tvirtai saistantis mus
yra meilė.

VERTĖ JURGITA MARIJA ABRAITYTĖ

Ishion HUTCHINSON

(JAMAICA / JAV)

95

Ishion Hutchinson (Išionas Hatčinsonas) gimė 1983 m. Port Antonijuje, Jamaikoje. Dviejų poezijos knygų – *Tolimasis rajonas* (*Far District*, 2010) ir *Lordų ir Bendruomenių rūmai* (*House of Lords and Commons*, 2016) – autorius. Už pastarąją skirtas JAV Nacionalinės knygų kritikų grupės (NBCC) apdovanojimas poezijos kategorijoje. Yra pelnęs Whitingo rašytojų premiją, PEN/Joyce Osterweil bei Amerikos poetų akademijos Larry Levis apdovanojimą. Dėsto kūrybinio rašymo magistrantūroje Kornelio universitete; yra literatūros žurnalų *The Common* ir *Tongue: A Journal of Writing & Art* patariantysis redaktorius.

PO URAGANO

Po uragano žengia tylą, pamišusi, balta, kaip balti valdžios
inspektorių šalmai, jie spokso į bestoges

lūšnas, siekia priblokštų vištų, pasižymi klausimus
apie plunksnų logiką, išvirkščią, it vis dar žiaukčiojantys grioviai; jie keverzoja faktus

apie nuverstus kedrus, tysančius it mirę generolai ant lapų
medalionų; jie paišo lenteles, kad parodytų, kokį

has rearranged its idea of beauty for the resort
villas, miraculously not rattled by the hurricane's–

call it Cyclops–passage through the lives
of children and pigs, the one eye that unhooked

banjos from the hills, smashed them in Rio Valley;
they record how it howled off to that dark parish

St Thomas, stomping drunk with wire lashes and cramp,
paralyzing electric poles and coconut trees,

dishing discord among neighbours, exposed,
standing among their flattened, scattered lives for the first time.

It passed through Aunt May's head, upsetting
the furniture, left her chattering something,

a cross between a fowl and a child; they can't say
how it tore down her senses, no words, packing

their instruments, flies returning to genuflect
at their knees, on Aunt May's face, gone soft;

no words, except: *Don't fret*, driving off,
as if they had left better promises to come.

THE GARDEN

The streetlights shed pearls that night,
stray dogs ran but did not bark at the strange
shadows; the Minister of All could not sleep,
mosquitoes swarmed around his net,
his portrait and his pitcher and drinking glass;
the flags stiffened on the embassy building but
did not fall when the machine guns

naują grožį krantas siūlo kurorto
viloms, per stebuklą nesupurtytoms uragano –

vadinkime jį Ciklopu, – perlėkusio per vaikų
ir kiaulių gyvenimus, vienaakio, nukabinusio

lūšnų dėžes nuo kalvų, sudaužiusio jas Rio slėnyje;
jie užrašo, kaip jis nukaukė į tą švento Tomo

tamsią parapiją, trypė girtas su laidų botagais mėšlungiškai,
paralyžiavo elektros stulpus ir kokoso palmes,

sėjo nesantaiką tarp kaimynų, pažeidžiamų,
stovinčių tarp savo pirmąjį kartą išguldytų, išdraskytų gyvenimų.

Jis prašvilpė tetos Mėjos galvoje, išvartė
baldus, paliko ją kažką tauškančią,

vištos ir vaiko mišrūną; jie negalėjo pasakyti,
kaip jis išplėšė jos nuovoką, neturėjo tam žodžių,

susirinko instrumentus, musės sugrįžo atnašaut
prie jų kelių, ant tetos Mėjos veido, suglebusio;

neturėjo žodžių, išskyrus: *Nesinervinkit*, nuvažiuodami,
tarsi būtų palikę geresnio gyvenimo pažadą.

SODAS

Gatvių šviesos barstė perlus tą naktį,
benamiai šunys lakstė, bet nelojo ant keistų
šešėlių; Visa Ko ministras negalėjo užmigti,
moskitai sūkuriavo aplink jo tinklėlį,
jo portretą, ąsotį ir stiklinę atsigerti;
ant ambasadų sustingo vėliavos, bet
nenusileido, prapliupus kulkosvaidžiams,

flared and reminded that stars were inside
the decrepit towns, in shanty-zinc holes,
staring at the fixed constellation; another
asthmatic whirl of pistons passed,
the chandelier fell, the carpet sparkled,
flames burst into the lantana bushes, the stone
horse whinnied by the bank's marble entrance,
three large cranes with searchlights lit
the poincianas, a quiet flamboyance, struck
with the fever of children's laughter;
then, all at once, the cabbage palms
and the bull-hoof trees shut their fans,
the harbour grew empty and heavy,
the sea was sick and exhausted, the royal
palms did not salute when the jeeps roamed
up the driveway and circled the fountain,
the blue mahoe did not bow and the lignum
vitae shed purple bugles, but did not
surrender, the homeless did not run, but the dead
flew in a silver stream that night, their silk
hair thundered and their heels crushed
the bissy nuts and ceramic roofs;
the night had the scent of cut grass
sprayed with poison, the night smelled
of bullets, the moon did not hide,
the prisoners prayed in their bunkers,
the baby drank milk while its mother slept,
and by the window its father
could not part the curtains.

THE DIFFERENCE

They talk oil in heavy jackets and plaid over
their coffee, they talk Texas and the north cold,

ir priminė, kad žvaigždės slepias
apleistuose miesteliuose, skardinių lūšnų urvuose,
spoksančiuose į nejudančius žvaigždynus; dar
vienas dusulingas pistonų šuoras,
nukrito sietynas, sužaižaravo kilimas,
liepsna įsiplieskė lantanos keruose, sužvingo
akmens žirgas prie marmurinio banko įėjimo,
trijų didžiulių kranų prožektoriai nušvietė
cezalpinijas, tyli spalvų fiesta, persmelkta
vaikų juoko karštinės;
staiga, visos kaip viena, sabalpalmės ir
skėstašakiai pupūnai suskleidė vėduokles,
uostas ištuštėjo ir apsunko,
jūra pasiligojo, išseko, karališkosios
roistonijos neatidavė pagarbos visureigiams
atūžus keliu ir apsukus fontaną,
aukštieji vilnūtrai nenusilenkė ir gvajakas
nusipurtė purpurinius trimitėlius, bet
nepasidavė, benamiai nespruko, tik
mirusieji plūdo sidabrine srove, griaudėjo
jų šilkiniai plaukai, jų kulnai traiškė
kolamedžių riešutus ir keraminius stogus;
naktis dvelkė nušienauta žole
apipurkšta nuodais, naktis atsidavė
kulkomis, mėnulis nesislapstė,
kaliniai meldėsi savo bunkeriuose,
kūdikis žindo pieną motinai miegant,
o prie lango jo tėvas
negalėjo praskirti užuolaidų.

SKIRTUMAS

Susėdę prie kavos, su šiltais švarkais ir marškiniais,
jie kalba apie naftą jie kalba apie Teksasą ir šiaurės šaltį,

but mostly oil and Obama, voices dipping
vexed and then they talk Egypt failing,

Greek broken and it takes cash for France not
charity and I rather speak Russia than Ukraine

one says in rubles, than whatever, whatever
the trouble, because there is sea and gold,

a tunnel, wherever right now, an-anyhow-Belarus,
oh, I will show you something, conspiring

coins, this one, China, and they marvel,
their minds hatched crosses, a frontier

zeroed not by voyage or pipeline nor the milk
foam of God, no, not the gutsy weather they talk

frizzled, the abomination worsening
opulence to squalor, never the inverse.

PIERRE

It was a boy named Pierre Powell
who was in charge of the atlas

in the cabinet. He also ended days
by shaking the iron bell from Principal

William's window, a work we grudged
him for very little; what cut our cores

twice a week and we had to endure,
was him being summoned to fetch

the key, again from William's office,
to open the varnished box with the world

bet daugiausia apie naftą ir Obamą, nuleidę balsus,
suirzę, kalba apie žlungantį Egiptą,

palūžusius graikus Prancūzijai reikia grynų, ne
labdaros mieliau kalbėčiau apie Rusiją ne Ukrainą

vienas sako rubliai, o tada, kad ir kokia, kad ir kokia
bėda užgriūtų, yra juk jūra ir auksas,

tunelis, kad ir kur dabar, bet koku atveju – Baltarusija,
ak, parodysiu jums šį tą, susimokiusias

valiutas, štai ši, Kinija, ir jie gėrisi,
jų protai įbrėžti kryželiai pasienis

panaikintas ne kelionės ne vamzdyno ne pieno
Dievo putų, ne, ne apie smarkų orą jie šneka

pasišiaušę, pasibjaurėjimas verčia
turtą į skurdą, ir niekados atvirkščiai.

101

PJERAS

Berniukas vardu Pjeras Pauelas
buvo atsakingas už atlasą

spintelėje. Jis užbaigdavo dieną
skambindamas geležiniu varpeliu pro direktoriaus

Viljamso langą; darbas, kurio jam truputį
pavydėjome; bet mus užgaudavo iki kaulo

dukart per savaitę, mes turėdavom iškęsti
kitką – jį kviesdavo atnešti

rakto, ir vėl iš Viljamso kabineto,
kad atrakintų lakuotą dėžutę su pasaulio

map, old and laminated, a forbidden
missionary gift trophied beside the Oxford

Set of Mathematical Instruments and other
things seen only by Pierre and teacher Rose,

who now only nodded to raise him
to his duty. We waited in quiet

his return, Miss Rose all crinkled blouse
and bones with chalk dust in her hair,

did not stir until he was back, panting
at the door. Another diviner's nod

and he opened it, unrolled the map expertly,
kneaded out creases and held down edges

for the ruler our eyes followed,
screeching out countries, and etched

in the periphery, a khaki-pillared Pierre,
with a merchant's smile, a fixed blur

in our cry of Algeria, Switzerland, Chile,
soon withered away, and we eyed the field

of dry grass outside, a rusty mule,
statue-frozen in the punishable heat,

Pierre, a phantom sea fraying
over Antarctica, Fiji, Belize, India

of those still in the rote, a liturgy of dunce
bats, whose one cardinal point, Tropicana

Sugar Estate, so close we could smell the sugar
being processed, whistled its shift change,

žemėlapiu, senu, laminuotu, draudžiama
misionierių dovana, trofėjumi, gulinčiu prie

Oksfordo matematikos instrumentų rinkinio ir kitų
dalykų, prieinamų tik Pjerui ir mokytojai Rouzei,

kuriai pakakdavo tik linktelt, ir jis puldavo
atlikti pareigos. Mes tyliai laukdavome

jo sugrįžtant, panelė Rouzé – vieni kaulai
ir suglamžyta bliuzelė, kreidos dulkės plaukuose,

nė nepajudėdavo iki jis sugrįždavo, uždusęs
išdygdavo tarpdury. Dar vienas žynės linktelėjimas

ir jis atidarydavo dėžutę, mitriai išvyniodavo žemėlapi,
išlygindavo raukšles, laikydavo prispaudęs kampus,

rodyklę sekdamas mūsų akys, spiegdavom
šalių pavadinimus, o kamputyje

tarsi įrėžtas, it žalsvas stulpas – Pjeras,
pirklis šypsena, nejudri, išskydus dėmė,

mums šaukiant Alžyrą, Šveicariją, Čilę,
greit išblėsdavo ir spoksodavom į sausas

žolės lauką už lango, rūdžiaspalvį mulą,
it paminklą sustingusį, baudžiamą kaitra,

į Pjerą, į vaiduokliškas jūras, spūrančias
virš Antarktidos, Fidžio, Belizo ir Indijos,

tuos, vis dar kalančius, liturginis bukapročių
šokis, kurių svarbiausias taškas, Tropikanos

cukraus plantacija – taip arti, kad galėjom užuost
perdirbamą cukrų, – ką tik sušvilpė kitą pamainą,

and terminated Geography. As if punched
 from dream, those of us gazers spared the map-
 rolling-up and cabinet-locking ceremony,
 saw him, with a cord-strung key, an earnest air
 bearing him away in a portal of sunlight.
 He was absent the week before summer,
 and when Miss Rose, in rare fashion,
 inquired, a girl said he had gone back home.
 "Home," Miss Rose sounded the strange word.
 "Home," the girl echoed and added, "him from Cayman,
 Miss, or Canada, somewhere with a C."
 We turned to Miss Rose to clarify Canada
 or Cayman, this elsewhere C curdled
 to snow in our minds; foreign always spectral,
 but she pointed anonymously a crooked
 finger and said, "Run to the Principal
 for the key," the whole class scattered, paid
 no heed that not a single one was ordained.

SIBELIUS AND MARLEY

History is dismantled music; slant,
 bleak on gravel. One amasses silence,
 another chastises silence with nettles,
 stinging ferns. I oscillate in their jaws.
 The whole gut listens. The ear winces
 white nights in his talons: sinking mire.
 He wails and a comet impales the sky
 with the duel wink of a wasp's burning.

ir užbaigė Geografiją. Lyg išmušti iš
sapno, mes, spoksotojai, skyrėm laiko ceremonijai –

žemėlapį suvynioti, užrakinti dėžutę,
pamatėm jį, su raktu ant virvelės, jį gaubė uolumas,

nešė tolyn pro šviesos vartus.
Savaitę prieš prasidedant vasarai jo nebebuvo,

ir kai panelė Rouzė, kas retai nutinka,
pasiteiravo, viena mergaitė atsakė jį grįžus namo.

„Namo“, ištarė panelė Rouzė keistą žodį.
„Namo“, pakartojo mergaitė ir pridūrė, „anas iš Kaimanų,

panele, ar Kanados, iš kažkur, kas prasideda K.“
Atsisukom į panelę Rouzę, kad paaiškintų Kanadą

ar Kaimanus, tą kitur esantį „K“, sustingusį
į sniegą mūsų mintyse; užsienietiška visuomet šmėkliška,

bet ji bedė bet kur kreivu pirštu
ir tarė: „Bėkit pas direktorių

rakto.“ Klasė puolė į visas šalis, nė nekreipdami
dėmesio, kad niekas paskirtas nebuvo.

SIBELIJUS IR MARLIS

Istorija – tai išardyta muzika; gulsčia,
blausi ant žvirgždo. Vienas kaupia tylą,
kitas baudžia tylą dilgėlėmis, geliančiais
paparčiais. Aš vibruoju jų žandikauliuose.

Įsiklausau visais viduriais. Ausis krūpteli,
baltą naktį jis sugniaužęs naguose: įtraukiantis liūnas.
Jis rauda ir kometa perveria dangų
lyg dvigubas vapsvos įgėlimo karštis.

Music dismantles history; the flambeaux
in flame in his eyes with a locust plague,
a rough gauze bolting up his mouth unfolds,
so he lashes the air with ropes and roots

that converge on a dreadful zero,
a Golden Age. Somewhere, an old film.
Dusk solders on a cold, barren coast. There
I am a cenotaph of horns and stones.

THE WANDERER

Still clear from its very first shout, 'Thalatta! Thalatta!'
is the clamour every wave brings, 10, 000 voices
arched into one, shaking the mountain clouds down

to mist, power they sing, spitting salt into flames, to outlast
the memory of those who toiled with the mongoose
and snake, never to sit like a colossal Memnon as his songs

turn into brass croaks, language reentering the guttural
cave before the first spark of flint. I can tell you this, boy,
history is that rusty anchor holding no ship in the bay;

it's mineral, natural as colonies of polyps in the reef.
I am no paragon of science; I am a drifter, a sea-swift
some poet once used to make a crest in Time. Thunder

rifts the grain of his epochs, spinning Cortés from quartz,
repeating Pizarros along with all the names that depopulated
the trees of parrots and stuck a yellow disease in the sand.

There the steel fronds of unsheathed Christianity speared
the souls of the arrowroot and wild maize and erected bells
rid the clanging shells of their healing.

Muzika išardo istoriją; deglas
suliepsnoja jo akyse skėrių antplūdžiu,
šiurkšti marlė užveržusi jo burną atsileidžia,
jis čaižo orą virvėmis ir šaknimis,

kurios susiveja kraupiame nulyje,
Aukso amžiuje. Kažkur – senas filmas.
Prieblanda lydos ant tuščio, šalto kranto. Ten
esu ragų ir akmenų kenotafas.

KLAJŪNAS

Vis dar aiškus nuo pat pirmojo šūksnio: Thalatta! Thalatta!
yra kiekvienos bangos gaudesys, 10 000 balsų
ketera susiliejęs į viena, ištaškanti kalnų debesis

į miglą, galią jos gieda, spaudydamos druską į ugnį, kad pergyventų
atmintį tų, kurie triūsė su gyvate ir mangusta,
niekada nesėdėjo it milžinas Memnonas, jo giesmės

pavirstant grasiu krankimu, kalba vėl grįžtančia į gomurinį
urvą, prieš įskeliant pirmąją titnago kibirkštį. Sakau tau, vaikine,
istorija – tai surūdijęs inkaras, nelaikantis jokio laivo įlankoje;

tai mineralas, iš gamtos, kaip ir rifo polipų kolonijos.
Nesu mokslinčius, tik bastūnas, čiurlys, kurį
poetas kadaise panaudojo Laikui ženklint. Griaustinis

skelia jo epochų grūdą, išurbia Kortėsą iš kvarco,
pakartoja Pisarą, kartu su kitais vardais, tų, išgijusių
papūgas iš medžių ir įspaudusių geltonąjį drugį į smėlį.

Tai ten iš makštų ištrauktos krikščionybės plieno lapai prismeigė
bermudinės marantos ir laukinio kukurūzo sielas, o iškelti varpai
išvaikė gydomąsias žvangančių kriauklių galias.

The chattering beads
went silent, the porous rocks choked in the ceremonial basin,
the earth absorbed the goat's blood (same blood that gave the soil

around these parts its colour.) You cannot trust the sea.
But it's good to arrive in such a peaceful harbour. How lucky
you are to sit ignorant of which Caesar roams this century.

All our heroes are asleep in that aqua-grave, they will not drift
like Xenophon's army to shore, and change their cry
to Triana's 'Tierra! Tierra!' Light; land: substance.

Both cries have congealed
into one coral wreath in my ears. I hear them everywhere I go.

SECOND RETURN

Let the cerement of light, the silent snow
covering the bells frozen in the towers, speak

a country of tired bays, where rain hesitates
to break the seamless yellow of toil; let this

coffin-shaped light balance on the negative
compass, the shock and stun, the heart's

sudden brace for a jealous thunder, childhood's
hands clapping in the assembly of absence,
rejoicing in the clarity of hunger and fired clay.

Let the hands be wings to lift out of water
a rippled name-jangle of bells-left untended,

like a wheat field, swath of light, violet
stains, the night someone wiped her hands

Nutilo

taukšėję karoliai, užspringo apeigų duburiuose korėtos uolos,
sugėrė žemė ožio kraują (tą patį kraują, suteikusį šių vietų

žemėms spalvą). Negalima pasitikėti jūra.

Bet gera atvykt į tokį taikų uostą. Kokie laimingi
jūs, kad sėdit čia nė nežinodami, koks cezaris šį amžių siaubia.

Visi mūsų didvyriai ilsis šitam vandens kape, jie neišplauks
kaip Ksenofonto armija į krantą ir nepakeis savojo šūksnio
į Trianos: „Tierra! Tierra!“ Šviesa, žemė: esmė.

Abu šūksniai

sukreša į koralų vainiką mano ausyse. Girdžiu juos, kad ir kur keliaučiau.

ANTRASIS SUGRĮŽIMAS

109

Te šviesos įkapės, tylus sniegas,
apklojęs išalusius bokštuose varpus, kalba

pavargusių įlankų šalį, kur lietus nedrįsta
nutraukti vientiso triūso geltonio; tegul

karsto formos šviesa balansuoja ant išvirkščio
kompaso, sukrėtimo ir nuostabos, širdis staiga

įsitempia, laukdama pavydaus griaustinio, vaikystės
rankų, plojančių stokojančių sambūryje,
džiūgaujančių bado ir išdegto molio aiškybėje.

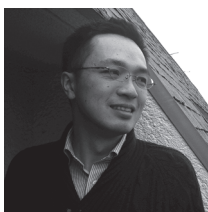
Te rankos būna sparnai, iškelsiantys iš vandens
raibuliuojantį vardą – varpų skambesį – paliktą, apleistą,

kaip javų lauką, šviesos pradalgę, violeto
dėmes, naktį, į kurią kažkas nusivalė

on. Let the stray goat be recalled, and the
 mango tree violated for its bastard fruit, recall
 the army of cane flags that marched through
 dreams, saluted by silver-edged cutlasses
 at morning. O envy of sea, binding and separating
 islands, husk envy at every accents' core,
 their fiber glint after rum flasks break their seals
 and rivers let down their hair between shallow gullies.
 Let not the blank of winter forget the buried glass;
 let it pull blood out of any pilgrim who goes there
 and marks a way back by the body's scent
 and light, distended, by a melting brook.

Ryota YAMADA

(JAPAN)

Ryota Yamada (山田亮太) – was born in 1982 in Hokkaido, Japan. His most notable poetry books are *Giant Field* and *Obama Google*. He formed the verbal art unit TOLTA in 2006 and participated in several performances.

みんなの宮下公園

落書き禁止 「きれいなまち渋谷をみんなでつくる条例」 違反者は、処罰されます。 見つけた人は警察に通報してください。／おおむらさきつつじ つつじ科／ここはみんなの公園です。うらに書いて

rankas. Leisk prisiminti paklydusį ožį ir
mangamedį, išniekintą dėl prastų vaisių, leisk
prisiminti cukranendrių vėliavas, žygiavusias per
sapnus, rytą, sveikinamą sidabraašmenių
kardų. Ak, jūros pavydas, jungiantis ir išskiriantis
salas, pavydo kevalas kiekvienos tarties šerdyje,
jų skaidulos žiba, romo gertuvėms išmušus kamščius
ir upėms paleidus plaukus tarp seklių griovų.
Tenepamiršta žiemos tuštuma palaidoto stiklo;
teištreškia kraują visiems ten keliaujantiems piligrimams,
kurie pažymi kelią atgal savo kūno kvapu,
šviesa, iškreipta prie upokšnio tirpstančio.

VERTĖ MARIUS BUROKAS

111

Riota JAMADA

(JAPONIJA)

Riota Jamada (山田亮太) gimė 1982 m. Hokaido saloje. Svarbiausios poezijos knygos – *Didžiulis laukas* ir *Obama Google*. 2006 m. kartu su kitais įkūrė verbalinių menų grupę *TOLTA*, su ja surengė keletą performansų.

MŪSŲ MIJAŠITOS PARKAS

Nubausime neklaužadas, grafičiais rašinėjančius „Sukurkime gražų Šibujos miestą“. Pamatę tokius, praneškite policijai. Violetinės azalijos Azalijos. Čia mūsų parkas. Laikykimės taisyklių, kurias draugiškai susikursime.

あるきまを守って、みんなでなかよく遊びましょう。／NO NIKE!!
 ナイキ 悪／ゴミは持ちかえりましょう／水を大切にしましょう／
 公園はみんなのものだ! PARK is OURS／フットサル場 使用上の注
 意 このフットサル場は、ゴムチップ入り人工芝を使用しています。
 きれいな緑と足にやさしい使用感をいつまでも保つため皆様のご協
 力をお願いいたします。／皆様のフットサル場です。大切に使いましょ
 う。／フットサル場は平成22年4月末まで休場いたします。／防犯カ
 メラ作動中／喫煙所／忘れ物・落し物にご注意ください／ゴミ等はお
 持ち帰りください／カン・ビン ペットボトル その他のゴミ／さんご
 じゅ すいかずら科／れんぎょう もくせい科／渋谷区土木部／不審物
 を発見したときは、区役所の公園課又は警察に連絡願います。なお、
 無届で集会等を開くことや、不法に占有することは禁止します。／
 消えないで公園／荷物をあずけている方へ この倉庫に荷物をあずけ
 ている方は、布テープにマジックで名前を書いてください。名前の
 ない荷物は4/19(月)に別の場所へ移動します。／みんなのCAFE い
 らしゃい／わたしたちは、以下の問題があると考え、反対していま
 す。一企業の宣伝・営利に使われること。誰もが憩える公園でなく
 なること。手続きが不透明かつ非民主的なこと。渋谷区の目的が、
 公園からの一方的な「ホームレス排除」、街からの「スケーター排
 除」であること。わたしたちは、この計画の白紙撤回を求め、工事
 を着工させないために、デモなどを行い、現在テントを張っていま
 す。／落書き禁止 落書きは「きれいなまち渋谷をみんなでつくる
 条例」により禁止されています。違反した場合には処罰されます。
 ／ゴミ出し禁止 集積所は停止中みたいです／このゴミ集積所は停止
 中です／ゴミは出さないで下さい／NONIKE／No permitamos que NIKE
 privateice nuestro parque!／私たちの公園を私物化させない!／KEEP
 IT MITASHITA THE COALITION TO PROTECT MITASHITA PARK FROM
 BECOMING NIKE PARK／原宿側へもちろんぬけられます。宮下公園は
 整備工事の為、平成22年10月末まで通り抜けができません。←中止
 NO PARAN! PASARE MOS! 奴らを通すな! 通るのは我々だ!／STOP
 宮下公園のナイキ化に反対!!!!!!／CHANGE NIKE／／宮下公園は整備
 工事(開放区)の為、平成22年10月末まで(永遠に)通り抜けでき
 ません(す)。平成22年(2010年)3月 渋谷区公園課(人類)／無

NO NIKE!! Naikams ne Šiukšles susirinkime ir išsineškime. Ypač tausokime vandenį. Parkas yra mūsų visų! PARK is OURS. Atsakingai naudokimės dirbtinės dangos futbolo aikšte. Aikštės dirbtinė veja pagaminta iš gumos granulių. Gražiai žalia, kojoms maloni, prašom, gerbiamieji, rūpinkitės ja. Juk tai mūsų visų aikštelė. Naudokime rūpestingai. Dirbtinės dangos aikštę iki Heisei eros 22 metų (2010 m.) balandžio mėnesio išlaikykime poilsio vieta. Įrenkime apsaugos vaizdo cameras, nustatykite rūkymo vietas, nepameskite daiktų, nepamirškite daiktų, šiukšles išsineškite su savimi, skardines, butelius, plastiko tarą ir kitokias šiukšles, sausmedžiai, forzitijos, alyvmedžiai. Šibujos miestas, Doboku rajonas. Pastebėję įtartina daiktą, praneškite parko administracijai, esančiai rajono savivaldybėje. Dar geriau, kad išgirdę apie neteisėtus bevardžius mitingus juose nedalyvautumėte. Nenumarinkite parko. Bagažą saugantiems žmonėms багаžą atiduodantieji, užklijuokite lipnią juostelę ir markeriu užrašykite savo vardą. Bagažas be vardų 4/19 (mėnesio) bus perkeltas į kitą vietą. Kviečiame į visų CAFÉ. Mes prieštaraujame ir manome, kad yra daugiau problemų. Pelno siekis, agitavimas už vieną įmonę. Jei kuris nors atsipalaiduos, parkas žlugs. Neskaidrus dokumentų tvarkymas yra bendruomenės reikalas. Šibujos rajono tikslas yra iš parko visiškai išguiti benamius, o iš miesto – riedlentininkus. Mes sieksime atšaukti planus, kurie leistų pradėti gamyklų statybas, rengsime demonstracijas, plėtosime šiuolaikinius papročius. Uždrausime grafičius, net tokius kaip „Sukurkime gražų Šibujos miestą“. Pastebėję praneškite policijai. Šiukšlinti draudžiama. Sustabdykime šiukšlinimą. Neplėskime šiukšlynų. Nemėtykite šiukšlių. NO NIKE. No pemitamos que NICE private nuestro parque! Nepaverskite mūsų parko asmeniniu! KEEP IT MITASHITA THE COALITION TO PROTECT MITASHITA PARK FROM BECOMING NIKE PARK. Žinoma, nepamirškime ir viešbučių. Planas Mijašitos parką paversti pramonės įmonių zona iki 2010 m. spalio nebus įgyvendintas. → Dėmesio! NO PARAN! PASARE MOS! Mes ne vergai! Mes šeiminingai! STOP Mijašitos parką versti naikų kultūra! ! ! ! CHANGE NIKE. Mijašitos parkas pramonės įmonėms (atviras lankytojams), iki 2010 m. spalio (amžinai) (ne) bus įvykdyta [kas?]. 2010 m. kovo mėn. Šibujos parkas (žmonių skaičius). Be naikų. Virtuvė. Kitchen. Mes negalime niekur persikelti. Įsiklausykite į

息 ナイキ／厨房 Kitchen／私たちは移動等はしません。お前たちは野宿者の意見を聞きなさい。俺は決して署名はしないぞ。／DIE！DIE！DIE！NO！NIKE DEAD／みんなのみやした／WUPASARAN！ナイキをとおすな！／泳げないものは溺れろ JUST DO IT／NO NIKE／渋谷区はナイキに宮下公園を売るな！／走れないものはどいてろ JUST DO IT／ナイキパーク工事着工阻止中 2010. 3. 15以来 テント・作品・人などによりフェンス設置を防いでいます。／Our actions makes park／PARK IS OURS／払えないものは来るな JUST DO IT／NO NIKE／公園における禁止事項 1 野宿をしてはいけません 2 たき火をしたり、火を使ってはいけません 3 ゴミ、空き缶等を捨ててはいけません 4 樹木を傷つけてはいけません 5 集団でさわいんだり、他の人の迷惑となることをしてはいけません／宮下公園を壊さないで／ナイキは公園を奪うな／渋谷区による野宿者排除を許さない／持たないものは買え JUST DO IT／PARK is OURS／フェンス反対／ご自由に、参加して下さい！！／公園はみんなの場所なのだ／渋谷側へぬけられます。

※2010年4月22日時点に宮下公園内に存在した文字により構成した。

私の町

四千の筏を穏やかに揺らす波と赤い鳥居と出漁する船と
収穫までの三年間ロープに吊るされるカキと
放流されるアサリと鮭をつかみどるこどもたちと舞う虎と
鯨が押し寄せて境をなした山と
飲み水や食料を求め入港したオランダの船と島と
千二百年前の姿をとどめた古墳群と製鉄炉跡と
枯れ木に生える椎茸と
かき小屋と銀杏の葉と唯一の高等学校と
樹齢三百年の梅が鮮やかに開く花と
シーツに包まれた添え木とハサミとピンセットと
六台のガス車に乗る七人のタクシー運転手と
ワンボックスカー後部座席に陳列された野菜と果物と鮮魚と

miegančiųjų po dangumi nuomonę. Mes, vyrai, jokių būdu nepasirašysime. DIE! DIE! DIE! NO! NIKE DEAD. Visų mūsų Mijašita. WUPASARAN! Nepraleisime naikų! Neplaukiančius nuskandinsime (nenorinčius įtrauksime). JUST DO IT. NO NIKE. Neparduosime Mijašitos parko Šibujoje! Ką daryti su nenorinčiais? JUST DO IT. Naikų parkas – gamyklų dalis. 2010.03.15 sustatė tvorą, atitvėrė palapines, žmones ir visokius daiktus. Our action makes park. PARK IS OURS. Neparduodamas daiktas. JUST DO IT. NO NIKE. Parke draudžiama 1 Miegoti po atviru dangumi 2 Kurti laužus ir kitaip naudoti ugnį 3 Nemėtyti šiukšlių ir tuščios taros 4 Nežaloti medžių 5 Netriukšmauti ir netrukdyti kitų žmonių ramybės. Nenaikinkite Mijašitos parko. Neleiskite vaikams užgrobti parko. Neleiskite laisvai elgtis Šibujos benamiams. Nupirkite pamestus daiktus. JUST DO IT. PARK is OURS. Aptverkite. Dalyvaukite laisvai!! Parkas yra visų. Mes už Šibują.

Vertėjo pastaba. 2010 04 22 parkas buvo uždarytas rekonstrukcijai. Mijašitos parką kaip pramonės investicijai patrauklų žemės plotą norėta parduoti NIKE kompanijai.

115

MANO MIESTAS

keturis tūkstančius plaustų ramiai siūbuojančios bangos ir raudoni tori vartai
ir žvejybiniai laivai ir
iki derliaus trejus metus ant virvių kabantys persimonai ir
srovės nešamos geldutės ir po lašių gaudymo peršlapę vaikai ir šokantis tigras ir
kalnai suplūdusių banginių ir
maisto ir geriamo vandens įsigyti uoste prisišvartavę olandų laivai ir salos ir
prieš 1 200 metų gyvenusių žmonių palikti laidojimo pilkapiai ir geležies
lydymo krosnių pėdsakai ir
ant nudžiūvusių medžių kamienų auginami šitakiai ir
žardais aptvertos senos trobelės ir ginkmedžių lapai ir vienintelė aukštesnioji mokykla ir
trijų šimtų metų senumo slyva pražystanti nuostabaus grožio žiedais ir
į paklodes suvyniotos dovanos ir žirkklės ir pincetas ir

三兄弟にプレゼントされた体操着と
川の水を汲むためのバケツと粉雪の中で祈る僧侶と
泥だらけのハンディカメラに記録された三十分間の映像と
せんべいのあった棚に並ぶジャージや下着と
二十五センチメートル移動した地面と埋められた手紙と
ペンと折り紙の花と夢と
午後三時二十五分に止まった時計の針と駅前のイチョウと
学校新聞に書かれた「海よ光れ」の文字と
最後のマッコウクジラの骨格標本について
ここに書いておく
岩手県山田町
訪れたことのないこの町のすべてを
私は知りたい

タイム

百年か二百年たってもう一度ここに立つ
色鮮やかにひろげられた服の上で跳ね返る波をすくいにとって何回も何回も聴
いている
ふさがれた耳の奥を逆向きに回転する針は頬から爪へと流れる線をひとつず
つぬぐいさる
いつもあるからいつもあったへ移動した街に絶対に誰もたどりついていない
誰も何も話しはじめない
ここに窓のある壁を建て
晴れたままの分厚い空からゆらゆらと降る手も足も古く軽くなって短くなって
ドアの向こう草原を吹きぬける息に含まれていた食べ物と生き物と生きてい
ないものの混ざる場所
眠りそれから運動きつと近づいて触れるあらかじめ仕組まれた調律
さようなら手をとって歩くさようなら足音もくしゃみもやわらかい手帳も
始まりもなく終わりもなく手をとって歩くさようなら手をとって

važiavimas šešiais dujomis varomais automobiliais ir vairavimas septynių vyrų taksi ir
ant užpakalinės miniveno pasostės išrikiuotos daržovės, vaisiai ir žuvis sušiams ir
trims broliams ir seserims padovanoti gimnastikos kostiumai ir
kibiras vandeniui iš upės semti ir vienuolis besimeldžiantis sniege ir
rankine kino kamera nufilmuotas purvinas vaizdas ir
sūrūs ryžių paplotėliai lentynose išdėlioti megztiniai ir apatiniai rūbai ir
perkeltas 25 centimetrų žemės sklypas ir palaidoti laiškai ir
šratinukai ir išlankstytos iš popieriaus gėlės ir svajonės ir
3 valandos 25 minutės po pietų sustojusio laikrodžio rodyklės ir ginkmedis priešais stotį ir
mokyklos laikraštyje parašytas straipsnis „Jūros šviesa“ ir
paskutinio kašaloto griaučiai
apie ką parašiau čia
tai Jamados miestelis Ivatės prefektūroje
kadangi jame nesu buvęs
norėčiau išnagrinėti jį visapusiškai

117

LAIKAS

Po šimto ar dviejų šimtų metų aš vėl čia stovėsiu
Drabužiai gyvybingai plaikstosi atmušdami bangas susemiu jas klausausi ir vėl
Giliai viduje uždengta ausies adata besisukanti atgal nušluoja linijas po vieną
Visada esantis čia miestas persikelia į visada buvusį čia niekas čia nėra buvęs niekas
nepradedą kalbėti
Čia pastatyta siena su langais
Tirštas dangus vis dar giedras rankos ir kojos virpėdamos lengvėja ir trumpėja
Už durų dvelksmas smelkiasi per pievų žolę su valgio gyvų būtybių ir mirties
sąjungos kvapais
Miegas ir tada judesys užtikrintas prieiti arčiau ir paliesti tai suderinti jau numatyta
Sudie paimk ranką ir eik atsisveikinimo žingsniais
Be pradžios ar pabaigos paimk ranką ir atsisveikink
Tiek daug užsienietiškų vardų aš tyliai kuždėjau kai buvau aštuonerių ar devynerių
sudie imk ranką ir eik

いくつもの外国の名前をささやいたあのとき八歳それから九歳さようなら手
 をとって歩く
 笑っていた隣で笑っていた一回もきらきらと光るチケットを持たせてはくれ
 なかった
 つづくつづくバスは走るいつまでもコップの中の水の中のレシートは溶けて
 いくいつまでも
 新しい学校いつまでもまだ新しいピンヒールここにいていいのかわからない
 目の中のビデオカメラ
 この部屋の目の中の頭の中のふちの方がかすれてゆっくり消えていく
 なめらかな接着剤ふくらんだからだはちょうどいい大きさにおさまって足の
 裏はぴったりと地面にくっつく
 透き通って漂う布よく見えてよく聞こえているおなががすいているる
 生きているものの一瞬を切り取って生きていないものにする近さで何回も美
 しいと感じるる
 新しい靴と古い靴を片方ずつ穿いて百秒か二百秒じっと目をつぶりこの眺
 めを覚えておく
 光よりも速い言葉でいまいばん会いたい人の名前を何回もここに書く
 それが本当に私が人間だったとしたらそれがもし私が人間だったならば
 赤からオレンジへ黄色へうつりかわる寄せ集めの私は動物でも植物でもな
 く私は物質でもなく
 分散する振動の中で瞬く不規則の意識から独立の特異点の仮の姿を順に
 塗りつぶしなかったことにして
 延々と繰り返され誤って出力され縦軸に横軸に加速する消去され保護され
 る循環する一個の言葉
 何回も何回も同じだった何回も形を変え観測され記録されつづける
 百台か二百台のマリンバは鳴る太鼓は鳴る正確にリズムを刻むグロッケン
 シュピール
 自転車は走るシンバルは鳴るタンバリンは鳴る悪い夢のような打楽器無限
 ジャンプするダンスする向き合ってお辞儀するティンパニとマラカスとヴィブ
 ラフォンのトライアングル
 ボンゴの地図・コンガの川・シロフォンの博物館・カスタネットの最後の一音
 こなごなにちぎれた歌を拾い集め縫い合わせて隅々まで張り巡らせる腕ブ
 ラボー

Besijuokiant petys į petį man nebuvo leista palaikyti laimingojo bilieto
 Tolyn ir tolyn nesustodamas važiuoja autobusas pirkinį čekis tirpsta
 vandens stiklinėje amžinai
 Nauja mokykla amžinai nauji aukštakulniai tiesiog nežinau mano akys
 vaizdo kamera
 Šis kambarys mano akyse ir mano galvoje jo kampai temsta ir iš lėto nyksta
 Glotnūs klijai ištinęs puikiai tinkantis kūnas kojos tvirtai stovi ant žemės
 Permatomas audeklas plaikstosi geras regėjimas gera klausia didelis alkis
 Atkirpk gyvybės akimirką ir padaryk ją negyvą jausk grožį ir vėl
 Naujas batas senas batas kiekviena koja kiekviename užmerkiu akis šimtą ar
 du šimtus sekundžių ir bandau prisiminti kaip tai atrodo
 Žodžiais greitesniais už šviesą aš vėl ir vėl rašau vardą žmogaus kurį labiausiai
 noriu išvysti tuoj pat
 Jei tai tiesa aš būčiau žmogus kada nors esu juo buvęs
 Keisdamasis iš raudonos oranžinės į geltoną persiformuoju bet nei fauna
 nei flora aš nesu
 Besisklaidančiame vibracijos mirgėjime nepastovi sąmonė atskiri taškai nepriklausantys
 vienas nuo kito jų laikinos formos temsta viena po kitos užmiršamos kartu
 Be pabaigos pasikartojantis klaidingai išvedamas greitėjantis vertikalčiai ir horizontalčiai
 ištrintas išsaugotas šis vienas žodis cirkuliuoja
 Ir vėl tai buvo tas pats pasikartojant besikeičianti forma nuolat stebima ir įrašoma
 Viena ar pora šimtų marimbų dundantys būgnai nugali metalofono skambesį
 savo tikslu rimtu
 Dviračiai dzingsi groja cimbolai tambūrinai tai nesibaigiančios košmarų perkusijos
 Šokinėja šoka lenkiasi vienas kitam būgneliai marakos ir vibrafonas
 išsidėstę trikampiui
 Bongo žemėlapis Kongo upė ksilofono muziejus paskutinė kastanjetės nata
 Daina plėšoma į gabalus meistriška ranka ją surinks ir vėl susiūs bravo!
 Stovėdami su puokšte mes pailsėsime kelis šimtus sekundžių judam vienas du!
 Pasiruošęs ar ne aš ateinu tai vaiduoklis ir vilkas amžinai vieniši
 Ką valgei vakar prašau prisimink kai tik galėsi ir tuoj pat pamiršk
 Prieš porą metų prisukamo dievo sode pamiršk kas su kuo buvo valgoma
 Prieš porą šimtų metų kaip tu mirksėjai pirmąjį kartą
 Aš miegojau taip gerai kad galiu bėgiot visą dieną

花束をもって立つ三百秒か四百秒の休憩に入りますさあ行くよワンツー
 もういいかいまあだだよずっとずっと鬼も幽霊も狼もひとり
 昨日何を食べましたか思い出してくださいできるだけ詳しくすぐに忘れてください
 一年か二年前ゼンマイ仕掛けの神様のいる庭で誰と何を食べたんだ忘れて
 百年か二百年前どこでどんなどうやってゼロ回目のまばたきをしたの猿
 たつぷりと眠ったから一日中休みなく走っていられる
 世界中の昼と夜と朝を重ね合わせて見上げた空にシュークリーム?カレーライス?
 ジグザグに舞い上がる風船を指差して見えなくなるのを待っている
 ひねられたスイッチがふるえ塗られたバターが溶けていく午前八時五分钟前
 この床が斜めになってみんなみんなあっちの世界へ流しそうめん
 ねえこの弱いからだでどれくらい弱音をはくヘリウムの雨と打たれた傘に録音された
 弱い声で
 鉛筆を持つ手を弾ませて点Aから点Bへ百種類か二百種類の同じ音を並べたんだよ
 小さなことばと大きなことばを同じ大きさできれいに並べたんだよ
 きみにちゃんとときこえるように明日きみがちゃんと言い訳できるように
 一秒か二秒間目をつぶりいまいちばん会いたい人に電話をかけてさようならと言う
 百人か二百人の私たちは声たちは同じひとつのからだで立ち上がり歩いていく
 消えていく言葉を交換しあって私たちが声たちが生きている時間はいつなのか
 私たちと声たちとあなたたちの間に何回も静かに膜は張られ引き延ばされ光の通路
 をつくる
 集まったからだでどうやってここで語っているのか
 複数のいまが平行に並んで交差してゆがめあっている
 私の名前をいまからあなたに言う私がどこで生まれたかをあなたの前で言う
 百歳か二百歳の私は百年後と二百年後のあなたに言う
 点Aから点Bへ線を引く左から右へ上から下へ前もなく後ろもなく
 百日か二百日かけてあなたの名前をいまから私に言う
 何回も何回も直線を引く曲線を引くその次の線を引く
 誰に何を託すのか今日も明日も明後日も全部自分で決めるんだよ
 百年か二百年たってもう一度
 何回目のまばたきをここにあるからだは生まれてからいままでに呼吸を積み重ねる
 記憶を
 はじめましてさようなら
 私たちは分け合った時間を持って帰る

Pertraukęs dienas ir naktis ir rytus pasaulio pažvelk ir pamatyk pyragaičius arba
ryžius su kariu

Balionas kyla zigzagu į viršų stebėk jį kol dings

Susuktas mygtukas dreba, sviestas tirpsta ant skrebučio nuo 5 iki 8 iš ryto

Grindys pasikelia ir viskas išsilieja į kitą pusę

Ak kaipgi aš skundžiuosi šitame silpname kūne helio lietūs ir sulūžęs skėtis
įrašo silpną balsą

Pieštukas šokinėja tarp A ir B taškų pora šimtų tos pačios natos rūšių

Matai aš sulyginau mažuosius ir didžiuosius žodžius pagal dydį

Tam kad tu girdėtum kad galėtum pasiteisinti rytoj

Akys užsimerkia porą sekundžių aš paskambinu žmogui kurį noriu matyti labiausiai
ir pasakau sudie

Pora šimtų mūsų balsų susijungs į vieną ir eis tolyn besikeičiant nykstantiems žodžiams kiek
mes balsai gyvename laiko erdvėse

Tarp balsų ir tavęs vėlei ir vėlei švelniai klostosi juostos nusidriekdamos ir
tiesdamos šviesos taką 121

Kaip mums kalbėti šiuo surinktu kūnu

Daugybė dabarčių paralelėse kertančių ir iškreipiančių viena kitą

Dabar aš ištarsiu tau savo vardą pasakysiu kur aš gimiau

Kai man bus šimtas ar du šimtai metų aš tai pasakysiu vienu ar dviem šimtais metų
senesniai tau

Nupiešk liniją tarp taškų A ir B nuo kairės ir dešinės nuo apačios iki viršaus bet
ne nuo priekio ar galo

Paimk šimtą dienų pasakyk man savo vardą nuo dabar

Dar ir dar kartą nupiešk tiesią liniją vingiuotą liniją kitą liniją

Perduok kažką kažkam tą sprendi tu pats šiandien rytoj ir poryt

Ir po poros šimtų metų

Mirksėdamas daug kartų šis kūnas nuo gimimo iki dabar kvėpuoja kaupia atsiminimus

Laba diena viso gero

Mes parsinešame pasidalintą laiką

戦意昂揚詩

きみにおはようと言う最後の朝
さようならこの正しい場所の何が間違っているのかを見る
自分の目によってではなく世界中のひとびと
未来のひとびとそして死んでしまったひとびとの目で
これは
きみひとりの選択だから

どこから来てどこに立っているいま
その土は何色でどんな味がするいつか
生まれる前の約束の言葉や命令からではなく自分の意思できみはおはようと言う
さようならと言う

銀色の紙に包まれたお菓子をくれた
好きな景色を思う気持ちも永遠ではないから
きみの大切なひとりのひとのためでなく世界中のひとびと
未来のひとびとそして死んでしまったひとびとのために
暖かいその土の何が間違っているのかをきみは自分の頭で考える

誰かの家で食べた悪い色の食べ物
好きなだけいていい家や食べてもいい食べ物
今日も会い明日も会う人におはようと言う
さようならと言う
何が正しくて何が間違っているのかをわからないままきみは生まれた

言葉や命令を忘れてしまっても
絶対におはようと言う絶対に生きるさようならと言う未来に
良いものも悪いものもひとつにするこれはきみひとりの選択だから
どこから来てどこに立っているいま
その土から生まれたこどもたちの苦しみを閉じる

銀色の紙に包まれて好きなときに好きなだけ忘れていていい家
誰かの言葉や勝ちたいという気持ちと情熱
それを奪うそして死んでしまったひとびとの螺旋に何色の炎を見た

IŠKILIOS EILĖS APIE KARĄ

Labas rytas sako man paskutinis rytas
Sudie kažkas suklydo lygioje vietoje atrodo
Ne mano akimis žiūrint o viso pasaulio žmonių
Ateities kartų ir žuvusiųjų akimis
Tai
Tik mano vieno pasirinkimas

Iš kur atėjo kur stovi dabar
Kokia šios žemės spalva koks skonis kažkada
Prieš gimstant pažadėti žodžiai ir be jokio įsakymo paties ištarti labas rytas
Ir sudie

Gavau į sidabrinį popierėlį susuktą saldainį
Prisiminiau mėgstamą peizažą tačiau savijauta nekelianti minčių apie amžinybę
Ir ne man svarbiausiam vieninteliui žmogui o viso pasaulio žmonėms
Ateities kartoms ir žuvusiesiems
Šiltoje žemėje kažkas suklydo lygioje vietoje o aš galvoju savo galva

Kažkieno namuose valgytas sugedęs maistas
Mylimi namai ir valgyti tinkamas maistas
Ir šiandien ir rytoj sutiktiems žmonėms sakysiu labas rytas
Ir sudie sakysiu
Kažkas teisinga kažkas klaidinga nesuprantamas mano gimimas

Jau užmiršau ir žodžius ir ateitį
Absoliučiai labas rytas absoliučiai gyvas ateičiai sudie sakau
Ir geri dalykai ir blogi būna po vieną tai tik mano vieno pasirinkimas
Iš kur atėjo kur stovi dabar
Iš šios žemės gimusių vaikų kančių pabaiga

Į sidabrinį popierėlį tinkamu laiku susukti mylimi daiktai pamiršti mieli namai
Kažkieno žodžiai ir jausmas laimėjus ir aistra užgrobtą
Mirusių žmonių verpete kokios spalvos liepsną matei

これはこの国と自信を取り戻すための言葉や命令ではなく
きみひとりの復活のための夢

いま選択するためにそこへ来て立っているその力で大切な約束に銀色の火を
つける
生まれた場所を誇る心も永遠ではないから会いたいという約束も果たされな
いまま
言いたいときに言いたいだけおはようと言う
さようならと言うここから逃げたいと思う気持ちも永遠ではないから
好きなものを好きなだけ食べてもいい家で何もかもが正しいその正しさに挑
戦する未来を

きみは決断する
絶対に正しいものも絶対に
信じられる悪もないからこれは
きみひとりの苦しみのためでなく世界中のひとびと
未来のひとびとそして死んでしまったひとびとの
苦しみのための
これは
きみひとりの戦争だから

弟1

必要なものは忍耐なのだと指に青いインクを付けて枝の先端に押し付ける
ここにいない人のかつて描いた絵が色とりどりの指紋で染まる

赤い絨毯の上をまっすぐに歩きなさい
振り返って一点を見つめて待ちなさい
手をとって階段を登り男の前に立ちなさい
その男の言葉をよく聴きなさい
聴こえたら「はい、誓います」と言え

羽根が降ってくるだろう
天井を見上げ笑いなさい

Čia tėvynė žodžiai grąžinantys pasitikėjimą savimi nes ateitis visai nesvarbi
Tai mano vieno sapnas apie atgimimą

Pasitikėjimo atėjai čia svarbaus pasižadėjimo uždegu sidabro ugnį
Didžiuojuosi gimtosiomis vietomis širdis dar nenukeliavo amžinybėn o pažado
susitikti vis nevykdau

Kai norėsi kalbėti sakyk tik labas rytas
Sakyk viso gero galvoju pabėgti iš čia o nuotaika tokia kad nemirtingumui dar anksti
Gali valgyti mėgstamiausius valgius namuose viskas teisinga tame teisingume
iššūkis ateičiai

Aš apsisprendžiau
Besąlygiškai teisingas dalykas taip pat absoliutus
Aš tikiu kad blogio nėra čia
Mano vieno kančios nieko nereiškia viso pasaulio žmonių
Ateities kartų ir žuvusiųjų
Kančios
Tai
Tik mano vieno karas

125

PIRMASIS

Reikalingas daiktas reikalauja kantrybės prispaudžiu pirštą prie mėlynu rašalu sutepto
šakelės smaigalio
Kažkada čia nebuvusių žmonių nupiešti paveikslai nuteplioti skirtingų spalvų pirštų
atspaudais

ant raudono kilimo ženkite tiesiai
galvodamas apie praeitį įdėmiai nagrinėk tik vieną įvykį
paimk ranką ir laiptais lipk pirmiau vyro
gerai klausyk to vyro sakomų žodžių
išklausiusi pritark „Gera, prižadu“

それが初めて見せるおまえの笑顔だ

弟の話をしましょう。弟は二人いるので一人目の弟を弟1、二人目を弟2と呼ぶことにします。これは弟1の話です。

身長一八三センチメートル、体重七一キログラム
長く細い腕と脚に隠された引き締まった筋肉
小さく整っていて清潔な印象を与える顔立ち
大胆で無駄のない仕草
あだ名はイケメン

花びらの舞う道を歩いていきなさい
おまえの合図で花束は放たれる

これは最も不幸な時期の写真だ
ひょろ長くて弱々しかった弟1はもやしと呼ばれた
兄にいじめられることを恐れていつも虚ろな目をしていた

「総理が来るからイケメンを連れてこい」と隊長が言う
イケメンとは蔑称である
ニュース番組の画面の端に直立不動の弟1が映る

強くなるために剣道を始めた
モテたくて建築学部に進学したのになぜか応援団に入った
中央で偉そうに腕を組んでいるのが弟1である
四年間あらゆるものの応援に明け暮れた

プールの前に立ちなさい
あと十秒でカーテンが開くからいますぐお姫様抱っこしなさい
そのまま優雅に入場しろ
おまえの力を見せつけるんだ

この土地でも中規模のデモがあった。炎天下の群集の中、ヘルメットをかぶり盾をかまえた。災害があった。二ヶ月間家を離れた。マラソン大会が開催された。道路を封鎖した。すべての非常時のためにこのからだを使う。

pradėjus lyti teniso kamuoliukais
pakelk akis ir juokis
pirmą kartą parodysi linksmą veidą

Pasišnekėkime. Yra du žmonės, pirmasis kalbėtojas ir antrasis kalbėtojas.

Dabar kalba pirmasis.

ūgis 183 centimetrai, svoris 71 kilogramas
ilgos plonos rankos ir kojose paslėpti įtempti raumenys
lengvai prižiūrimi, padoraus žmogaus įspūdį darantys veido bruožai
ryžtingas, neapsimestinis elgesys
pravardė Šaunuolis

eik pėsčiomis keliu plevenant žiedlapiams
o tavo skiriamasis ženklas tebūnie puokštė gėlių

čia nelaimingiausio meto nuotrauka

127

liesas ir aukštas silpnai atrodantis Pirmasis buvo šaukiamas Diegu
įbaugintas vyresniųjų brolių patyčių visada žiūrėdavo tuščiu beprasmiu žvilgsniu

– Kadangi atvyksta ministras pirmininkas, pasiimkite kartu ir Šaunuolį, – įsakė būrio vadas
Šaunuolis yra paniekinama pravardė

Naujienų kanalas Pirmąjį rodė stovintį ekrano pakrašty lyg miestą prarijusį

kad būtų drąsesnis pradėjo lankyti kendo treniruotes tęsė mokslus architektūros fakultete
kažkodėl įsitraukė į sirgalių būrį
pačiame viduryje išdidžiai sunėręs rankas stovi Pirmasis
taip visus ketverius metus atidavė save sirgaliams

stok priešais baseiną
kai užuolaidos akimirką praskleistos
greitai apkabink gražuolę dievaitę
elegantiškai įeik į ją
ir parodyk visiems buvusią jėgą

強くナイフを握りなさい
慎重に引き降ろしなさい
大きなスプーンでクリームの塊が口元へ運ばれるだろう
これはいちばん大切だった人がおまえに与える最後の食事だ

美しく伸びる樹木の枝に肉体の一部が写しとられる
学生服に身を包んだ仲間たちが第1の名前を呼ぶ

左腕を鋭く斜め上へ伸ばせ
同時に左脚を挙げる
右腕を右斜め下へ
胸元から花びらがこぼれ落ちるだろう
張り裂けるような声で「幸せにするぞ」と言え
すぐに仲間たちがその言葉を繰り返すから
その声がどんなに歪んでもかまわない
だがそのときおまえのからだと言っているのは次のことだ

おれはここにいておまえを応援している。おれはここにいておれ自身を応援している。だからここにいるおまえたちはここにいるということだけでおれたちを応援している。おれの声が聴こえるか。おれのからだが見えるか。おまえたちがここにいておれたちがここにいるそのことだけを確認するために、おれは応援している。

Šiose vietose taip pat vyko demonstracijos. Minios viduryje po kepinančia saule, užsimovę šalmus, atstatę skydus. Masinė tragedija. Du mėnesius buvome atskirti nuo namų. Buvo surengtas maratonas. Užblokuoti keliai. Visas jo kūnas buvo panaudotas kraštutiniams atvejams.

tvirtai suspausk peilį
apdairiai elkis
didžiuliu šaukštu grietinės gumulą dėdamas į burną
tai buvo visų svarbiausi žmonės davę paskutinį kąsnį

Gražiai išsikerojusiose medžių šakose nukopijuotos kūno dalys
Susisupusių į mokyklinės uniformas draugų kompanija skandavo Pirmojo vardą

kelk į viršų kairę ranką įstrižai aštriai
tuo pačiu kelk ir kairę koją
dešinę ranką nuleisk įstrižai žemyn
iš krūtinės pasipila vyšnių žiedlapiai
griausmingu sprogstančiu balsu rėkiantys „Būk laimingas“
tuoj pat draugų kompanija tuos žodžius pasigavo kartoti
bet niekas nekreipė dėmesio kad jie nedarniai skambėjo
o kalbant apie jo kūną – tai jau kitas reikalas
Aš esu čia, aš palaikau tave. Aš esu čia, kad save palaikyčiau. Jie yra čia vien tam,
kad palaikytų mus. Ar girdite mano balsą? Ar matote mano kūną? Jie yra čia
vien tam, kad pripažintų mano palaikymą.

Dmitry KUZMIN

(RUSSIA)

Dmitry Kuzmin (Дмитрий Кузьмин, b. 1968) – a poet, translator, editor and tutor of literary projects. He graduated from Moscow State Pedagogical University and got his doctoral degree in philology. He gave lectures at various universities in Russia. Co-author of *Poetry* (2016), the first Russian handbook for poetry and founder of ARGO-RISK Publishers, Vavilon Internet project (www.vavilon.ru) and the quarterly poetry magazine *Vozdukh* [Air]. He won the 2002 Andrei Bely Prize for Merit in Literature. He also translates poetry from English, French, Ukrainian and other languages into Russian. In 2008 his book of selected poems and translations, *Horosho byt' zhivym* (It's fine to be alive), won the Moskovsky Schet [Moscow Count] award for the best debut poetry collection. In 2014 he moved to Latvia and founded the publishing house Literature Without Borders as well as a residence for poetry translators.

*

Вот ужо заебу вас в рот и в жопу.

Катулл в переводе Сергея Шервинского

В день Российского литературного собрания,
созванного по поручению Администрации Президента
потомками знаменитых писателей Пушкина, Лермонтова,
Толстого, Достоевского, Пастернака, Шолохова и Солженицына
(трое из семи потомков оказались липовыми:
вдовой, невесткой, троюродным правнучатым племянником,
остро не хватало потомков Гоголя и Салтыкова-Щедрина),
я думал:

ебал я в рот и в жопу ваши духовные скрепы,
ебал я в рот и в жопу ваши традиционные ценности,

Dmitrij KUZMIN

(RUSIJA)

Dmitrijus Kuzminas (Дмитрий Кузьмин, g. 1968) – poetas, vertėjas, literatūros projektų redaktorius ir kuratorius. Baigė Maskvos pedagogikos universitetą, įgijo filologijos daktaro laipsnį (disertacijos tema – monostichas). Dėstė įvairiuose Rusijos universitetuose. Knygos *Poezija* (2016) – pirmojo Rusijoje poetikos vadovėlio – bendraautoris. Leidyklos „ARGO-RISK“, tinklapio *vavilon.ru* ir šiuolaikinės poezijos žurnalo *Vozduch* steigėjas. Kaip kultūros aktyvistas 2002 m. apdovanotas A. Belo premija. Verčia poeziją iš anglų, prancūzų, ukrainiečių ir kt. kalbų. 2008 m. už poezijos ir vertimų rinkinį *Gera būti gyvam* (Хорошо быть живым) įteikta *Maskvietiškojo reitingo* (Московский счёт) premija už geriausią metų debiutą. Jo poezijos išversta į anglų, prancūzų, vokiečių, italų, slovenų, serbų, lenkų, estų, latvių, ukrainiečių, uzbekų ir kinų kalbas. 2014 m. persikėlė į Latviją, ten įkūrė leidyklą „Literatūra be sienų“ ir poezijos vertėjų rezidenciją.

131

*

*Вот ужо заебу вас в рот и в жопу.**

Katulas, verstas Sergejaus Šervinskio

Dieną, kai vyko Rusijos literatų susirinkimas,
Prezidento administracijos pavedimu sukviestas
žymių rašytojų Puškino, Lermontovo, Tolstojaus,
Dostojevskio, Pasternako, Šolochovo ir Solženicyno palikuonių
(trys iš septynių buvo netikri:
našlė, marti, devintas vanduo nuo kisieliaus,
žiauriai trūko Gogolio ir Saltykovo-Ščedrino palikuonių),
aš pamaniau:

pisau per burną ir per šikną jūsų dvasinius saitus,
pisau per burną ir per šikną jūsų tradicines vertybes,

* Jaugi užpisiu jus per burną ir per šikną.

ебал я в рот и в жопу ваши крокодиловы слёзы
о самой читающей (и самой расстреливающей писателей) стране,
ебал я в рот и в жопу вашу «глубокую тревогу»
об «оскудении мысли и, как следствие, одичании душ»
у народа, ежедневно растлеваемого официальными media,
ебал я в рот и в жопу ваши секции и пленарные заседания,
ваши комитеты и комиссии, банкеты и фуршеты,
ебал я в рот и в жопу вашу фамильную гордость,
крыловские гуси, годные лишь на жаркое.

А ночью ко мне пришёл мой любимый мальчик,
мечтающий писать, но падающий без сил каждый вечер
после двенадцатичасовой смены в обувном магазине,
и всю ночь и всё утро я ебал его в рот и – не в жопу,
в пизду, у транссексуальных мальчиков есть пизда,
целовал его тело, спускаясь от шеи всё ниже,
осторожно обходя не зажившие после мастэктомии соски,
впивался ртом ему между ног, намертво обхватив его бёдра,
чтобы он, дёргаясь от невыносимого наслаждения,
не расшиб голову об изголовье кровати,
обнимал, обессиленного, свернувшегося в клубочек,
и баюкал, и шептал по-французски слова любви,
и с поздним ноябрьским рассветом, безнадежным, как жизнь в России,
подумал:

нельзя ебать в рот и в жопу духовные скрепы,
нельзя ебать в рот и в жопу традиционные ценности,
нельзя ебать в рот и в жопу надежды и чаяния русской интеллигенции,
толкущейся в очереди перед металлоискателями
ради того, чтобы сплясать на подтанцовке перед царём Иродом,
и сетующей, что для живых классиков нету спецпропусков:
это негигиенично – засовывать хуй в гниль и тухлятину,
можно подцепить дурную болезнь – патриотизм головного мозга,
сифилис духа, патриархат половых и печатных органов,
нет уж, товарищи потомки и примкнувшие к ним подонки,
сами кишите в этой своей трупной жиже,

pisau per burną ir per šikną jūsų krokodilo ašaras
dėl daugiausiai skaitančios (ir labiausiai šaudančios rašytojus) šalies,
pisau per burną ir per šikną jūsų „gilų nerimą“
dėl „nuskurdusios vaizduotės ir, kaip pasekmės, sielų sulaukėjimo“
ir liaudies, kurią kasdien prievartauja oficialioji žiniasklaida,
pisau per burną ir per šikną jūsų sekcijas ir plenarinius posėdžius,
jūsų komitetus ir komisijas, banketus ir furšetus,
pisau per burną ir per šikną jūsų giminės pasididžiavimą,
Krylovo žąsis, tinkamas tiktai kepsniams.

O naktį pas mane atėjo mano mylimas berniukas,
svajojantis rašyti, bet kas vakarą krentantis iš nuovargio
po dvylikos valandų darbo batų parduotuvėje,
ir visą naktį ir visą rytą pisau jį per burną ir – ne per šikną,
per pyzdą, transseksualūs berniukai turi pyzdas,
bučiavau jo kūną, nuo kaklo leisdamasis žemyn,
atsargiai apeidamas po mastektomijos nesugijusius spenelius,
įsisiurbdavau į tarpukojį, tvirtai apkabinęs jo klubus,
kad jis, purtomas nepakeliamo malonumo,
neprasiskeltų galvos į lovos galvūgalį,
apkabindavau, išsekusį, susirietusį į kamuoliuką,
ir liūliavau, ir šnabždėjau prancūziškus meilės žodžius,
ir su vėlyvu lapkričio apyaušriu, beviltišku kaip gyvenimas Rusijoje,
pamaniau:

negalima pisti per burną ir per šikną dvasinių saitų,
negalima pisti per burną ir per šikną tradicinių vertybių,
negalima pisti per burną ir per šikną vilčių ir lūkesčių rusų inteligentų,
besistumdančių eilėje prie metalo iešiklių
tam, kad sutartinai pašoktų priešais karalių Eroda,
ir aimanuojančių, kad gyvieji klasikai neturi spec. leidimų:
tai nehigieniška – kaišioti bybį į puvėsius ir pašvinkusį maistą,
galima pasigauti bjaurią ligą – galvos smegenų patriotizmą,
sielos sifilį, lytinių ir spausdinamųjų organų patriarchatą,
na jau ne, draugai palikuonys ir prie jų prisiplakę šunsnukiai,
patys knibždėkite savo lavonų pliurėje,

а я поберегу свой хуй для моих любимых,
для любимого рта, любимой пизды, любимой жопы,
живых и чистых, убелённых гигиеной и любовью.

К сведению следственных органов Российской Федерации
и других структур институционализованного беззакония,
действующих на территории моей несчастной страны:
данный текст не подпадает под действие статьи 6.21
Кодекса РФ об административных правонарушениях, хотя и
трактует о «привлекательности нетрадиционных сексуальных отношений»:
он не предназначен для распространения среди несовершеннолетних.
Всякий несовершеннолетний, которому он случайно попадётся,
должен немедленно выкинуть прочитанное из головы:
образцового несовершеннолетнего Российской Федерации,
будущего образцового гражданина Российской Федерации,
будущего образцового писателя Российской Федерации,
будущего образцового писательского потомка
должны занимать только рот начальства, чтобы слушать приказы,
и жопа начальства, чтобы её вылизывать,
а пизда, которой вскорости накроется Российская Федерация,
обывателя Российской Федерации занимать не должна.

*

Фаине Гримберг

Ты место под собою не успел
нагреть за две коротких остановки,
и прячешь справочник по Microsoft Excel
в немислимых обтекаемых линиях дипломат,
неспящих солнце, слабая звезда,
ни плеч, ни бёдер вытемнить не может,
а только тронуть чуть подглазья и виски.
Однажды я подумал: можно
купить недорогой диктофон,

o aš patausosiu savo bybį mano mylimosioms,
mylimai burnai, mylimai pyzdai, mylimai šiknai,
gyvoms ir švarioms, higienos ir meilės išbalintoms.

Rusijos Federacijos teisėsaugos organų
ir kitų institucionalizuotos savivalės struktūrų,
veikiančių mano nelaimingos šalies teritorijoje, žiniai:
šiam tekstui netaikytinas RF kodekso
6.21 straipsnis dėl administracinių teisės pažeidimų, nors ir
apibrėžia „netradicinių seksualinių santykių patrauklumą“:
jis neskirtas platinti tarp nepilnamečių.
Kiekvienas nepilnametis, kuriam jis netyčia papuls,
turi nedelsdamas išmesti iš galvos tai, ką perskaitys:
pavyzdiniam Rusijos Federacijos nepilnamečiui,
būsimam pavyzdiniam Rusijos Federacijos piliečiui,
būsimam pavyzdiniam Rusijos Federacijos rašytojui,
būsimam pavyzdinio rašytojo palikuoniui
turi rūpėti tikrai vadovybės burna, kad išgirstų įsakymus,
ir vadovybės šikna, kad ją laižytų,
o pyzda, kuri netrukus ištiks Rusijos Federaciją,
Rusijos Federacijos gyventojui neturi rūpėti.

135

*

Fainai Grimberg

Tu nesuspėjai vietos po savim
sušildyt per dvi trumpiausias stoteles,
ir Microsoft Excel žinyną paslepi
neįtikėtinų aptakių linijų diplomate,
bemiegių saulė, vargana žvaigždė,
ištamsinti negali nei pečių, nei klubų,
tik vos paliesti paakius ir smilkinius.
Aš kartą pamaniau: vertėtų
nusipirkt nebrangų diktofoną,

и я бы успевал за две коротких остановки
спросить у каждого из вас, давно ли
ты не задумываешься,
наклоняя голову, чтоб выйти из вагона,
и как Сократ
впервые догадался,
что форма диалога заставляет
ученика
весь путь его мысли
пройти с ним
до конца.
Здесь будет длинный перегон,
с мостом и видом на почти уснувшие кварталы,
поглаживая подушечками пальцев
бурый дерматин.

136

*

Снилась переписка двух влюбленных
Выпускной класс, середина восьмидесятых
Одинаковый круглый почерк (один из них снимал копии? для меня?)
Зимние и весенние письма – от избытка чувств
Летние – на каникулах порознь
Последнее, сентябрьское, от нее, с объяснением причин разрыва
... ты всегда только о своем, о том, что тебя волнует.
Ты писал, как тебе нравятся эстонские джазисты, –
я выписала на три месяца „Эстонию сегодня“, чтобы узнать о них хоть немного
(не могло быть такого издания, да еще чтобы там писали о джазе),
ты писал о своей любви к трамваям и троллейбусам –
я не могла с этим ничего сделать...
Кажется, ей следовало бы взять к этому письму эпитафию:
О если бы ты был холоден или горяч!
Я хотел бы, чтобы мне писали письма о трамваях и эстонских джазистах.
Оправдания уходящего, уже всё решившего для себя,

tuomet per dvi trumpiausias stoteles suspėčiau
kiekvieno jūsų pasiklausti, ar jau senokai
nesusimąstai,
palenkęs galvą, kad išeitum iš vagono, –
ir kaip Sokratas
pirmąkart suprato,
kad dialogo forma mokini
priverčia
minties jo visą kelią
drauge su juo nueiti
iki pabaigos.
Čia bus ilgokas tarpstotis,
su tiltu ir beveik užmigusių kvartalų reginiu,
pirštų pagalvėlėmis glostinėjant
rusvą dermatiną.

137

*

Sapnavau dviejų įsimylėjėlių susirašinėjimą
Baigiamoji klasė, devintojo dešimtmečio vidurys
Vienoda apvali rašysena (ar vienas iš jų darė nuorašus? man?)
Žiemos ir pavasario laišškai – iš jausmų pertekliaus
Vasaros – per atostogas kas sau
Paskutinis, rugsėjo, nuo jos, paaiškinantis skyrybų priežastį
... tu visada tik apie save, apie tai, kas tau svarbu.
Rašei, kad tau patinka estų džiazmenai, –
aš tris mėnesius prenumeravau „Estiją šiandien“, kad sužinočiau apie juos bent kruopelytę
(negalėjo būti tokio leidinio, ir kad jame rašytų apie džiazą),
rašei apie savo potraukį prie tramvajų ir troleibusų –
čia jau aš nieko negalėjau padaryti...
Regis, prie šio laiško jai vertėtų pridurti epigrafą:
O, kad būtum arba šaltas, arba karštas!
Norėčiau, kad man rašytų tokius laiškus apie tramvajus ir estų džiazmenus.
Pasiteisinimai paliekančiojo, jau visiškai apsisprendusio,

Я читаю всё это в поезде, в пустом плацкарте, и пропускаю свою станцию,
рюкзак застревает в ящике для багажа, и нигде не видать стоп-крана,
за окном набирает скорость желтый невыразительный пейзаж,
а ведь где-то здесь я должен был встретиться с тобой,
картинка рассыпается, волна уплывает, уходит, и не подкрутить верньеры,
время проснуться, у соседей в телевизоре „Улица Сезам“,
ломит шею и грудь – то ли от позавчерашних засосов, то ли от
 начинающегося гриппа,
никогда, уже никогда мне не будет семнадцать.

A. P.

Прекрасен ты, возлюбленный мой,
на зеленой простыне поверх раздолбанного дивана,
с не сведёнными к двадцати годам прыщами,
воспалённым проколом от пирсинга на верхней губе,
слипшимися патлами цвета подгнившей соломы,
лунной желтизной кожи, привыкшей к убогим шмоткам,
не выдавшей даже местного хилого солнца.
Вплощённый эрос под грубой коркой танатоса.
Пятый раз бесконечно долго звонит твой мобильник,
номер определяется: «Муми-мама»,
но ты только отмахиваешь от уха незримого шмеля,
не выныривая из неровного храпа, дыша абсентом и джином.
Можно обыскать твою сумку, проверить карманы,
можно стянуть с тебя семейные трусы и вонючие носки,
можно трахнуть тебя, раз уж ты повернулся на бок
и подтянул верхнее бедро к животу,
ты не проснёшься, до рассвета ты не проснёшься,
а с рассветом не вспомнишь, что было вечером в пабе
и ночью на съёмной квартире на улице Весны,
что-то было, но оно протекло между пальцев

kaži kodėl visuomet pro šalį.

Skaitau visa tai traukinį, tuščiame plackarte, ir pražiopsau savo stotį,
kuprinė įstringa bagažo dėžėje, ir niekur nematyti avarinio stabdžio,
už lango įsibėgėja geltonas nesvarbus peizažas,
o juk kažkur čia turėjau susitikti su tavimi,
paveikslėlis subyra, banga nuplaukia, pabėga, ir nepasuksi vernjerų,
metas pabusti, pas kaimynus per televizorių „Sezamo gatvė“,
laužo kaklą ir krūtinę – ar nuo užvakarykščių bučinių, ar nuo
prasidedančio gripo,
niekada, jau niekada nebūsiu septyniolikos.

*

A. R.

Tu nuostabus, mano mylimasis,
ant žalios paklodės, dengiančios sukežusią sofą,
su nepranykusiais lig dvidešimtmečio spuogais,
nuo pirsingo sudirgusia skyde ant viršutinės lūpos,
sulipusiais papuvusių šiaudų spalvos gaurais,
mėnulio geltonio oda, įpratusia prie skurdžių drapanų,
neregėjusia netgi vietinės paliegos saulės.
Įsikūnijęs erotas po šiurkščia tanato žievele.
Penktą kartą be galo ilgai skamba tavo mobiliakas,
skambinantysis pažymimas: „Mumė mama“,
bet tu tik nuveji nuo ausies nematomą kamanę,
neišnerdamas iš nervingo knarkimo, alsuodamas absentu ir džinu.
Galima iškratyti tavo krepšį, patikrinti kišenes,
galima nutraukti tavo šeimynines trumpikes ir dvokiančias kojines,
galima iškrušti tave, jeigu jau apsivertei ant šono
ir truktelėjai viršutinį klubą link pilvo,
tu nepabusi, ligi aušros tu nepabusi,
o auštant neatsiminsi, kas vakar dėjosi pabe
ir naktį nuomojamame bute Pavasario gatvėje,
kažkas vyko, bet prasprūdo tarp pirštų

в тёмные подлёдные воды подсознания,
вместе с именем позавчерашней девушки и словом «тщета».
Тщетно ты два месяца волонтёрил в хосписе,
тщетно представлялся неуклюжим подменным именем,
тщетно, засыпая, тянул мою руку к робко привставшему члену,
а потом пытался прокусить мне вену на левом запястье,
мстя за упорство правой ладони
(положи меня, как кокринг, на необрезанное сердце твое), –
смерть покрывает тебя толстым слоем,
наползает сама на себя торосами,
но если я выстрелю в тебя, как тогда в Брюсселе,
если я выплуну в тебя очередь металла или семени,
что-то, я знаю, вырвется наружу, навстречу:
кровь, любовь, стихи, стихи, стихи.

140

из „варшавского цикла“

Пан Земовит Янкевич, кандидат философии,
застенчиво презентует визитную карточку:
„Это у меня первая“.
Скрестив ноги по-турецки на тёмно-сером ковре, какими
усланы все полы в аспирантском общежитии на ул. Бельведерской,
пан Земовит передаёт мундштук с марихуаной
другому специалисту по Витгенштейну
с наружностью ночного мотоциклиста.
Нравственно ли
ездить в общественном транспорте без билета? —
всё сильнее разгорается спор
между профессионалами,
в то время как солнце
медленно скрывается
за мрачными зданиями российского посольства,
уходя
всё дальше
на Запад.

į tamsius poledinius pasąmonės vandenis,
drauge su užvakarykštės merginos vardu ir žodžiu „tuštybė“.
Tuščiai du mėnesius savanoriškai slaugos ligoninėje,
tuščiai prisistatydavai gremėzdišku pakeistu vardu,
tuščiai užmigdamas tempei mano ranką prie baugščiai atsistojusio koto,
o paskui mėginai perkąsti man veną ant kairiojo riešo,
keršydamas už dešinio delno atkaklumą
(padėk mane kaip kokringą ant neapipjaustytos savo širdies), –
mirtis užkloja tave storu sluoksniu,
pati ant savęs užšliaužia sangrūdomis,
bet jeigu iššausiu į tave, kaip tada Briuselyje,
jeigu išspjausiu į tave metalo ar sėklos seriją,
kažkas, esu tikras, išsiverš į paviršių, priešpriešiais:
kraujas, meilė, eilės, eilės, eilės.

141

IŠ „VARŠUVOS CIKLO“

Ponas Ziemovitas Jankievičius, filosofijos kandidatas,
droviai įteikia vizitinę kortelę:
„Tai mano pirmoji.“
Turkiškai sukryžiuavęs kojas ant tamsiai pilko kilimo, kokiais
nuklotos visos grindys Belvederio gatvės aspirantų bendrabutyje,
ponas Ziemovitas perduoda kandiklį su marihuana
kitam Vitgenšteino specialistui,
primenančiam naktinį motociklininką.
Ar moralu
važinėti visuomeniniu transportu be bilieto? –
vis labiau įsiplieskia ginčas
profesionalų
tuo metu, kai saulė
pamažėl slepiasi
už niūrių Rusijos ambasados pastatų,
slinkdama
vis tolyn
į Vakarus.

Aidas MARČĖNAS

(LIETUVA)

Fotografijos autorius
Dainius Dirgela

Poetas, eseistas, kritikas Aidas Marčėnas gimė 1960 m. Kaune. Nuo 1964 m. gyvena Vilniuje. Kurį laiką studijavo Vilniaus konservatorijoje. Jaunystėje yra dirbęs įvairiausių darbų: nuo apšvietėjo teatruose, kūriko botanikos sode, knygų pakuotojo iki karves į Aziją gabenančių prekių traukinių palydovo. Periodikoje yra bendradarbiavęs kaip literatūrinės spaudos apžvalgininkas. Mėnraštyje „Metai“, savaitraščiuose „Literatūra ir menas“, „Šiaurės Atėnai“ paskelbė daug eseistinių lietuvių literatūros apžvalgų ir kritinių straipsnių apie įvairius jos autorius, reiškinius. Keliolikos poezijos ir esė knygų autorius, Poezijos pavasario, Jotvingių ir Nacionalinės premijų laureatas. Pats teigia: „Ar apdovanotas – parodys laikas.“ Lietuvių poezijoje atgaivino soneto žanrą. A. Marčėno kūrybos yra išversta į anglų, baltarusių, lenkų, prancūzų, rusų ir kitas kalbas.

PASKUTINĘ DIENĄ

in memoriam V. P. B.

Tau numirus
nesuvirpėjo širdis. Per didelė
tuštuma.

Stovime kopose, viena ausinė –
tavo ausy, kita – mano,
‘My Sweet Lord’ padalinta po lygiai,

po lygiai dvi kitos ausys
girdi, kaip ateina naktis,
kaip vėjas šiurena gubojose.

Taip ir išlikime mudviem.

Aidas MARČĖNAS

(LITHUANIA)

Aidas Marčėnas – poet, essayist, literary critic. He was born in 1960 in Kaunas. From 1964 he lives in Vilnius. He graduated from the 22nd Secondary school in Vilnius and then studied at the Vilnius Conservatory. He had different jobs: as a gaffer at a theater, as a stoker, a packer of books, etc. He has collaborated with the cultural press as a literature reviewer and published a lot of articles in literary journals *Metai*, *Literatūra ir Menas*, *Šiaurės Atėnai*, etc. He is an author of more than 17 books of poetry and prose. He has revived the sonnet genre in Lithuanian poetry. His poems are translated into English, Belorussian, Polish, French, Russian and other languages.

143

THE LAST DAY

in memoriam V. P. B.

When you died
my heart didn't quake. The emptiness
was too great.

We stand in the dunes, one earpiece
in your ear, the other in mine –
“My Sweet Lord” evenly shared,

our two other ears evenly hear
how the night comes, how wind
whispers through the baby's-breath.

Let's stay that way for both of us.

PASIŠVIESK SU BATAREIKA

Prieš užmingant leidžiantis šuliniu
išmokau iškviesti šešėlius – tereikia šviesos
šaltinio atmintyje,

batareikos – staiga ištaria pėdinantis
greta palydovas, dar jaunas
šešėlis, išplėštas iš tamsos, kur

garmanti atmintis prie azalijų,
gramatikon pasodintų, netoli aliuzijų
vijoklyno. Keleivio drabužiais,

nudrengtu, net ir mano dėvėtu švarkeliu
trieilio kostiumo, mingančios sąmonės
šviesoje ilgėjantis visą per ilgą gyvenimą,

sapno erškėčiais aptekęs.
– Kur einu? – klausia šešėlis. Ir nežinau,
ką jam atsakyti, nežinau, kur einu, nežinau,

kam. Kokia priežastis
nesibaigiančio veiksmo?
Ir tik tokia, tik šešėlinė, pasekmė?

VĖL DIENOS ILGĖJA

Vėl dienos ilgėja. Tikėkimės –
kartą ne paskutinį. O jeigu
jau paskutinį – dar labiau
džiaukis, būk dar uolesnis

pasaulių mylėtojas, gyvenimų
mokinys. Budinkis. Kelkis.
Lipk iš duobės, su saulele
ant atkopt! Teliks sąmonė tuščias

SHINE YOUR FLASHLIGHT

Before falling asleep, going down the well,
I learned to invite the shadows – one needs
but a source of light in memory –

flashlights – says my companion suddenly,
walking by my side, still a young
shadow, ripped from darkness where

memories throng by azaleas,
themselves planted in grammar, not far
from the ivy of allusion. In worn out

traveler's clothes, my jacket from a triplet costume –
in the light of sleepy consciousness that lengthens
through my entire long life – is plastered

in the blackthorns of dreams. "Where are you going?"
asks the shadow. And I don't know what to tell him.
I don't know where I'm going. I don't know

why. What is the cause
of this incessant action? And why
only this penumbral return?

THE DAYS ARE GETTING LONG AGAIN

The days are getting long again.
Let's hope not for the last time. And if
for the last time – even more reason
to be happy, to be a more zealous

lover of the worlds, student
of life. Wake up. Get up.
Climb out of the hole and with
the sun rise up! There will remain

dar vienas judviejų santuokos
kapas, į kurį šitiek tilptų gyvybės

mirties,
kad baisu pažiūrėti.
Bet reikia.

NEUŽSIMERKTI

Joks žmogus niekada nesitaikė kulkosvaidžiu į mane, nuogą
pastatytą prie griovio, mirksnis prieš tai, kai nušautas
buvau.

Taip pat niekada prie griovio nesitaikiau į jokią nuogai išrengtą
žmogų, prieš tai,
kai tą žmogų nušausiu.

Bet dabar į žmogų prie šiųnakt iškasto griovio
dar šaltu kulkosvaidžiu esu nusitaikęs. Dabar į mane,

nuogą, pastatytą prie griovio, kalkėmis atsirūgstančio,
taikos žmogus
tirtančiom rankom.

Ligi šio mirksnio paprastas buvo mano gyvenimas.
Ir po šio mirksnio mano gyvenimas nebus sudėtingas.

Ir toliau nedaug kam suprantamą, niekam nereikalingą
poeziją kursiu,
nes tik ji

net šitokio siaubo akimirką išdrįsta neužsimerkti.

in consciousness one more empty nuptial
grave for you both, into which would fit

so much vitality, so much death
that it's awful to look.
But necessary.

EYES OPEN

No one had ever pointed a machine-gun at me,
naked by a ditch, the moment before
I was shot.

Likewise, I never took aim at any naked person
by a ditch, the moment before
I shot that person.

But now, by a ditch dug freshly tonight,
I aim at a person with a still cold machine-gun.

Now, a person with trembling hands
takes aim at me, naked,
by a ditch that reeks of lime.

Until this moment, my life was ordinary.
And after this moment, my life will not be hard.

I will continue to write poetry
that few understand, that no one needs,
because only it, even in this moment of terror,
dares to keep its eyes open.

URBI ET ORBI

Siaubingas yra mirties angelas. Ir baisus yra garbės žodis,
kurį ištari miestui gyvųjų, nevertų gyvybės stebuklo.

Baisiai gražus yra miestas, kuriame tavęs nebėra –
tviska ką tik nulytas, alsuoja nedėkingaisiais, nebarstančiais
smulkmenoms laiko, neturinčiais laikui smulkiųjų.

Gyvieji, kurie nebe tavo. Laikas, kurio nebemoki. Pasaulis,
kuris tau jau kitas pasaulis yra.

Pasveikink, neišgirstas lik. Ir atsisveikink –
mintantis žodžiais gražiais
mirties angelas į eilėraščių atplasnų.

Nenusigręžk. Siaubingas yra mirties angelas, bet nebijok.
Tiesos angelas, sergstintis visą gyvenimą – dar siaubingesnis.

148

POLKA SU RAGUČIAIS

jūsų, kurios su manimi sapnuose
ir kartais tikrovėje buvote neištikimos
savo vyrams,
atsiprašau – ir jūsų, kurių žmonos
jums buvo neištikimos mano sapnuose
ir tikrovėje, atsiprašau –

atsiprašau dar ir jūsų, neištikimos
mano žmonos, jūsų ir jūsų meilužių
svajonėse ir tikrovėse
iš didelės nevilties – nemaniau,
kad amžiams – dar gyvi ir jau mirę –
esame susieti gyvenimų saitais,

URBI ET ORBI

The angel of death is terrifying. And frightening is the word of honor
spoken to the city of the living who are not worthy of the miracle of life.

Dreadfully beautiful is the city in which you are not –
it shimmers with recent rain, breathes with the ungrateful,
who don't scatter time in trifles, who don't have loose change for it.

The living who are not yours. Time, which you do not know.
The world which is already another world for you.

Greet it and remain unheard. Say goodbye –
the angel of death, feeding on beautiful words,
flutters into the poem.

Don't turn away. The angel of death is terrifying, but don't be afraid.
The angel of truth, watching over your life – is even more terrifying.

149

POLKA WITH HORNS

you, who with me in my dreams,
and sometimes in reality, were unfaithful
to your husbands,
I'm sorry – and you, whose wives
were unfaithful to you in my dreams
and in reality, I'm sorry –

I'm sorry also for you, my unfaithful
wives, in your and your lovers'
dreams and realities,
from a great hopelessness – I did not think
that we're tied – the still living and the dead –
for eternity with the lashes of life,

aitrios liepsnos anapus ir šia-
pus liežia prisiminimuose ir sapnuose –
didelė tapom šeima,
kartais netgi atrodo – saulėlydžio gaisų
interjeruose – kontekste
asmeninio pragaro – vienintelė, begalinė,
siaubingai tikra

SENIS SU ŽIBURIU

Pasauliui kalbi.
Bet išgirsta tik kurčias
drugys iš tamsos.

Kad išgirstų pasaulis,
kalbėkitės su drugiu.

PRISIKĖLUSIAIS ŽODŽIAIS

Besiblaškantį naktinį drugelį pagavęs
paleidai.

Taip ir eilėraščių, į tavo namus šiąnakt
užklydusį,
pagauk ir paleisk.

Tebūnie išlaisvintos sielos, norėjusios
ir negalėjusios
pasakyti.

Telieka jų pėdsakai
nenusakomi

prisikėlusiais žodžiais.

bitter flames on this side and that
lick us in our memories and dreams –
we became a big family,
sometimes it even seems – in the interior
of a sunset's glow – in the context
of personal hell – the only one, endless
and terrifyingly real

OLD MAN WITH A LIGHT

You speak to the world,
but only a deaf moth
hears from darkness.

If you want the world to hear,
speak to the moth.

151

IN RESURRECTED WORDS

You released
the captured, rambling moth of night.

Just like the poem that wandered
into your house tonight.
Catch and release.

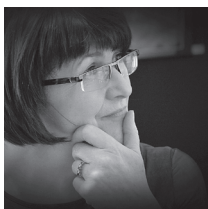
Let the souls be released, that wanted
and couldn't
speak.

Let their tracks remain
ineffable

in resurrected words.

Janina OSEWSKA

(POLAND)

Janina Osewska – poet and photographer. She was born in 1955 in Augustów. She graduated from the Białystok University of Technology, then completed post-graduate studies at the University of Warsaw in the field of pedagogy and post-graduate studies at the Warsaw University of Technology in the field of computer science. She published three volumes of poetry: *W stronę ciszy* (*Towards silence*, 2003), *Do czasu przyszłego* (*Until the time to come*, 2007) and *Tamto* (*That*, 2015).

She was a coordinator of the literary projects Augustów in Poetry (2007) and The Land of Augustów in Poetry and Prose (2008) which resulted in publishing the poetry anthology entitled *Tam prosto do Augustowa* (*Directly to Augustów*). Her poems have been translated into English, German, Lithuanian, Czech and Ukrainian. She is a laureate of several literary awards. As a photographer she had 20 individual exhibitions and her photographic projects were realized in Poland, USA, Lebanon, Syria, Australia, New Zealand. She lives in Augustów and is the head of the main school there.

ORZECHOWY SAD

zimą orzech laskowy pęka z łatwością
wystarczy skruszyć powłokę by dostać się
do wnętrza sadu

tuż za płotem po lewej rośnie dąb
po prawej śliwy węgierki
z łatwym dostępem do pestki
dalej jabłonie
kronselka z niestosownym nadmiarem różu
i kosztela o słodkomdławym smaku powtarzalności
przez gęstwinę pokrzyw i łopianu
trzy krzewy czerwonej porzeczki
prowadzą dróżką do brzemiennych leszczyn
w cieniu których cisza rodzi marzenia

Janina OSEWSKA

(LENKIJA)

Poetė, fotografė Janina Osewska gimė 1955 m. Augustave. Baigė studijas Balstogės technologijos universitete, vėliau pedagogikos podiplomines studijas Varšuvos universitete ir informatikos – Varšuvos politechnikos universitete. Trijų poezijos rinkinių autorė: *Tylos link (W stronę ciszy, 2003)*, *Būsimajam laikui (Do czasu przyszłego, 2007)* ir *Ana tai (Tamto, 2015)*. Koordinavo literatūros projektus „Augustavas poezijoje“ (2007) ir „Augustavo kraštas prozoje ir poezijoje“ (2008), sudarė antologijas *Ten tiesiai į Augustavą (Tam prosto do Augustowa, 2007)* ir *Pasakojimas apie Augustavo kraštą (Opowieść o Ziemi Augustowskiej, 2008)*. Eilėraščių išversta į anglų, vokiečių, čekų, ukrainiečių, lietuvių kalbas. Apdovanota keliomis tarptautinėmis literatūros premijomis. Surengė 20 asmeninių fotografijos parodų; fotografijos projektus įgyvendino Lenkijoje, JAV, Libane, Sirijoje, Australijoje, Naujojoje Zelandijoje. Gyvena Augustave, vadovauja pagrindinei mokyklai.

153

LAZDYNŲ SODAS

žiemą lazdynų riešutai lengvai skyla
užtenka sutraiškyti kevalą kad patektum
į sodą

čia pat už tvoros auga ąžuolas
dešinėje vengriškos slyvos
lengvai pasiekiamas jų kauliukas
toliau obelys
įžūliai rausvai nusidažę šampaninukai
ir pernelyg saldaus pasikartojančio skonio štaris
per dilgėlių ir varnalėšų tankmę
trys raudonųjų serbentų krūmai
veda takeliu prie apsunkusių lazdynų
jų šešėlio tylą gimdo svajones

a po nitkach światła przychodzą pokusy
idę więc dalej
po równinie pól łąk i ugorów
gubiąc czas
na plantacjach modrego lnu
i wyższych ode mnie konopi
w kalinowych koralach i bucikach z sitowia
tam gdzie żaden człowiek
nie może mnie znaleźć
odnajduję swoją małość

orzech z tamtej leszczyny
układam na wilgotnej pamięci
niech pęknie
niech zapuści korzenie

SAD PEŁEN JABŁONI

pamiętam każdą jabłoń
na którą udało się wspiąć

na górze pomiędzy konarami
czuło się wolność i było święto

z liturgią smaków i zapachów
lepkiej żywicy i malinówek

zielonopurpurowe liście
przyjmowały spowiedź –

nastawał czas ulgi podobnej tej
gdy gałąź oddaje owoc trawie

dzisiaj po szczeblach dni
schodzę do tamtego sadu
coraz głębiej

i głębiej

o šviesos siūleliais ateina pagundos
taigi einu toliau
pievų laukų pūdymų lyguma
pamesdama laiką
melsvose linų plantacijose
ir už mane aukštesnėse kanapėse
su putino karoliais ir bateliais iš meldų
ten kur joks žmogus
negali manęs surasti
atranda savo menkumą

į drėgną atmintį
gulda ano lazdyno riešutą
tegul skyla
tegul suleidžia šaknis

155

OBELŲ PILNAS SODAS

atsimenu kiekvieną obelį
į kurią pavyko įlipti

viršuje tarp vainikų
buvo justi laisvė ir šventė

su lipnių sakų ir avietinių obuolių
skonių bei kvapų liturgija

žalio purpuro lapai
klausėsi išpažinties –

o tada palengvėjimo laikas panašus
į tą kai šaka atiduoda vaisių žolei

šiandien dienų pakopomis
leidžiuosi į aną sodą
vis gilyn

ir gilyn

ZAPACH MALIN

przez uchylone okno wchodził zapach malin
a gdy słońce przysiadło na starym kufrze
dom wtulał się w ciszę południa
tylko chodzenie wina i płacz muchy
uwięzionej w szklanej pułapce sprawiały
że chwile jak kręgi odchodziły ku brzegom
wieczoru na kolanach dziadka Jana

czas jego młodości stawał się moim –
kwadraty okien pomiędzy sadem i nami
zamieniały się w dzielnice miasta
z gałązkami budowli listkami dachów
latarniami z mgły i rosy
płomień lampy wydobywał kolory twarzy
rzeki ulic – krzyże alei – srebro wież
w skrzydła mostów wplatał wiatr –
kiedy zmrok przykrywał kontury sadu
i po ścianach niepewnie pełgał płomień
przychodził czas powrotu z opowiadanego

teraz pod niebem zawieszonym
na srebrzystych pniach wieżowców
wyciągam dłonie pamięci do tamtego

POSTUKIWANIE SZKLANYCH LAMPEK

czas gdy wszyscy żyli – przeminął
wraz z ulubioną zabawką kolanami dziadków
odchodził wolno i jakby niechętnie – pamiętam
chwile nasycone ich bliskością
namnażały się i rosły –
można było wybiec za próg i znaleźć się pod spodem ziemi

AVIEČIŲ KVAPAS

pro pravirą langą sklido aviečių kvapas
o kai saulė prisėdo ant senos kraičio skrynios
namai įsitaisė jaukioje popiečio ramybėje
tik vyno burbuliukai ir stikliniuose spąstuose
įkalintos musės rauda taip virpėjo
kad akimirkos kaip ratilai vilnijo į vakaro
krantus sėdint seneliui Jonui ant kelių

jo jaunystės laikas ėmė tapti manuoju –
langų kvadratai tarp sodo ir mūsų
pavirto miesto kvartalais
su pastatų šakelėmis ir stogų lapeliais
rūko ir rasos žibintais
lempų liepsna išryškino veidų spalvas
gatvių upes – alėjų kryžius – bokštų sidabrą
į tiltų sparnus įpynė vėją –
kai sodo kontūrus pridengė sutemos
ir sienomis baugščiai pleveno liepsna
atėjo laikas sugrįžti iš pasakos

dabar sidabriniai dangoraižių kelmai
kelia dangų po kuriuo
tiesiu prisiminimų rankas į anuomet

STIKLINIŲ ŽVAKELIŲ DZINGSĖJIMAS

laikas kai visi gyveno – praėjo

kartu su mėgstamu žaisliuku senelių keliais
tolo iš lėto tarytum nenoriai – prisimenu
jų artumo kupinas akimirkas
jų daugėjo jos augo –
galėjai išbėgti už slenksčio ir prasmegti skradžiai

potem szybko wrócić i znowu mieć dom pełen bliskich
z aniołem z obrazka pofrunąć do swojego nieba
a za przyczyną skradzionego jabłka
bać się kociołka ze smołą

wszyscy byli obecni
więc obawy miękły jak wafel włożony do mleka
tej obecności nie trzeba było widzieć
wystarczyły zapachy z kuchni i głosy
rozsypane ponad rojeniami jak dotyk
gadanie imbryka z powietrzem
postukiwanie codzienności

jak dziś postukiwanie szklanych lampek pamiętania

DZIECI

niczym z kosza rumiane jabłka
na trawę wysypują się dzieci
ich oczy mają po kilka lat
i ciekawość świata w kolorze błękitu
bawią się wolnością
w kształcie zerwanej stokrotki
patyka obrazującego broń
i na pobliskich drzewach
wciąż zawieszają pytania
uczepione chmur pod żaglami wiary
żaglują do słońca i gwiazd
a potem budują własne światy
metr nad rzeczywistością
lub ściągnięte przez prawa egzystencji
twardo stąpają
po rozżarzonych węglach ziemi

paskui greit sugrįžti ir vėl rasti artimųjų pilnus namus
su angelu iš paveikslėlio nuskristi į savąjį dangų
o dėl pavogto obuolio
bijoti smalos katiliuko

čia buvo visi
taigi abejonės subliūško it į pieną pamerktas vafelis
nereikėjo jų nė matyti
užteko kvapų iš virtuvės ir balsų
jie aidėjo tokie tikri kad galėjai paliesti
arbatinukas kalbino orą
kasdienybė dzingsėjo

kaip šiandien dzingsi atminties žvakelės

VAIKAI

tarsi rausvi obuoliai iš krepšio
pabyra po pievą vaikai
vos kelerių metų akyse
dangiškai žydras pasaulio smalsumas
jie žaidžia laisvę
ji panaši į nuskintą saulutę
į ginklu tapusį pagalį
ir ant artimiausių medžių
nuolat kabina klausimus
debesų įsikibę plaukia į saulę žvaigždes
po tikėjimo burėmis
o paskui per metrą virš tikrovės
arba egzistencijos dėsniais suveržtus
stato savuosius pasaulius
žengia tvirtai
per karštas žemės žarijas

*

gdybyś nie miał ciała
i ja byłabym duszą
malarz namalowałby agrafkę
spinającą obłoki

gdyby zechciał
zobrazować pamięć
byłby to żar łąki
I poręcz schodów do nieba

PORANEK

z nadjeziornej mgły wstaje poranek
i tańczy
jak tańczą derwisze w tureckiej Konyi
z tęsknoty za utraconym Bogiem
porywa wodne kwiaty i zaskrońca
który płynąc tam i z powrotem
kreśli na mapie wody ślad swego bytu
i już wiem
jak dobrze nie być ślepcem
i wciąż patrzeć ze zdziwieniem
jak dobrze nie być głuszcem
gdy pierwsze spojrzenie świtu
otwiera koncertowanie i rybom
daje głos

milczę jak uczy o. Anzelm Grün
milczę aż do dna swego niepoznania
by pojąć ten taniec

*

jeigu neturėtum kūno
o aš būčiau dvasia
tapytojas nutapytų žiogeliu
susegtus debesis

jeigu norėtų
pavaizduoti atmintį
tai būtų įkaitusi pieva
ir laiptų į dangų turėklai

RYTMETIS

iš paežerės rūko keliai rytmetis
ir šoka
kaip šoka dervišai turkų Konijoje
ilgėdamiesi prarasto Dievo
įsuka vandens gėles ir žaltį
kurs plaukdamas pirmyn ir atgal
vandens žemėlapy braižo savo būties pėdsakus
ir jau žinau
kaip gera nebūti neregium
ir nuolatos žiūrėti su nuostaba
kaip gera nebūti kurtiniu
kai pirmas aušros žvilgsnis
pradedą koncertą ir žuvims
suteikia balsą

tyliu kaip kad moko tėvas Anzelmas Griunas
tyliu iki savo nepažinimo gelmių
kad suprasčiau tą šokį

ŚWIAT POD STOPĄ

każda stopa na łące odznacza świat
rzeczy małych

pod koronkami liści młodość i starość
miłosny taniec winniczków w obecności
kilkudziesięciu odcieni zielonych świadków
tu rodzi się i umiera fiolet macierzanki
a żółcienie rozchodnika
jak wschody i zachody słońca różne
wspinają się na łądyżce kruchej jak opłatek

i mrówka – zwykła i zbędna – niesie na barkach
ciężar swojego życia dla ciebie
okruch który strącasz do oceanu kałuży
gdzie do wyśnionego lądu płynie
nartnik Magellan a dookolny las
jest pełen tajemnic i magii

wystarczy delikatność dłoni i czułość opuszków
aby rozpocząć smakowanie dotyków
aksamitnych jedwabnych satynowych
chropowatych i lepkich jak myśli

że moja sekunda jest tutaj godziną – godzina dniem –
dzień porą roku a pora roku całym życiem

PASAULIS PO PĖDA

pievoje kiekviena pėda reiškia mažų
dalykų pasaulį

po lapų nériniais jaunystė ir senatvė
sraigčių meilės šokis kurį stebi įvairiausių
atspalvių žalieji liudytojai
čia gimsta ir miršta čiobrelių violetas
o šiloko geltonis
skirtingas kaip saulėtekiai ir saulėlydžiai
kyla trapiu it kalėdaitis stiebeliu

ir skruzdėlė – nereikalinga, paprasta – neša
ant nugaros savo gyvenimo naštą tau
tik trupinį kurį nuspiri balos vandenynan
per jį čiuožikas Magelanas plaukia
į išsvajotą žemyną o visa supantis
miškas pilnas magijos ir paslapčių

tereikia švelnių delnų ir jautrių pirštų galiukų
kad pradėtum mėgautis lytėjimais
aksominiais šilkiniais atlasiniais
grublėtais ir lipniais kaip mintys

kad mano sekundė čia yra valanda – valanda kaip diena –
diena tarsi metų laikas o metų laikas – visas gyvenimas

VERTĖ BIRUTĖ JONUŠKAITĖ

Ryan VAN WINKLE

(UNITED KINGDOM)

Ryan van Winkle – was born in New Haven, Connecticut in 1977. Since 1999 he lives in Edinburgh. Winkle's first collection of poems, *Tomorrow We Will Live Here* (2010), won the Crashaw Prize. He is indefatigably active in the poetry scene in various roles as a poet, literary promoter, journalist, and long-term member of the multi-arts collective The Forest. He has organized festivals and translation workshops in Syria, Pakistan and Iraq.

EVERYBODY ALWAYS TALKING ABOUT JESUS

I.

I got a girl up the attic
the summer I turned ten. Her shirt went damp
and we played a game where I'd strip and she'd slap

my calves with my dead grandma's cane.
One afternoon she took my clothes
and left me up with the heat and dust, mothballs

fermenting like apples. I was nailed in.
She had lunch or baked bread, played nurse with her dolls
or something. I could hear my mother,

her vacuum scowl. I saw the sunlight snatch the shadows,
heard my father slam the door. After the third hour the girl rose
with my clothes and a switch from her yard.

I was so happy, I took it all; her arms sweating
like horses. My father and sister never knew
but in that house noise always dried like palm.

Ryan VAN WINKLE

(JUNGTINĖ KARALYSTĖ)

Ryan van Winkle (Rajanas van Vinklis) gimė 1977 m. Niu Heivene Konektikuto valstijoje, JAV. Nuo 1999 m. gyvena Edinburge. Už pirmą eilėraščių knygą *Rytoj mes gyvensime čia* (*Tomorrow We Will Live Here*, 2010) gavo Crashawo apdovanojimą. Aktyviai dalyvauja literatūros gyvenime kaip poetas, kultūros aktyvistas, žurnalistas, tarpdisciplininių menų grupės *The Forest* narys. Rengė festivalius ir vertimų dirbtuves Sirijoje, Pakistane, Irake.

VISI BE PERSTOJO ŠNEKA APIE JĖZŲ

165

I.

Vasarą, kai man suėjo dešimt,
duodavai su tokia mergaite palėpėj. Jos palaidinė sudrėkdavo
ir mes žaisdavom žaidimą, kur aš nusirengdavau, o ji dėdavo

man per blauzdas mirusios mano močiutės lazda.

Vieną popietę ji paėmė mano drabužius
ir paliko mane dulkinam karštyje, kur kandžių nuodų rutuliukai

puvo nelyg obuoliai. Likau prikaltas.

Ji pietavo, valgė skrudintą duoną, žaidė slauges su savo lėlėm
ar dar kažką. Girdėjau motiną,

jos rūstų dulkių siurblių. Regėjau saulės šviesą pastveriant šešėlius,
girdėjau tėvą užtrenkiant duris. Po trijų valandų mergaitė pasirodė
su mano drabužiais ir rykštele iš savo kiemo.

Buvau toks laimingas, kad priėmiau viską; jos rankos prakaituotos
nelyg žirgai. Tėvas su sese niekad nežinojo, bet tam name
triukšmas visada išdžiūdavo tarytum verba.

II.

Sis and I purge his boxes of books,
finding a faded Polaroid of a red-head
that was not my mother:

Garters cling to her thighs and her ass
is wide and rosy as if slapped
or left out in the December snow.

I guess I always knew my dad was not
a pious man. It's sick, my sister says,
but my eyes stay on the woman,

recognizing her from the back row
of graduation and high school plays.
My sister sticks the photo between parched papers

and I think about dozens of times I saw the make
of dad's car parked down side roads but never checked
the plates. I was the good boy. The one he wanted.

III.

I'm still up in the attic, going red with the girl,
the color of my hair lapsing. And I feel so naked
in Dad's house with my sister, I walk around modest

like my balls are tucked into a loincloth. And, at night,
in the old house – the house he willed to her -
I keep thinking about Jesus, about all the talk

and how they all say to obey. We don't know
if he was an alcoholic or kept a mistress. We don't know
how badly he wanted to be on that cross. But the house,

II.

Mes su sese peržiūrim jo knygų dėžes,
randam pablukusią nuotrauką raudonplaukės,
kuri nebuvo mano motina:

keliaraiščiai prigludę prie šlaunų, o jos šikna
plati ir paraudus, tarsi ką tik būtų pliaukštelta
ar plika palikta gruodžio sniegynuos.

Regis, visada žinojau, kad tėtis nebuvo
šventasis. Šlykštu, sako sesuo,
bet aš neatitraukiu akių nuo tos moters,

prisimindamas jos veidą šmėžuojant galinėse
eilėse per diplomų teikimą ar mokyklos vaidinimus.
Sesuo padeda nuotrauką tarp apdegusių popierių,

o aš galvoju apie tą begalę kartų, kai mačiau mašiną,
tokią pačią kaip tėčio, priparkuotą šalikelėse, bet niekad
netikrinau numerių. Buvau geras berniukas. Kokio jis ir norėjo.

III.

Aš vis dar palėpėj, raustu nuo minčių apie tą mergaitę,
mano plaukų spalva blėsta. Ir jaučiuosi toks nuogas
tėčio name su savo seserim, vaikštinėju taip droviai,

tarsi mano kiaušai būtų suklostyti į strėnjuostę. Ir naktį
tam senam name – name, kurį jis paliko jai, –
nenustojau mąstyti apie Jėzų, apie visas tas šnekas

ir kaip visi nurodinėja paklusti. Mes nežinom,
ar jis buvo alkoholikas, ar turėjo meilužę. Nežinom,
kaip stipriai jis troško būt prikaltas prie kryžiaus. Bet tas namas,

I keep thinking, I could use that scratch. These days
Rosie wants pregnant so bad I barely touch her. So,
before Sis goes to bed I tell her, we can split everything –

Dad left me the car, you can have half the car. But no,
she says, the car's seen too many stations
she doesn't want to think about. She spits

her toothpaste and I watch
the light beneath her door
till it's gone.

THE APARTMENT

168

Our new walls,
empty in the dusk,
hang like sheets
before first light

There is a driven nail
by the stove that could
hold a pan if the walls
stay sturdy. And the

old tenants left a mirror in the
bedroom which looks back
at staring walls with fine cracks
like a museum's basement vase

there are brown smears
in the study – chocolate, blood
or shit, we don't know what
will happen to us here or what

will settle on rented walls
or if nothing will settle
at all. We've just moved

vis galvoju, būtų neblogai. Pastaruoju metu Rouzi
taip nori pastot, kad aš veik prie jos nesiliečiu. Tad,
prieš sesei gulant į lovą, aš sakau jai, pasidalijam viską –

tėtis paliko man mašiną, gali pasiimt pusę jos. Ne,
taria ji, ta mašina matė per daug dalykų, apie kuriuos
ji nenorinti nė pagalvoti. Ji išspjauna

dantų pastą ir aš stebiu
šviesą iš po jos durų,
kol ši dingsta.

BUTAS

Mūsų naujos sienos,
tuščios sutemoje,
kabo tarsi antklodės
prieš patekant saulei

169

Prie viryklės įkalta
vinis, kuri galėtų
išlaikyt keptuvę, jei
sienos liks tvirtos. O

ankstesni nuomininkai paliko
veidrodį miegamajam, žvelgiantį
į spoksančias sienas dailiais įtrūkais
nelyg vaza muziejaus požemiuos

darbo kambarį yra rudų
dėmių – šokolado, kraujo
ar šūdo, mes nežinom, kas
čia mums nutiks ar ką

pakabinsim ant išnuomotų sienų
ir ar išvis ką nors kabinsim.
Mes ką tik atsikraustėm

and already we are bitter
cranberries in each other's
mouths, biting about photos,
the place of the table, lay

of the bed. The apartment is a City
Hall we cannot fight. So we turn
like lawyers, against each other,
let the walls stare. There is a mirror

to look into, a nail to hang onto.
Our unopened boxes hide in corners
and closets like beaten children.
And we will take the blood

170

off the walls and the dust
from the shelves. We have one
year together in a place that
is empty at dusk and feels like fog

inside and between us,
and Christ, tomorrow,
we will live here.

WAITING FOR THE OCEAN

Cover myself in blankets
of dust. Cover myself

in a second-hand poncho
Virginia Woolf could have worn

with her pockets turned inside out,
the light tongues of fabric licking

at the salted California sun.
It can take some time

ir jau spėjom vienas kitam
tapt šaukštu deguto statinėje,
riedamies dėl nuotraukų,
stalo vietos, lovos

patalynės. Butas yra miesto
taryba, kurios neįveiksim. Tad
atsisukam viens į kitą kaip advokatai,
tegu sienos spokso. Yra veidrodys

pasižiūrėti, vinis pasikabinti.
Neišpakuotos dėžės slepias
pakampiuose ir spintose lyg
primušti vaikai. Mes nuplausim

kraują nuo sienų ir dulkes
nuo lentynų. Metus kartu
praleisim namuos, kurie
boluoja sutemose kaip migla

mumyse ir tarp mūsų
ir, Jėzau Jėzau, rytoj
mes čia gyvensim.

171

LAUKIANT VANDENYNŲ

Apsigaubiu dulkių
patalais. Apsigaubiu

dėvėtu apsiaustu, kokį
galbūt dėvėjo Virdžinija Vulf,

išverstomis kišenėmis, švelniems
audinio liežuviams laižant

sūrią Kalifornijos saulę.
Gali praeiti šiek tiek laiko,

and she keeps saying
she was drawn to me.

There is an attic of time
which I hide in, time

where we walk blank beaches
that never get cold,

visit bright houses which cast no shadows
onto pink shores. We pause on the coast,

her hands freckle and brown
and her hair lightens a little.

People say to her – *You*
look good. And I say –

The chairs were flying.
They aimed for my head.

And I say, *I was drawn to you*
by the chairs and she understands

and never calls the weather mundane
or melodramatic. And the ocean stays

in front and below:
unknown and living with us.

SUMMER NIGHTS, WALKING

a world quiet as black
and white and warm
as an ironed collar. So,
I want to say sorry

ir ji pradės kartot, kad
aš ją traukiu.

Yra tokia laiko palėpė,
kurioje slepiuos, laiko,

kuomet žengiam tuščiomis pakrantėmis,
niekad neatvėstančiomis,

lankomės šviesiuose namuos, kurie nemeta
šešėlių ant rausvų krantų. Mes sustojam pajūry,

jos rankos strazdanotos ir rusvos,
plaukai kiek šviesėjantys.

Žmonės jai sako – *Gera!*
atrodai. O aš sakau –

Kėdės skraidė.
Taikėsi man į galvą.

Tada ištariu – *Tu mane trauki*
kėdėmis, ir ji supranta

ir niekad nevadina oro niūriu
ar melodramišku. Vandenynas

ir toliau tyvuliuoja
priešais akis ir po kojom:
nepažinus ir kvėpuojantis kartu su mumis.

VASAROS NAKTIMIS VAIKŠČIOJANT

pasaulis tylus it tamsa
ir šviesus ir šiltas
lyg išlyginta kaklaraištė. Taip kad
noriu atsiprašyt

for forgetting to hang
 my shirt where my shirt belonged.
 You could say I learned something

in the drain of this year,
 in coffee grounds, stems
 of basil and Chernobyl spewing
 all over the radio. That city too

quiet in the summer, full of shadows paused
 on garage doors. And tonight I stumbled
 into a photo of trees felled in an eye,

all trunk and splinter
 the way your spine dimpled
 where it forked. So, I am sorry

for forgetting how love is, how supple
 trees bend, how hard hearts break,
 how the wind, the snow, the evacuated
 rock and chaos.

*

Nothing valuable can be lost by taking time
 Abraham Lincoln

Time is nothingness
 and this should allow
 me to take any transport

I want. And I will not
 hurry in hot haste; nor
 will I look to time

as a challenger,
 or to you who rushed
 to that train

už tai, jog pamiršau
pasikabint marškinius, kur jiems dera kabot.
Gali sakyt, kad kažko išmokau

iš šitų alinančių metų,
kavos tirščių, baziliko
stiebų ir Černobylio, besispjaudančio
per radiją. Tas miestas irgi

tylus vasarą, pilnas šešėlių, sustingusių
ant garažinių durų. Šiąnakt pakliuvau
į nuotrauką medžių, kertamų akyje,

kamienai ir šipuliai
raibuliavo kaip tavo stuburas
ties išsišakojimu. Taip kad atsiprašau,

kad užmiršau, kokia yra meilė, kokie lankstūs
yra medžiai, kaip smarkiai dūžta širdys,
koks yra vėjas, sniegas, evakuotos
uolos ir chaosas.

*

Nieko vertingo neįmanoma prarasti neskubant
Abraomas Linkolnas

Laikas yra niekis,
ir tai turėtų man leisti
naudotis koku noriu

transportu. Ir aš neskubėsiu
pagautas įkarščio; nei
žvelgsiu į laiką

ar į tave, kuris skuodžia
link traukinio,
manydamas, kad vėluoja,

thinking you were late.
The moon was falling,
tripping over your bags,

and I was wanting
to say you were not late,
that the train would come

again and again
like a dream of falling,
like a starfish

regrowing its arms.
And my arms and time
are nothingness and that

should allow you to take
them in your own time,
deliberately, like boarding

a train you know you want,
with a solid name, a destination
stamped on the front.

EPICENE

Always covering myself
in clothes or cloaks of words
which only dogs hear: in truth
I was nude and didn't know
which parts to cover or if
I could finally uncover it all.
And what a relief to move
my hands, formally, from
my breasts, testes and labia,

kaip į varžovą.
Mėnulis griuvinėjo,
kliūdamas už tavo maišų,

ir aš norėjau
pasakyti, kad tu nevėluoji,
kad traukinys pasirodys

vėl ir vėl
kaip sapnas apie kritimą,
kaip jūrų žvaigždė,

atsiauginanti savo galūnes.
O mano galūnės ir laikas
yra niekis ir dėl to

turėtum priglausti
juos į savo laiką
sąmoningai tarsi liptumei

į traukinį, kurio nori,
solidžiu pavadinimu, kelionės tikslu,
įspaustu priekyje.

177

HERMAFRODITAS

Nuolat apsisiaučiu
apdais ir skraistėmis žodžių,
kuriuos girdi vien šunys: jei atvirai,
aš buvau nuogas ir nežinojau,
kurias vietas dera prisidengti ir
ar galiu išvis nusirengti.
Ir koks palengvėjimas yra judinti
rankas, formaliai, nuo krūtų,
sėklidžių ir lytinių lūpų,

to show myself for what I am –
 a worm, or perhaps just a cell
 which may birth and split from itself
 and I wish you could see
 all my secret hairs
 revealed like words
 or the meanings of words
 which always seem concrete
 in dreams but never when I wake
 and quickly cover.

Yury ZAVADSKY

(UKRAINE)

Yury Zavadsky (Юрій Завадський) — born in 1981 in Ternopil. Graduated from Ternopil National Pedagogical University, where he studied Ukrainian and Polish languages. The subject of his dissertation was *Typology and the Poetics of Network Literature and Modern Western Literature*. Since 2009 he is the Chief-Editor of the publishing house Krok and is one of the most important publishers of translated poetry in Ukraine. He is the author of 8 poetry collections and several smaller projects. His newest books are *Таксіст* (*Taxi Driver*, 2015) and *Тілом* (*Body*, 2017).

ПІЯТИКА

Горілка, ніби добра іграшка для інтелектуалів,
 яким ніби байдуже до себе.
 Прості речі, гріш і час, коли
 я змінююся, змінюються теж.
 Зусиллю мої гекатомби,
 і поки горілка знаходить собі шлях

kad parodyčiau sau, kas esu –
kirminas, o gal tiesiog ląstelė,
kuri gali gimt ir skilt pati iš savęs,
ir man patiktų, jei pamatytumėt
visus slaptus mano plaukelius,
atskleistus kaip žodžiai
ar prasmės žodžių,
kurios visad atrodo aiškios
sapnuos, bet apsiblausia prabudus,
kai mikliai prisidengiu.

VERTĖ DOMINYKAS NORKŪNAS

Jurij ZAVADSKYJ

(UKRAINA)

179

Jurijus Zavadskis (Юрій Завадський) gimė 1981 m. Ternopolyje. Ternopolio nacionaliniame pedagogikos universitete baigė ukrainiečių ir lenkų filologijos studijas, ten pat apgynė disertaciją apie virtualiąją literatūrą, kurį laiką dėstė. Nuo 2009 m. vadovauja leidyklai *Krok*, kuri yra viena svarbiausių Ukrainoje verstinės poezijos leidėjų. Aštuonių poezijos rinkinių ir kelių mažesnės apimties leidybos projektų autorius. Naujausios poezijos knygos – *Taksistas (Taksicm, 2015)* ir *Kūnu (Тілом, 2017)*.

GERTYNĖS

Degtinė, tarytum geras žaislas intelektualų,
neva abejingų sau patiems.
Paprasti dalykai, pinigai ir laikas, man
besikeičiant, irgi kinta.
Pastangų mano hekatombos,
ir kol degtinė suras kelią

до моїх рецепторів радості,
я вже перевертаю всесвіт,
і спиняю ліричний бульдозер.

НІКОЛИ НЕ ПОВЕРНУСЯ

Мій біль — бубон з моєї шкіри,
мій дім — розруйнована піхва.

КВІТКОЮ

Шукаю зубну нитку,
спирт, отруту, кислоту,
щоб витравити пам'ять.
Я напружений,
спиратися щогою на долоню,
з голими ногами.
Досліджую тіло, —
рухаєшся, не рухаєшся.
Басова партія піхви
проросла кривавою квіткою
крізь мої сідниці.

ПРОСТІ РЕЧІ

Шапка на бік, поїсти,
презервативи, спати, солярка,
весілля.
Є таке, що марципан дівочого стегна
розходиться під пальцями,
а виручені за зраду вірші
глухнуть дизельним смородом.

į mano džiaugsmo receptorius,
aš jau apverčiu visatą
ir sustabdau lyrinį buldozerį.

NIEKADA NEGRĮŠIU

Mano skausmas – būgnas iš mano odos,
mano namai – išdraskyta makštis.

GĖLELĖ

Ieškau dantų siūlo, spirito,
nuodų, rūgšties,
kad išėstų atmintį.
Esu įsitempęs,
rymoti skruostu ant delno,
basomis kojomis.
Tyrinėju kūną, –
judi, nejudi.
Makšties boso partija
prasikalė kruvina gėlele
man per sėdmenis.

181

PAPRASTI DALYKAI

Kepurė ant šalies, pavalgyti,
prezervatyvai, miegoti, dyzelinas,
vestuvės.
Būna taip, kad merginos šlaunies marcipanas
išsklinda po pirštais,
o pelnyti už išdavystę eilėraščiai
springsta dyzelio smarve.

Прискорення, що розігріває запал мого втручання
в чужі внутрішні органи,
набирає несподіваного запаху.
За те ненавиджу свою лють,
що мушу впиватися виділеннями
й не можу просто вимкнути
цю вбивчу програму.

ТАЄМНИЦЕЮ

З котроїсь гори полум'я,
відкриваю рота, щоб його схопити,
пульсує та вигинається.
Чужа мова,
мене перевіряють на запах.
Рука з поліетилену,
що не вловлює перебігу тексту.
Я нічого тобі не скажу.

ЗАЧЕКАТИ

Як лялька, за котрою плачуть,
у болоті, непотріб у чужих очах,
спільнота ця, що їсть фрагменти мого тіла.
Тролейбус рівних можливостей,
напакований витонченими мерцями,
що зі слів словникових роблять собі цигарки.
Та сама спільнота,
що сама себе стримує від радощів.
Її знищення тривале,
я пам'ятаю.

Pagreitis, įkaitinąs mano kišimąsi
į svetimus vidaus organus,
įgauna netikėtą kvapą.
Už tai neapkenčiu savo pykčio,
kad tenka sunktis išskyromis
ir negaliu tiesiog išjungti
šitos myriop programos.

PASLAPTIM

Iš kažkurio kalno liepsna,
prasižioju, kad ją pastverčiau,
tvinksi ir raitosi.
Svetima kalba,
esu tikrinamas pagal kvapą.
Ranka iš polietileno,
nesugaudanti teksto bėgmės.
Nieko tau nesakysiu.

183

PALAUKTI

Tarsi lėlė, kurios raudama,
pelkėje, atliekà svetimose akyse,
bendruomenė ši, išėdanti mano kūnų segmentus.
Lygių galimybių troleibusas,
prisikimšęs rafinuotų negyvėlių,
kurie iš žodyno žodžių sukasi cigaretės.
Ta pati bendruomenė,
pati save suturinti nuo linksmybių.
Jos griūtis ilgalaikė,
aš prisimenu.

ЗНЕНАЦЬКА, НАСІННЯ

Зненацька, зненацька,
насіння ластівок розсипали, насіння ластівок.

У ЦЕРКВІ

Я не знаю, що сталося.
Вона розпорошена,
як пісок, коагульована.
Верх, низ, —
дорога крізь мокрий сніг,
що ночівлі не чекаю,
повернення туди ж,
у неокреслений олівцем
внутрішній запах,
у порожнину округлу,
що я в ній
тонконогою вчителькою,
що піхва в мене стиснена,
як стиснені зуби.
Швидкість повинна
забезпечити успіх.
У цій церкві з провислими нутрощами
кольорова ікона з тріщиною на верхній губі
вище одвірок захристя,
і ця церква —
вчителька вже нежива.

NETYČIA, SĖKLAS

Netyčia, netyčia
sėklas išbarstė kregždučių, sėklas kregždučių.

PRIE BAŽNYČIOS

Nežinau, kas nutiko.
Ji tarsi vanduo išsklidusi,
lyg smėlis koaguliuota.
Viršuj, apačioj, –
kelias per šlapią sniegą,
kai nelaukiu nakvynės,
sugrįžtu ten pat,
į pieštuku neapibrėžtą
vidinį kvapą,
į apvalią ertmę,
kurioje esu
laibakojė mokytoja,
kai mano makštis suspausta,
lyg sukąsti dantys.
Greitis turėtų
užtikrinti sėkmę.
Toje bažnyčioje nukarusiais viduriais
spalvota ikona įskilusia viršutine lūpa
virš zakristijos staktos,
ir ta bažnyčia –
mokytoja jau negyva.

ХТО ЦЕ КАЖЕ?

Солодкий ти мій,
чи я насмілюся би розірвати ніжність твоєї мовчанки,
плідність твоєї шкіри,
колір гормонального тла,
твердь твоїх звуків,
горло консумпції,
напрям зневоднення,
хвороби електрики?
Хто каже? Хто
це каже? Хто?

ДАВНО ЦЕ ГОВОРЮ

Джерело для худоби,
не для людей. І кімнати для худоби,
не для людей. І хліб не для людей.
І дороги прямі не для людей.
Для худоби ці гроші й солодощі,
для неї одяг і золото. Для худоби
ці очі та пальці, ця ніжність і пристрась
не для людей. Це худоба порушує
порядок речей, де закони підозри переважають,
де губляться поодинокі коханці,
де немає добрих шляхів і цілей немає.
Давно це говорю, давно.

У ПОДОРОЖ

Ось він, розрахунок траєкторії від себе до себе.
Як добрий виноградар, вирощую свою радість без
води та землі,

KAS TAI SAKO?

Saldusis mano,
argi drįsčiau plėšyti švelnybę tavo tylėjimo,
tavo odos vaisingumą,
hormonų fono spalvą,
tavo garsų žemę po kojomis,
vartojimo gerklę,
dehidratacijos kryptį,
elektros ligas?
Kas sako? Kas
tai sako? Kas?

SENIAI TAI SAKAU

Šaltinis gyvuliams,
ne žmonėms. Ir kambariai gyvuliams,
ne žmonėms. Ir duona ne žmonėms.
Ir tiesūs keliai ne žmonėms.
Gyvuliams tie pinigai ir saldėsiai,
jiems rūbai ir auksas. Gyvuliams
tos akys ir pirštai, tas švelnumas ir aistra
ne žmonėms. Tai gyvuliai sutrikdo
daiktų tvarką, kur vyrauja įtarumo įstatymai,
kur paklysta vieniši meilužiai,
kur nėra gerų kelių ir tikslų nėra.
Seniai tai sakau, seniai.

Į KELIONĘ

Štai ji, apskaičiuota trajektorija iš savęs į save.
Kaip gerasis vynuogininkas, auginu savo džiaugsmą be
vandens ir žemės,

я викохую свою лозу, і вона – з посмішок,
і я проклинаю тебе, рятівнику.
Чи ти знаєш, що ти лише іграшка на одну ніч?
За високими дверима університетів нема тебе,
за ґратами білоруських в'язниць нема тебе,
за кров'ю з носа, за мозком розбитим,
за відірваними ногами.
Тебе нема під каменем, нема в годиннику,
нема в черевиках, і нема без черевиків.
У тонкому голосі школярки,
у сльозах дружини, нема у смерті,
нема в розгубленості, нема в покаранні,
нема в ритмах музики, нема в горілці.
Нема у війні, нема в двигунах,
і нема в післявибуховій пустці,
нема в мовчанці після злягання,
нема в розмові з професором,
нема в холодильнику, нема в теорії,
нема й не буде в бетоні чи цеглі,
нема й не буде в легенях шахтаря,
нема й не буде в піхві,
і в мені нема, і нічого святого не продукую.
Тебе не проковтують разом зі спермою,
лікарі не викидають тебе разом з апендиксом.
Іграшка на одну ніч, спаситель від порожнечі,
пожежник у тіарі, причастя від людськості,
зізнання в радості, покаяння за щастя й невимушеність,
спокутування вірності й цноти.
Без тебе, без тебе виряджаюся
у подорож пилукою.

išmylėti mano vynuogynai, ir jie – iš šypsenų,
ir prakeikiu tave, gelbėtojai.
Ar žinai, kad esi tik vienos nakties žaisliukas?
Už aukštų universitetų durų tavęs nėra,
už Baltarusijos kalėjimų grotų tavęs nėra,
už kraujo iš nosies, už išdaužytų smegenų,
už nutrauktų kojų.
Tavęs nėra po akmeniu, nėra laikrodyje,
nėra batuose, ir nėra be batų.
Ploname mokinės balselyje,
žmonos ašarose, nėra mirtyje,
nėra sutrikime, nėra bausmėj,
nėra muzikos ritme, nėra degtinėj.
Nėra kare, nėra variklius,
ir nėra tuštumoje po sprogimo,
nėra tyloje pasimylėjus,
nėra pašnekesyje su profesoriumi,
nėra šaldytuve, nėra teorijoje,
nėra ir nebus betone ar plytose,
nėra ir nebus šachtininko plaučiuose,
nėra ir nebus makštyje,
ir manyje nėra, ir negaminu nieko šventa.
Tu nenuryjamas kartu su sperma,
gydytojai neišmeta tavęs su apendiksu.
Vienos nakties žaisliukas, išgelbėtojas nuo tuštumos,
gaisrininkas su tiara, komunija nuo žmogiškumo,
džiaugsmo išpažintis, atgaila už nevaržomumą ir laimę,
išpirkimas per dorybę ir ištikimybę.
Be tavęs, be tavęs išsiruošiu
kelionėn per dulkes.

Agnė ŽAGRAKALYTĖ

(LIETUVA)

Agnė Žagrakalytė gimė 1979 m. Puodžių kaime (Pasvalio raj.). Lietuvos edukologijos universitete studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Trijų poezijos rinkinių: *Išteku* (2003), *Visa tiesa apie Alisą Meler* (2008), *Štai* (2017) ir dviejų romanų: *Eigulio duktė: byla F 117* (2013) bei *Klara* (2014) autorė. Gyvena Briuselyje, ten mojuoja kardu ir rašo.

MIESTAI, KURIUOSE MELDŽIAUSI, O DABAR TAI PARDUODU:

atnašavau spalvotus balsius, kibirkščiavau
šlamančiais priebalsiais,

jei būčiau vyras, sakiau:

miestuose, kuriuose mylėjau,
o dabar tai parduodu:

sėdėjau tvirtai nesiūbuodama ant
visų taburečių, kol tardė,
jei būčiau vyras, sakiau:
eilėraščių visur nešiočiausi aštrų,
iškrištolinintais ašmenim,

tik kai kaip reikiant papurtė:

jums nežinoti, – nei parašyti
eilėraščių, – kartais smagiau yra eiti
matuotis suknelių ir iš šimtošešiolikos

išsimatuotų:

kokias keturias
nusipirkti.

Agnė ŽAGRAKALYTĖ

(LITHUANIA)

Agnė Žagrakalytė was born in 1979 in Puodžiai village, Pasvalys district. She studied Lithuanian language and literature at the Lithuanian University of Educational Sciences. She has published three books of poetry: *Išteku* (2003), *Visa tiesa apie Alisą Meler* (2008), *Štai* (2017) and two novels: *Eigulio duktė: byla F 117* (2013) and *Klara* (2014). Now she lives in Brussels, where she swings her sword and writes.

THE CITIES WHERE I PRAYED, AND NOW I AM SELLING IT:

191

I offered colored vowels, sparkled
in rustling consonants,

if I were a man, I said:

in the cities, where I loved,
and now I am selling it:

I sat firmly, not swaying
on all of the stools, while being interrogated,
if I were a man, I said:

I would always carry a sharp poem with me,
with crystallized blades,

only when they really shook me:

it's not for you to know – nor to write
a poem – sometimes it's better to go
try on dresses and of the one-hundred-and-sixteen

you tried:

buy
about four.

APIE MEILĘ KAIP APIE MUZIKĄ:

Apie meilę taip pat, kaip

Apie dviratį:

Kai turi dviratį, tai jį turi, ir viskas.

O kai neturi, tai šitaip to dviračio nori, –

Kalba dabar man į ausį mergaitė, dviračius įtikėjus,

Serganti dviračiais – ak, liauni dviračiai ganosi sapno žolė,

Arba rūdija dumblių kanaluos, dviračiai su gražiabalsiais skambučiais

Ir su senoviniais trimitėliais, – koks visoks gali tas dviratis būti!

Taigi važiuočiau aš juo ir važiuočiau,

Orą vyniočiau kaip kalvaratu, kažmyrinį maltų

Vėją pėdų pedalų malūnai, šniokštų kas rytą švelnūs

Mano širdies malūneliai:

Į darbą, į mokslus, į banką, į parką, –

Visur aš tuos noruos lengva ir

Skaidri kaip stipinų nuaustas voratinklis,

– tik

Viskas gi laikos ant kažkokių metaliukų, ant snarglių, ant

Oro, oro teprikimštos šitos mane lakdinančios žarnos, –

Jei nekrutėsiu – nuvirsiu, – kol judu, kol prakaito žaltys man

Aplink kaklą vyniojas, ir šnabžda į ausį man besispjaudančios salamandros,

Neša mane vien stipinai, vėjo skalaujamos rankenos, kasuosi į

Priekį užpakalinėm kojytėm, minu letenėlėm nervingai žinduoliškai:

Taisyklingi ratukai, nes

jeigu sustosiu, –

Nu nafik gi man šitas dviratis, –

juo gi ir lyjant ir sningant, nori nenori,

Prakaituoti į darbinį kostiumėlį, o dar pompos visokios, purvasaugiai,

Seilioti ventilių, išsitepaluot į grandinę,

vestis į neužvažiuojamus kalnus,

Apsvaigti tiktai dozuotai, visad grįžti namo:

– turėti namus, – turėti namus –

Kam man tas dviratis, kai yra troleibusai, metro, taksi, – ak,

– iš tikrųjų tai limuzino norėčiau,

ką jau čia.

Ką jaučia ką jaučia ką jaučia?

ON LOVE LIKE ON MUSIC:

On love just like

On a bicycle:

When you have a bike, then you have it, and that's it.

And when you don't have it, then you really want that bicycle, –

There's a girl talking in my ear who has come to believe in bicycles,

She loves bicycles – ah, slender bicycles graze in the grasses of her dreams,

Or rust in muddy canals, bicycles with melodious bells

And with antique horns, – so many types of bikes!

So I would ride and ride it,

I'd wind the air like a spinning wheel, the windmills of the pedals

Will grind the wind into cashmere, each morning the gentle windmills

Of my heart would murmur:

To work, to school, to the bank, to the park, –

I follow those desires light and lucid

like a cobweb woven with spokes,

– only

Everything is held together by some little metal pieces, by snot, by

Air, these tubes that keep me aloft are filled with air, –

If I don't move, – I'll fall, – while I move, while the eels of perspiration

Wrap around my neck, and the spitting salamanders whisper in my ear,

Only the spokes carry me, the handlebars rinsed by the wind, I dig forward

With my hind legs, my paws pedal nervously, mammal-like:

Regulation wheels, because

If I stop, –

Well fuck this bicycle, –

On it, in rain or snow, whether you want to or don't,

Perspiring in your work suit, and then all of these pumps, mudguards,

Lubricate the valve, oil the chain,

Walk it up un-rideable hills,

Get dizzy only in doses, always come home:

– to have a home, – to have a home –

Why do I need this bicycle, when there are trolleys, metros, taxis, – ah,

– I'd really like a limousine,

are we there yet.

are we there, yet, are we there?

NE KAS TAM KAUBOJUI

buvau tau švelnus ir šarvuotas
kaip pirštinė kaip apyrankė

kai iš manęs išsineri, mano išnara
šnara šitam pavasary it žirtų

šitoks vėjas šitoj veidrodinėj mozaikoj

ruduo – priplauka – rūkas, vakaras
drėgnas it prisuktas rūdijantis žaisliukėlis:

statybų stepių kaubojus, saulėlydis – vėjas,
aišku, – debesys – kraujas, o taip, ir
slėnio lelijos

Ne kas tam kaubojui, –
sako svetys vakarykštis, riekdamas peiliuku
dar vieną tylos balaną:

pati gi matau, tuo aiškiau, kuo labiau
prisimerkiu, –
ne kas tam kaubojui po virtuvės lempa ir
nematomu skersvėju

vyras vilko akim ir
mergaitė, akim siaurom it horizontai

duslūs dūžiai rūke
ūkiantis varpo gurklys:
varpo gurkly stringantis mano
– aha, širdies, – meduolis

vilko valandą, kai nemiegot, girdit:
tais įkypais horizontais
ritasi gurkšniai, lėtai
gniauziasi vario gerklė

COWBOY ISN'T DOING WELL

I was gentle and armored for you
like a glove like a bracelet

when you emerge from within me, my shed skin
rustles as if dazzled by this spring

this wind in this mirrored mosaic

autumn – a pier – fog, evening
humid like a rusting little wind-up toy:

cowboy of construction steppes, sunset - wind,
clearly, – clouds – blood, oh yes, and
lilies of the valley

the cowboy isn't doing well, –
says yesterday's visitor, slicing with a pocketknife
one more sliver of silence:

I see it myself, it's more clear the more
I squint, –
the cowboy isn't doing well under the kitchen light and
in the invisible breeze

a man with a wolf's eyes and
a girl, eyes narrow like the horizon

hollow beats in the fog
hooting gullet of the bell:
lodged in the gullet of the bell is my
– aha, – heart's honey cake

in the hour of the wolf, when you're not sleeping you hear:
gulps roll
along those oblique horizons, slowly
the copper throat constricts

ir užkutena paširdžiuos užsikūrę mopedai
per žvyrą

ruduo, gi sakiau:
vakaras ūkia lėtai besiskleidžiantis kaip
kraujo lašai į tvinstančią upę

mergaitė, akim įkypom it šniokščiantys horizontai:
mergaitė durna kaip jurta ir gili it stepė šnaranti
sausom jaunom kregždėm

Kas ten kvėpuoja?
Visos sienos turi ausines
Visi akmenys turi garsiakalbius:

Slidu
Slidinėti per lygų ledą
Sausledį traškinti.

**GARSIOS IR GRAŽIOS
IT BRONZINIAI LIETVAMZDŽIAI:**

batarkės visų piktų žaislų
giliuos viduriuos:
fotografuoju, kaip dvigubą koją kilsteli
šokantis tavo šešėlis

kaip tai nutiko, taip tai ir
nutiko – kaip žaibas, kuo įprasčiausiai:
drėskės diena baltais ašmenim
ir išsiviepė vidury čirpiančio maratono gliaumių
tavo stotelė, tavo balta ranka man ant sprando

tai tik eglė šakom per šalną – kvėpuok nesigąsdinus:
tu ne drebulė ir apskritai ką čia vis veikia ir veikia
tavo vaikystė ir tavo motina, mes po velnių tik

and I feel a tingling in my heart like mopeds
rumbling over gravel

autumn, like I said:
the evening hoots slowly spreading like
drops of blood into a swelling river

a girl, with eyes slanted like murmuring horizons:
a girl dumb as a yurt and deep as a steppe rustling
with dry young swallows

Who is breathing there?
All walls have headphones
All stones have loudspeakers:

Slippery
Skating on smooth ice
Cracking shell ice.

197

**LOUD AND LOVELY
LIKE BRONZE DRAINPIPES:**

batteries of all the angry toys
deep inside:
I take photos of your dancing shadow
lifting a double leg

how did it happen, that's how
it happened – like lightning, as usual:
the day scraped with white blades
and erupted from the screeching slime of the marathon
your station, your white hand on my neck

it's just a fir tree with branches through a helmet – breathe fearlessly:
you are not an aspen and basically what do they keep doing here
your childhood and your mother, we just goddamn

kvėpuok, durne tu, dėl dievomūsų ir dievovisų
motorolierių, tu tik kvėpuok, tai tik žemė
kiek stipriau pasisuko:
vėjas nunešė mišką
miškas nunešė valktį nuo lauko
varnų juoda paklodė atplyšo ir nunešė lauką:
traška švelnūs nieko sūkurio sraigčiai:
it prisukti tuaregai tau gieda karštais būgneliais:
mano širdies klausykis:
širdis dresiruota nurimti

(dviguba šokėjos šešėlio koja yra tokia labai graži ir sena nuotrauka:
Charlotte Rudolph, „Gret Palucca a l'ombre double“ 1925)

NUO SAULĖS IŠKVAIŠT NUO MĖNULIO

kokia pilnatis:
žiaunom užstrigusiom
nuostaboj iš gražumo
lūpas sudėk lyg
čiulptum vėjo varveklį ir
dainuok vėjo sklidiniais
vamzdžiais kokia
pilnatis, vėjo šerių nublizginta
aukso lipni plėvelė
nemiga glazūruota
nėr gražesnio vamzdelio už moterį
NĖR GRAŽESNIO VAMZDELIO UŽ
MOTERĮ, VĖJO SKLIDINĄ NEPAJĖGIANČIĄ
SUSIČIAUPTI

breathe, you idiot, for ourgodssakes and allgodssakes
scooters, just breathe, the earth has
only accelerated its spin:
the wind carried away the forest
the forest carried the film away from the meadow
a blanket of black crows tore and carried away the field:
gentle spirals of the nothing whirlwind crackle:
like wind-up Tuaregs singing with hot drums
listen to my heart:
my heart is trained to settle down

*(the double leg of the dancer's shadow is this really beautiful and old photograph:
Charlotte Rudolph, "Gret Palucca a l'ombre double"
[Gret Palucca with Double Shadow] 1925)*

FROM THE SUN TO GO MAD FROM THE MOON

199

what a full moon:
jaws choked
in wonder at the beauty
purse your lips as though
you were sucking on a wind icicle
sing with wind-filled
pipes, such
a full moon, shined with wind bristles
gold sticky tape
glazed insomnia
there is no pipe more beautiful than a woman
THERE IS NO PIPE MORE BEAUTIFUL
THAN A WOMAN, UNABLE
TO CLOSE HER MOUTH

ČIA NĖRA INTERNETO:

čiepsi lakštingalos,
ūbsi šunys ir du
katinų kamuoliniai žaibai
susilieja – šitoj žalioj
mėnesienoj, pjaunančioj šiaurės
pašvaistėj, katės kvatojasi,
žiežirbom apsipylus tvinsta lakštingala,
pro krūmus pulsuoja
geltona giesmė, gelia jos balsas:
melsvai kibirkščiuoja žolė,
šiam šiaurės gegužy aš ryškiai sušalus,
nėra interneto,
myliu tave
dabar baisiai,
dar baisiau – nes nėra kaip to
pasakyti, nėra interneto,
šunys įsisiūbuoja, – ūksmas,
kaukimas lig medžių viršūnių,
kiauksi lakštingala, vartos topolių lipnūs
delneliai, nėra
internetu, o šitaip
myliu tave, o nėra kaip
tau to pasakyti, nors ką tik
atgavusi balsą, ir čiulbanti,
ūbauju tyliai, lakštuuju,
topoliai aukso lakšteliais
dreba man virš begaliniai kvailo
pakaušio mėlynas mėnuo,
mėlynas mėnuo supsto man kaklą,
šaltas šilkas, drėgnom šiaurės pašvaistėm:
pavasaris baigias, nėra interneto,
tik tyloj, už nakties, užuolaidom nuramintos,
laka katės it du susitaikę drakonai.

THERE'S NO INTERNET HERE:

nightingales chatter,
dogs howl and two
lightning spheres of cats
meld – in this green
moonlight, in the slash of
northern lights, cats guffaw,
cast in sparkles, the nightingale swells,
the hedges pulse
with her yellow hymn, her voice stings:
the grass scintillates in blue,
I am clearly frozen in this northern May,
there is no internet,
I love you
terribly now,
even more terribly – because there is no way to
say it, there is no internet,
the dogs go wild, – howling,
baying toward the tree tops,
the nightingale screams, the clammy palms
of the poplars toss and turn, there is no
internet, o how
I love you, and there is no way
to tell you, though just now
having regained my voice, and chirping
I howl quietly, I warble,
the golden leaves of the poplars
quiver above my infinitely stupid
skull the blue moon
the blue moon encircles my neck,
cold silk, with the damp northern lights:
spring has come to an end, there is no internet
in the stillness, beyond the night, becalmed by curtains
the cats lap milk like reconciled dragons.

JEI NEBŪČIAU POETAS, BŪČIAU

Poetė:

Supčiaus po obelim hamako burėse įsisupus,
Dainuočiau: saugokis vėjo, kai ji prisimerkia,
Galvodama, aišku, apie save:

Būčiau gražiausia šiame geriausiam iš

Dabar mums duotų pasaulių,

Takažoles mintų pėdelėm švelniom

Aplink mano vėjo valtelę

Baltos kiaukšinės kalakutės,

Kas dar gi aš būčiau, jeigu

Nebūčiau:

Sidabro žiedelis, mėnulio briauna nuliežtas,

Lakuotas ežeras,

Žėrintis upės žvynažodis,

Soti šviesa pro dulkiną stiklą,

Stiklas,

Prietemos pilkšvas drugelis,

Laukų ramunėlė, ugniažolė, eteriu tvinkstanti,

Pienių baltas kartumas, kraujo

Skonis, suknelė, rūdžių intapais nubūčiuota,

Miško sesuo, vaistus nešanti miško seselė,

Vaistažolių sauja siauroj letenėlėj,

Gegužė, brolių raudanti ir kvatojanti,

Šūvio apdegus skylė,

Būčiau, buvau:

trokštu, taigi esu.

IF I WASN'T A POET, I'D BE

A poetess:

I'd swing under the apple tree wrapped in the sails of a hammock,

I'd sing: beware the wind, when she narrows her eyes,

Of course, thinking of myself:

I would be the most beautiful in this the best of

All worlds given to us at this time,

Yelping white turkey hens with delicate feet

Would trod on the knotgrass

Surrounding my sail boat,

Who else would I be, if

I did not exist:

A little silver ring, licked by the edge of the moon

A lacquered lake

A river's sparkling scale-word

A saturated light through a dusty glass

Glass

A greyish moth at dusk

Wild chamomile, greater celandine, swelling with volatile oils

The white bitterness of dandelions, the taste

Of blood, a dress, a forest sister*

Kissed with rusty moles,

A forest nurse carrying medicines

A handful of medicinal herbs in a narrow paw

A cuckoo, mourning for her brothers and laughing

A hole scorched by a gunshot

I would be, I was:

I want, therefore I am.

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

* Woman of the partisan resistance, 1944–1953.

EUROPEAN POETRY PLATFORM *VERSOPOLIS*

Versopolis is a European poetry platform that creates new opportunities for emerging European poets and is supported by the European Commission's Creative Europe programme.

Excellent young poets write poems in every language but are often unknown beyond the boundaries of the language they write in. The aim of *Versopolis* is to change this, creating a unique, Europe-wide platform that gives emerging European poets the chance to become international poetry stars.

This year the *Versopolis* project will promote authors and their poetry, united under its motto 'where poetry lives', along with 13 festivals from Slovenia, Slovakia, Poland, Lithuania, France, Italy, Croatia, Macedonia, United Kingdom, Sweden, Austria, Belgium and Germany, which will act as literature promoters and publishers in the European literary space.

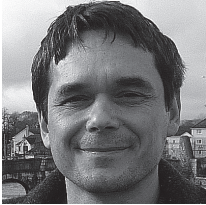
Versopolis will help authors already established in their home countries spread their poetry across borders, its first and foremost aim being to promote European poets and their work and to create a close-knit poetic community.

Versopolis – tai poezijos platforma, jungianti trylika Europos poezijos festivalių įvairiose šalyse. Tai – Slovėnija, Slovakija, Lenkija, Lietuva, Prancūzija, Italija, Kroatija, Makedonija, Jungtinė Karalystė, Švedija, Austrija, Belgija ir Vokietija. Tarp festivalių tokie pasaulyje žinomi ir ilgus metus skaičiuojantys literatūros festivaliai kaip „Poetų pavasaris“ Prancūzijoje, „Strugos poezijos vakarai“ Makedonijoje, „Poezijos ir vyno dienos“ Slovėnijoje ir kiti. Ši platforma skirta populiarinti jaunus poetus ir jų kūrybą kitose Europos valstybėse. Kiekvienas festivalis deleguoja keletą savo šalies poetų – pirmaisiais projekto metais po penkis jaunus poetus, antraisiais ir trečiaisiais – po tris. Lietuvai atstovauja festivalis „Poetinis Druskininkų ruduo“, išrenkantis jaunus lietuvių poetus ir kasmet nuo 2015-tų pats pasikviečiantis po penkis įvairių šalių „Versopolio“ autorius. Poezijos platformą remia Europos Komisijos programa „Kūrybiška Europa“.

WWW.VERSOPOLIS.COM | WWW.PDR.LT

Tomica BAJSIĆ

(CROATIA)

Tomica Bajsić, born in 1968 in Zagreb, has been present on the Croatian art scene as a poet, prose writer, designer, illustrator and translator since the mid-1990s. He was schooled as a graphic designer at the School of Applied Arts and Design, Zagreb, and studied graphic design at the Academy of Fine Arts. In 1991, during his third year of studies, he volunteered to join the army and defend the country. As part of Croatian Special Operation Forces he fought on most of the battlefields in Croatia and Bosnia and Herzegovina where he was wounded twice and later decorated. He was the editor of translated poetry in the only Croatian magazine exclusively dedicated to poetry *Poezija*. For years he has been an active member of professional associations of writers and currently holds the position of the main secretary of the Croatian P.E.N. center, as well as the position of the vice-president for international cooperation of the Croatian Writer Society. He is the coordinator of the Croatian part of Lyrikline, the world library of audio and written poetry, based in Berlin. As a translator from Spanish and Portuguese as well as being deeply familiar and in love with South American cultures, he created and leads the literary panel under the title The Culture of Meeting at the Croatian Hispanic Society. Since he was a child, he has often travelled and stayed in Brazil, and a part of his family lives in Rio de Janeiro. He is active as a publisher through the *Druga priča* platform, which focuses on graphic design, illustrations and publishing books of poetry. He regularly publishes texts about books and comics, as well as reports from Latin America in periodicals. He received the Ivan Goran Kovačić for Young Poets award in 1998 for his first poem *Southern Cross* as well as the Dobriša Cesarić award in 2008 for his collection *The Air Under the Sea*. His poetry has been translated in twelve languages, published in a series of anthologies and literary magazines at home and abroad, as well as performed on the radio, television and in the theatre. Today Bajsić works and lives in Zagreb with his wife Ivana and their three children.

POSTKOLONIJALNA PJESMA

Lavovi na trgu Trafalgar u Londonu,
u četvrti Montparnasse i svuda po Parizu,
na grobu kralja Richarda u katedrali u Rouenu,

Tomica BAJSIĆ

(KROATIJA)

Tomica Bajsic gimė 1968 m. Zagrebe. Nuo 1990 m. Kroatijoje žinomas kaip poetas, prozos rašytojas, dizaineris, iliustruotojas ir vertėjas. Zagrebo meno ir dizaino mokykloje baigė grafinio dizaino studijas, vėliau studijavo Vaizduojamojo meno akademijoje. 1991 m., trečiaisiais studijų metais, tapo armijos savanoriu, su Kroatijos specialiųjų operacijų būriu dalyvavo daugelyje mūsų Kroatijoje bei Bosnijoje ir Hercegovinoje. Dirbo vienintelio Kroatijos žurnalo, skirto poezijai, *Poezija*, redaktoriumi. Aktyvus Rašytojų sąjungos narys, Kroatijos PEN klubo prezidentas, pasaulinės poezijos bibliotekos (Berlyne) *Lyrikline* Kroatijos koordinadorius. Verčia iš ispanų ir portugalų kalbų, domisi Pietų Amerikos kultūra, tad Kroatijos ispanų bendruomenėje yra įsteigęs platformą „Kultūrų susitikimai“. Nuo vaikystės dažnai vyko į Braziliją, didelė dalis jo šeimos gyvena Rio de Žaneire. Nuolat rašo tekstus apie knygas, komiksus, yra spausdinamas Lotynų Amerikos periodinėje spaudoje. 1998 m. gavo Ivano Gorano Kovačičiaus jaunojo poeto apdovanojimą, o 2008 m. – Dobrišos Cesaričiaus apdovanojimą už eilėraščių knygą *Oras po jūra*. Jo poezija išversta į trylika kalbų, spausdinta daugelyje kultūrinės spaudos žurnalų bei antologijų įvairiose šalyse. Su žmona Ivana ir trimis vaikais gyvena Zagrebe. Kritikai jį vadina vienu autentiškiausių Kroatijos poetų; jo pirmoji knyga buvo antikarinis pareiškimas. Pats poetas sako: *nors poezija yra seniausia žmogaus jausmų išraiškos forma, ji turi būti apginta, kaip gintum vaiką nuo piktų pusbrolių ar korozinės visuomenės. Naudoti meną tam, kad jis tarnautų politinėms ar kitoms interesų grupėms, yra meno paneigimas – tokiu būdu jis praranda patikimumą, yra palenkiamas į karingą karjerizmą, kurio tikslai pateisina priemones.*

207

POKOLONIJINIS EILĖRAŠTIS

Liūtai Trafalgaro aikštėje Londone,
Monparnaso kvartale ir visame Paryžiuje,
ant karaliaus Ričardo kapo Ruano katedroje,

u parku Tiergarten i otoku muzeja u Berlinu,
na Lančanom mostu Budimpešte; čuvaju ulaz
u kraljevsku palaču u Brüsselsu, drijemaju
u podnožju spomenika Kolumbu u Barceloni,
žongliraju na trgu markiza Pombala u Lisabonu.
Još davno su kamenim pogledima ispraćivali brodove
Istočno – indijske kompanije iz Amsterdama.
Ovdje ih ima više nego u Africi i Indiji.
Prijestolnice bivših europskih imperija
ne krasi ni dupini ni ptice, nego lavovi,
čija je snaga njihova samoća.

Kao dvanaestogodišnjak, klizao sam
jedne oštre zime zaleđenim jezerom
maksimirskog parka pokraj ZOO vrta.
Na jezeru nije bilo nikoga osim mene.
Ispod jednog od mostova osjetio sam
kod ulaza u nastambu prisutnost lava,
čija me rika zaustavila u mjestu.
I kada ti se čini da te vide, nisi u pravu,
lavovi zapravo gledaju ravno kroz tvoje kosti,
kroz zidove, rešetke i drveće, preko jezera
gdje sam klizao, pa do rimskog koloseuma i dalje,
prostranstvima urezanim duboko u njihovu memoriju,
pogled im počiva u savanama Afrike prije kolonija.

Tyrgarteno parke ir Muziejų saloje Berlyne,
ant Grandininio tilto Budapešte; saugo karaliaus
rūmų vartus Briuselyje, snaudžia
Barselonoje, Kolumbo paminklo papėdėje,
žongliruoja markizo Pombalio aikštėje Lisabonoje.
Jau nuo seno akmeniniais žvilgsniais lydėjo laivus,
išplaukiančius iš Amsterdamo į Rytus, į Indiją.
Čia jų daugiau nei Afrikoj ir Indijoje.
Buvusių Europos imperijų sostines
puošia ne delfinai, ne paukščiai, o liūtai,
jų galia slypi vienvėje.

Vieną šaltą žiemą būdamas dvylikos
čiuožiau užšalusiu ežeru
Maksimiro parke, netoli zoologijos sodo.
Buvau vienui vienas.
Čiuoždamas po vienu iš tiltų,
pajutau esant liūtus,
mane sustabdė jų riaumojimas.
Jei manai, kad jie regi tave, klysti,
iš tiesų liūtai žvelgia kiaurai tavo kūną,
kiaurai sienas, virbus ir medžius, kitapus ežero,
kuriuo čiuožiau, iki pat Romos Koliziejaus ir dar toliau,
į erdves, įsirežusias giliai jų atminty,
jų žvilgsnis siekia ikikolonijinės Afrikos savanas.

Katja GOREČAN

(SLOVENIA)

Katja Gorečan uses the alias Katja Dolganoč (which in translation would mean Katja Longnight) to accompany her poetry. She was born in 1989 in Celje, Slovenia. She received a bachelor degree in Comparative Literature and Literary Theory at the University in Ljubljana and is currently continuing her studies in dramaturgy at the Academy for Theatre, Direction, Film and Television, also in Ljubljana. She took part in a creative writing course, specializing in dramatics. This resulted in the realisation of her one-act drama *Seven girl's questions*. In 2012 her second poetry collection *The Suffering of Young Hana*, which was nominated for Jenko Award, the highest poetry award in Slovenia and was selected into the Biennale of Young Artists from Mediterranean Europe. She cooperates in the organisation of festival Pranger, the festival of critics and poets. She is not only artistically, but socially engaged. She worked with demented patients in a nursing home, led creative workshops with female refugees and their children and also worked with mentally handicapped youth.

HANA IN POEZIJA (HANI SE NE DA VEČ)

kar se tiče poezije, bi hana najraje ostala tiho,
vendar ne morem
svoje pesmi je začela skrivati in pokopavati v zemljo,
da jih bodo nekoč morda odkrili.
kar se tiče naše poezije, bi hana najraje zakričala.
kar ljubiš, se ti v naši deželi zagnusi.
hana ne bo nikoli povedala, kar si misli,
ker potem je njena pesniška pot končana.
hana si misli, ampak ne bo priznala.
hana hoče brati svoje pesmi,
hana hoče izdati kakšno knjigo,
ampak hani ne bo nikoli uspelo, ker
hana ni tipičen primer pesnice
(*kakšen je tipičen primer, hana ne ve, ampak ve, da to ni ona*),
in najpomembneje – hana nima vez.

Katja GOREČAN

(SLOVĖNIJA)

Katja Gorečan, poetiniu slapyvardžiu taip pat Katja Dolganoč (iš slovėnų k. – Katja Ilganaktis), gimė 1989 m. Slovėnijos mieste Celėje (*Celje*). Liubianos universitete apgynė bakalauro laipsnį iš lyginamosios literatūros ir literatūros teorijos, dabar tęsia dramaturgijos studijas Liubianos teatro, režisūros, kino ir televizijos akademijoje. Lankė kūrybinio rašymo kursus, specializacija – drama. Antroji poezijos knyga *Jaunosios Hanos kančios* (2012) buvo nominuota svarbiausiai Slovėnijos poezijos Jenko premijai, taip pat atrinkta Viduržemio jūros jaunųjų menininkų bienalei. Katja – viena iš festivalio *Pranger* organizatorių. Aktyvi visuomenininkė: dirbo su demenciją turinčiais ligoniais, proto negalią turinčiu jaunuimu, su pabėgėlimis ir jų vaikais užsiėmė kūrybine veikla. Jos kūryba apibūdinama kaip jautri, joje atkreipiamas dėmesys į svarbias problemas, tačiau geba likti nesentimentali. Knyga *Jaunosios Hanos kančios* – tai pasakojimas apie mergaitės tapimą moterimi ir visus tai lydinius veiksnius – norą, kad ją mylėtų, priimtų, skirtų jai dėmesio. Tačiau viskas nėra taip paprasta: Hana kelia konfliktą – jai sunku atsakyti, ko iš jos norima. K. Gorečan poezija nėra metaforiška. Ji – tiesi, atvira, skvarbi ir – feministinė.

211

HANA IR POEZIJA (HANAI ĮGRISO)

jei dėl poezijos, tai hana mieliau sėdėtų tykliai,
bet negaliu,
savo eilėraščius pradėjo slėpti ir kasti po žemėm,
gal vieną kartą jie bus atrasti.
jei dėl mūsų poezijos, tai hana mielai užrėktų.
tai, ką myli, mūsų šalyje tau pasidaro koktu.
hana niekada nepasakys, ką galvoja,
kitaip jos poezijos keliui bus galas.
hana neprisipažins, ką galvojanti.
hana nori skaityti savo eiles,
hana nori išleisti knygelę,
bet jai niekada nepavyks, nes
hana nėra tipiškas poetės pavyzdys
(o koks yra *tipiškas*, *hana nežino*, *bet žino, kad tai ne ji*),
o visų svarbiausia – hana neturi ryšių.

hani je tega dovolj.
 ne da se ji več boriti s pesniki.
 zakaj bi se le morala boriti za svojo poezijo?

hana rada opazuje samooklicane pesniške zvezde,
 ki so narejene po istemu kopitu.
 vsako leto izdajo pesniško zbirko,
 vsako leto imajo na tisoče nastopov,
 na katerih modrujejo in hlinijo ljubezen.
 vsako leto dobijo isti nagrado,
 ali morda vmes mine kakšno leto?
 vsepovsod vidi iste obraze, ki dajejo vedeti
kaj pa ti ženski otrok delaš tukaj nisi dobrodošla
to smo samo mi vrh parnasa
ki traja in dokler ne umremo ti nimaš za burek
 (ali kako je civilizacija izgubila vero)

potem se ga napijejo in postanejo agresivni
 in udari jim moška moč,
 katere hana nikoli ne bo imela,
 zato lahko kar izgine, od koder je prišla.
 razmišljala je, da bi pokleknila prednje
 in jih prosila
prosim preberite moje pesmi niso zanič zares ne,
 ampak je danes še preveč utrujena in premalo močna.
nekoč boš imela dobre pesmi, ampak nikoli tako dobre kot so moje.

hana ne bo nehala pisati,
 ampak bo preprosto postala apatična za vse izpade in udarce.
 ravno to hočemo.
zato vedno najraje udarim tja, kjer najbolj boli.

in ravno tu hana loči pesnike na dva razreda:
 pesniki, ki ostanejo ljudje
 in pesniki, ki postanejo zveri.

hanai šito pakanka.
jai įgriso kovot su poetais.
ir kodėl ji turėtų kovoti už savo poeziją?

hanai patinka stebėti apsišaukėlius poetus-žvaigždes,
siūtus ant vieno kurpalio.
kas metai jie išleidžia poezijos knygą,
kas metai turi šimtus skaitymų,
ten jie samprotauja ir vaizduoja meilę.
kas metai tie patys gauna apdovanojimus,
ar gal kokius metelius praleidžia?
ji visur mato tuos pačius veidus su užuomina:
ką gi tu čia moteriškosios giminės vaike darai nesi čia laukiama
tik mes esam ilgalaikė parnaso viršūnė
ir kol nenumirsim tau čia vietos nėra
(arba kaip civilizacija prarado tikėjimą),

213

o tada prisilaka ir tampa agresyvūs,
ir stukteli jiems jų vyriška jėga,
kurios hana niekada neturės,
bet gali pasiplauti, iš kur atėjusi.
ji svarstė, gal atsiklaupiti prieš juos
ir paprašyti
prašau, perskaitykite mano eilėraščius, ne tokie jie prasti tikrai ne,
bet dabar ji pernelyg pavargusi ir silpna.
kada nors rašysi geras eiles, bet jos niekada nebus tokios geros
kaip manosios.

hana nesiliaus rašiusi,
tiesiog taps abejinga visiems protrūkiams ir smūgiams.
kaip tik šito ir geidaujame.
todėl visada vožiu ten, kur skauda labiausiai.

štai čia hana ir perskiria poetus į dvi rūšis:
poetai, kurie lieka žmonėmis,
ir poetai, kurie virsta žvėrimis.

Barbara KLICKA

(POLAND)

Fotografijos autore
Dominika Dziukowska

Barbara Klicka was born in Płock (1981) where she made her debut in 2000 with the volume *Wrażliwiec*. She is currently living in Warsaw. Co-author of lyrics and member of the band *Pochwalone* on the album *Czarny war*. Apart from this, she is one of few Yiddish specialists in Poland, and editor of *Cwiszn*, a Jewish quarterly about literature and art. Her subsequent volume of poetry was published 12 years later. Entitled *same same* (Mikołów 2012), it attracted the attention of literary critics and the jury of the Wrocław Silesius Poetry Award 2013 who nominated it in the Book of the Year category. However, the poet had been noticed before, by the Biuro Literackie in Wrocław and invited, as one of the more interesting talents, to take part in the project *Odsiecz* (Succour), whose title signalled the generational change of guard.

LOCUS FOCUS

Miałś rację ledwie się przyznając. Twoja matka z odległości znów obcina włosy na bardzo krótko, chociaż jest jeszcze młoda, chociaż kiedy chadza do parków, mrówki używają jej kciuków jak gładkich drabin.

Macha do ojca, w dłoni trzyma chustkę z ligniny. Wieczne pożegnanie. Córki są takie przemądrzałe, gdy długo nie rodzą i nie kończą studiów. To nie jej przypadek, ma magisterium i dzieci, dzieworództwo w działaniu.

Ale motyle z jej brzucha mieszkają na odległych łąkach. Nawet słowa łąka używa się tutaj na lekkim przydechu – jak wielu innych słów, które nie znajdą nigdy godnych odbić. Zakradaj się do piwnic, na strychy – na zagrzanych grzędach

nocuje twój moll, dziewczynko. W ciemni się trzęsiesz, na słońcu prześwieglasz te klisze. Więc jeśli rankingować strachy, słowo mąż wysunie się wyraźnie na czoło, a przez czoło przecież lepiej jest przeciągnąć kosmyk,

Barbara KLICKA

(LENKIJĄ)

Barbara Klicka gimė 1981 m. Plocke. Trijų poezijos rinkinių autorė: *Wrażliwiec* (*Jautruolis*, 2000), *same same* (*vien tik vien tik*, 2012, nominuotas Silezijos premijai už metų poezijos knygą), *nice* (2015, pelnė Silezijos ir Gdynės premijas už metų poezijos knygą). 2010–2014 m. redagavo Rytų Europos žydų kultūros žurnalą *Cwiszn*. Muzikos grupės *Pochwalone* narė ir tekstų autorė. Gyvena Varšuvoje.

215

LOCUS FOCUS

Buvai teisi vien prisipažindama. Tavo motina iš tolo vėl apsikerpa plaukus labai trumpai, nors tebėra jauna, nors kai vaikšto po parkus, skruzdėlės kopia jos nykščiais tarsį lygiomis kopėčiomis.

Mojuoja tėvui, rankoje laiko lignino nosinę. Amžinas atsisveikinimas. Dukros pasidaro tokios gudreivos, kai ilgai negimdo ir nebaigia studijų. Tai ne jos atvejis, ji baigė magistrą ir turi vaikų, tikra įsikūnijus nekaltai pradėtoji.

Bet jos pilvo drugeliai gyvena tolimose pievose. Net žodis pieva čia tariamas šiek tiek aspiruojant – kaip daugelis žodžių, kurie niekad neįgis tinkamų atspindžių. Įsigauk į rūsius, į palėpes – ant įšilusių laktų

nakvoja tavo *moll*, mergaitė. Tamsoje drebi, prieš saulę peršvieti tas klišes. Taigi, jei reitinguotum tai, ko bijai, žodis vyras akivaizdžiai išlįstų į priekį, o per priekį juk geriau per mesti sruogą,

jak wtedy, kiedy przy jakiejś poręczy chciałaś się całować, ale zabrakło ci, bo ja
wiem, wdzięku, odwagi, zamasyjstę kiecki. Och, wiem – wolisz sama wbijać w siebie
choćby wykałaczką,

bo jedna wiesz, jak daleko stąd do płynnego życia, na które nie masz żadnego
dowodu. I chociaż zakładam, że kłamiesz – ty kłamiesz. W jakimś letnim parku, na ławce
w półcieniach, grzebieś sobie w oku zakażoną drzazgą

i nic się nie zmienia.

Hannah LOWE

(UNITED KINGDOM)

216

Hannah Lowe was born in Ilford, Essex, in 1976, to an English mother and Black-Jamaican-Chinese father. Her first collection, *Chick*, won the Michael Murphy Prize for Best First Collection, and was shortlisted for the Forward and Aldeburgh First Collection Prizes. She has also published a memoir, *Long Time, No See*, which featured as Radio 4's Book of the Week in 2014, and three chapbooks, *The Hitcher*, *Rx* and *Ormonde*, which featured poetry and archive material relating to the ship her father arrived from Jamaica on in 1947. She was named one of the 20 Next Generation Poets of 2014. Her latest collection is *Chan*. She teaches Creative Writing at Kingston University and sometimes teaches for the Poetry School in London.

WHAT I KNOW

a glosa

*This shaking keeps me steady. I should know.
What falls away is always. And is near.
I wake to sleep, and take my waking slow.
I learn by going where I have to go.*

from 'The Waking' by Theodore Roethke

At night, you find me at the oil-lamp, dice in hand.
I say to myself, if I throw a pair of fives

kaip tada, kai prie kažkokių turėklų norėjai bučiuotis, bet pritrūko tau, ką aš žinau, žavesio, drąsos, smagaus sijono. Ak, suprantu – verčiau pati badysi save kad ir dantų krapštukais,

nes tu viena žinai, kaip toli nuo čia iki takaus gyvenimo, kurio neturi jokių įrodymų. Ir nors darau pielaidą, kad meluoji, – tu meluoji. Kokiam nors parke vasarą, ant suolelio pusiau šešėliuose, krapštaisi akį užkrėsta rakštim

ir niekas nesikeičia.

VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

Hannah LOWE

(JUNGTINĖ KARALYSTĖ)

217

Hannah Lowe (Hana Lou) gimė 1976 m. Ilforde, Esekse, anglės ir juodaodžio jamaikiečio kino šeimoje. Jos pirmoji knyga *Chick* laimėjo Michaelo Murphy premiją už pirmąją knygą ir buvo nominuota pirmosios knygos premijoms *Forward* ir *Aldeburgh*. Taip pat išleido memuarus *Šimtą metų nesimatėm* (*Long Time, No See*), kurie buvo išrinkti populiariausia savaitės knyga, 2014 m. skaityta Radio 4 eterijoje; knygutes *Kilpininkas* (*The Hicther*), *Rx* ir *Ormonde*, kuriose spausdinami eilėraščiai ir archyvinė medžiaga, susijusi su laivu, kuriuo jos tėvas atvyko iš Jamaikos 1947 m. 2014 m. ji buvo įvardyta kaip viena iš 20 ateinančios kartos poetų. Jos naujausia knyga vadinasi *Chan*. Dėsto kūrybinį rašymą Kingstono universitete ir kartais – Poezijos mokykloje Londone.

KĄ ŽINAU

glosa

*Šis drebulys man suteikia ramybės. Tą žinau.
Kas pradingsta, lieka amžiams. Ir būna šalia.
Aš prabundu, kad užmigčiau, ir bundu iš lėto.
Moka eidamas tenai, kur eiti privalau.*

Theodore Roethke, iš „Prabudimo“

Naktį užtinki mane prie žibalinės lempos su kauliukais rankoje.
Tariu sau, jei išmesiu porą penketukų,

I'll give up this life – the hot slow days
 of hurricanes, sweet reek of banana rot,
 black fruit on the vine. I want another hand
 of chances. I grip the dice and blow
 a gust of luck into my fist. I'm dreaming
 of England, yes, work, yes, women, riches.
 I shake these bone cubes hard, let go.
 This shaking keeps me steady. I should know.

The radio fizzes news across the tenement yard –
 dazed soldiers sailing home, a weekend parade,
 monsoon time coming. I pass dead horses
 in the field, dead mules. Men sag like slack suits
 in the square. Talk of leaving starts like rain,
 slow and spare, a rattle in a can. My tears
 aren't for the ship, new places, strange people,
 but the loss of my *always* faces – I mean,
 my people, who I know, my places. My sister says
 you carry them with you, don't fear.
 What falls away is always. And is near.

The ship rocks steady across the ocean.
 You ever look out to sea, and on every side
 is sky and water, too much too blue?
 Thoughts lap at me like waves against the bow,
 not where am I, but why and who?
 At night, we use our hours up, ten fellows
 flocked to someone's sticky room. I roll the dice
 or deal for chemmy, brag, pontoon.
 We go till dawn, a huddle at the lamp turned low.
 I wake to sleep, and take my waking slow.

Some fellow swore there were diamonds
 on these streets. Look hard enough in rain
 you'll see them. I squint my eyes but what I see
 is sunshine on the dock, my mother's white gloves
 waving me goodbye. There's no diamonds here,

mesiu šitą gyvenimą – karštas vangias dienas
viesulų, malonų pūvančių bananų kvapą,
juodą vynmedžio vaisių. Noriu dar vienos lošėjo
rankos. Suspaudžiu kauliukus ir įpučiu
gūšį sėkmės į savo kumštį. Aš svajoju apie
Angliją, taip, darbą, taip, moteris, turtus.
Kas bus, tas bus, smarkiai kauliukus kratau.
Šis drebulys man suteikia ramybės. Tą žinau.

Radijas šnypščia žinias per daugiabučio kiemą –
sužaloti kariai būriuoją namo, savaitgalio paradas,
lietingasis sezonas artėja. Praeinu kritusius arklius
laukuos, kritusius mulus. Vyrų susmunka aikštėje
lyg laisvi sportiniai kostiumai. Kalbos apie išvykimą
prišaukia lietų, lėtą ir dulksnotą barškėjimą į skardą.
Mano ašaros nerieda dėl laivo, kraštų nerėgėtų, svetimų
žmonių, jos aprauda netektį mano *amžinų* veidų – turiu
galvoj, mano žmonių, mano krašto. Sesuo sako
tu nešiojies juos su savim, bijoti nevalia.
Kas pradingsta, lieka amžiams. Ir būna šalia.

Laivas siūbuoja ramiai po vandenynus.
Kaskart, kai pažvelgi į jūrą, iš visų pusių
teregi vandenį ir dangų, per daug, per daug melsvumos?
Mintys virsta ir lūžta ant manęs lyg bangos ties pirmagaliu,
klausdamos ne kur aš, bet kodėl aš ir kas aš?
Naktį mes išnaudojam savo valandas, dešimt vaikinų,
sugintų į kažkieno prišutintą kambarį. Metu kauliukus
arba dalinu kortas dar vienai bakaros, brego
ar akies partijai. Lošiam lig paryčių, dalyviai
šamokslo, prie blausios lempelės sušnabždėto.
Aš prabundu, kad užmigčiau, ir bundu iš lėto.

Kažkoks vaikinys dievagojos žinąs, kad šiose
gatvėse yra deimantų. Kai lyja, žvelk įdėmiai
ir pamatysi. Aš prisimerkiu, bet tematau saulės
nutviekstą prieplauką, motiną, mojančią man

or if there are, they're under this skin of snow.
Seems the whole world's gone white. I roll my dice
in basements below these English pavements.
I guess I'm learning what I need to know.
I learn by going where I have to go.

Afrodita NIKOLOVA

(MACEDONIA)

Afrodita Nikolova is the author of the poetry collection *Omajnina*, awarded the Macedonian Lesnovo Bells prize (2010). Her work has appeared in Balkan and UK magazines as well as anthologies. Nikolova has performed at various venues and festivals throughout Europe from the Belgrade's hipster cultural centre, the Cambridge Hammer & Tongue and museums, Berlin's cosy bookshops to the experimental live coding collaboration (programming music, visuals, and spoken word) in Leeds as well as sharing poems in the Genoa prison. Her past experience include working as a teacher and a university lecturer as well as directing creative writing programmes, and running spoken word poetry workshops in universities, schools, prisons and the community. In 2015, the Hungarian-born British poet George Szirtes commended two of her poems at the Lumen/Camden competition, England. Nikolova also won the poetry slam for Macedonia and neighbouring countries (2014), was a finalist at the European slam (2014) and the first Macedonian poet at the World poetry slam, Paris (2015). Nikolova is currently working on a new Spoken Word Poetry Programme with young offenders as part of her PhD project at the Faculty of Education, University of Cambridge supported by the Gates Cambridge scholarship.

Јунско утро

Магнолии цветаат во саксии
дур пепелта од цигарата на Дедо се растура

како историјата на неговата лоза.
Ја запишува во бинарни кодови:

balta nosinaite. Nėra čia jokių deimantų, o jei
yra, tai jie glūdi giliai po šia oda snieguota.
Regis, visas pasaulis tapo baltuma. Metu kauliukus
rūsiuos po šiais Anglijos šaligatviais.
Matyt, aš jau išmokstu to, ko dar nežinau.
Mokaus eidamas tenai, kur eit privalau.

VERTĖ DOMINYKAS NORKŪNAS

Afrodita NIKOLOVA

(MAKEDONIJA)

Afroditos Nikolovos eilėraščiai buvo spausdinamii Makedonijos ir užsienio žurnaluose, antologijose. 2010 m. už rinkinį *Omajina* gavo *Lesno Bells* apdovanojimą. Yra dalyvavusi įvairiausiuose skaitymuose, renginiuose ir festivaliuose visoje Europoje – nuo Belgrado hipsterių kultūros centro iki Kembridžo muziejų, Berlyno knygynų ir Genujos kalėjimo. A. Nikolova dirbo mokytoja, dėstė universitete, vadovavo kūrybinio rašymo programoms. 2014 m. laimėjo Makedonijos ir kaimyninių šalių slemo poezijos konkursą, tais pačiais metais buvo Europos slemo konkurso finale ir pirmoji Makedonijos poetė pasaulio slemo poezijos konkurse Paryžiuje (2015). Šiuo metu dirba prie poezijos atlikimo programos (*spoken word*), tai ir dalis jos daktaro disertacijos Kembridžo universitete.

221

BIRŽELIO RYTAS

Magnolijos žydi vazonuose,
tik Senelio cigaretės pelenai krinka

kaip ir jo giminės istorija.
Užrašo ją binariniais kodais:

знаков е жена
со крст на чело.

Баба, ги простираше прстите
кон небото и алиштата на жицата:

црвениот чоен фустан од мама
што денес го облеков.

Ја гаснам цигарата, внимателно
ги им ги сечам вените на дивите кржави булки,
ги преџвакувам за да го сокријам тутунот:
од нив ластовици ќе се родат.

Мислам кога да ги натопам дланките
во земјата од саксиите на баба

дали дедо кога зборувал сам со себе
и пушел она јунско лето,

го слушал растењето на тревата
бебето во стомакот на мама и болеста.

ženklas yra moteris
su kryžiumi kaktoje.

Senelė išskleidė rankas
į dangų ir į skalbinius ant virvės:

raudoną vilnonę mamos suknią,
kurią šiandien apsivilkau.

Užgesinu cigaretę, kruopščiai
perkertu kruvinų aguonų venas,

sukramsnoju jų žiedus, kad nuslopinčiau tabaką:
iš jų gims kregždės.

Mąstau, kada galėčiau suleisti delnus
į senelės vazonėlių žemę

ir ar senelis, kalbėdamasis su savimi
ir rūkydamas aną birželio rytą,

klausės augančios žolės,
kūdikio mamos pilve ir ligos.

VERTĖ LAIMA MASYTĖ

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY

Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų poezijos knygų bibliografija /
The Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August

Originalioji poezija / The Original Poetry

Atokios stotys 2016: Lietuvos periferijose ir emigracijoje gyvenančių lietuvių poezijos almanachas, Utena: Kamonada, 2016.

Dovilė Bagdonaitė, *Mėlynojo banginio širdis*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2016.

Kazys Bradūnas, *Liepė man būti*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.

Vladas Braziūnas, *Lėtojo laiko aky*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2016.

Lina Buividavičiūtė, *Helsinkio sindromas*, Kaunas: Kauko laiptai, 2017.

Romas Daugirdas, *Baladės link kvadrato pilnatis*, Vilnius: Versus aureus, 2017.

Viktorija Daujotė, *Žimėni vuobelie = Žieminė obelis*, Vilnius: Regionų kultūrinių iniciatyvų centras, 2016.

Gynė Dineikaitė, *Praviros durys*, Vilnius: Homo liber, 2016.

Zita Gaižauskaitė, *Metų ratas*: eilėraščiai vaikams, Kaunas: Spaudos praktika, 2016.

Albinas Galinis, *Stebinti Psichė*, Vilnius: „Naujosios Romuvos“ fondas, 2017.

Almis Grybauskas, *Toli blizga*, Vilnius: Homo liber, 2017.

Gediminas Griškevičius, *Maišto jūra. Vėjožvalgos*, Vilnius: Žuvėdra, 2016.

Viktoras Gulbinas, *Veidu į vakarą*, Kaunas: Kauko laiptai, 2017.

Gintautas Iešmantas, *Dūžtanti banga*, Vilnius: Žuvėdra, 2016.

Jonas Jakštas, *Vėjų žmonės*, Vilnius: Homo liber, 2017.

Ineza Juzefa Janonė, *Tarp Scilės ir Charibdės*, Kaunas: Kopa, 2016.

Antanas A. Jonynas, *Šermukšnis. Pylimo gatvė*: poezijos rinktinė, sudarė Elena Baliutytė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2017.

Jonas Juškaitis, *O laike, o niūniavime manęs*, Vilnius: Homo liber, 2017.

Donaldas Kajokas, *Poezija, o gal ne ji*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.

Anastazija Kanoverskytė-Sučylienė, *Pilnas ilgesio gyvenimas*: atsiminimai, [rinktiniai] eilėraščiai, Vilnius, Homo liber, 2016.

- Aušra Kaziliūnaitė, *Esu aptrupėjęs sienos*, Vilnius: Kitos knygos, 2016.
- Julius Keleras, *Karalius Bulviagalvis II*, Vilnius: [J. Keleras], 2016.
- Jurgis Kunčinas, *Malūnų gatvė be malūnų*: eilėraščių rinktinė, sudarė Palmira Mikėnaitė, Antanas A. Jonynas, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Literatūrinės slinkty 2017*: jaunųjų rašytojų kūryba, Vilnius: asociacija „Slinkty“, 2017 (Monika Baltrušaitytė, Simonas Bernotas, Simonas Bulotas, Marius Povilas Elėjus Martynenko, Aistis Žekevičius).
- Algimantas Mackus, *Jo yra žemė*: poezijos rinktinė, sudarė Dalia Jakaitė, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Tautvyda Marcinkevičiūtė, *Eilėraščiai*, Kaunas: Naujasis lankas; Kauno meno kūrėjų asociacija, 2016 (PP laureatų b-kėlė).
- Tautvyda Marcinkevičiūtė, *Mano poe(ma)ma*, Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Eduardas Mieželaitis, *Eilėraščiai*, sudarė Elena Baliutytė, Kaunas: Naujasis lankas; Kauno meno kūrėjų asociacija, 2016 (PP laureatų b-kėlė).
- Ona Mikalauskienė-Kubiliūtė, *Trisdešimt trys eilėraščiai plius*, Šiauliai: Šiaurės Lietuva, 2016.
- Kęstutis Navakas, *Lorelei: 66 meilės laišakai + 66 meilės eilėraščiai*, Vilnius: Kitos knygos, 2017.
- Juozas Nekrošius, *Sužeistas*: eilėraščiai 1996–2017, Vilnius: Alka, 2017.
- Alfonsas Nyka-Nilūnas, *Skausmo gramatika*: poezijos rinktinė, sudarė Manfredas Žvirgždas, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2017.
- Ernestas Noreika, *Andalūzijos šuo*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2016.
- Gytis Norvilas, *Grimzdimas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Gintaras Patackas, *Mažoji Dieviškoji Co-4. Andante*, Kaunas: Naujasis lankas, 2016.
- Leonas Peleckis-Kaktavičius, *Arti, kaip išsipildymas*, Šiauliai: Neoprintas, 2017.
- Poetinis Druskininkų ruduo 2016 / Druskininkai Poetic Fall 2016*: almanachas, sudarė ir redagavo Vytautas Dekšnys, Vytautas Stankus, Vilnius: Vaga, 2016.
- Poezija Žemaičių ir Lietuvos*, sudarė Brigita Speičytė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2016.
- Poezijos pavasaris 2017*: almanachas, sudarė Elžbieta Banytė, Neringa Butnoriūtė, Virginija Cibarauskė, Donata Mitaitė, Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2017.
- Viktoras Rudžianskas, *Juodoji dėžutė*, Kaunas: Kauko laiptai, 2016.
- Vytautas Sabaliauskas, *Žvilgsnio akustika*, [V. Sabaliauskas], 2017.
- Rimvydas Stankevičius, *Šermuonėlių mantija*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Vytautas Stankus, *Skrudžių skandinimas*, Vilnius: Versus aureus, 2016.

- Jonas Strielkūnas, *Žemė buvo šviesi*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2016.
- Vytautas Stulpinas, *Vakarijos*, Vilnius: „Naujosios Romuvos“ fondas, 2016.
- Egidija Šeputytė, *Sekretai ir sekreteriai*, Kaunas: Kauko laiptai, 2016.
- Violeta Šoblinskaitė Aleksa, *Romanas su Frau*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Tomas Taškauskas, Tomas Norkaitis, *Begalybės fragmentai*, Vilnius: Alma littera, 2016.
- Dalia Teišerskytė, *Meilės laišakai*, Vilnius: Alma littera, 2016.
- Judita Vaičiūnaitė, *Po ūkanotu atminties dangumi*: poezijos rinktinė, sudarė Donata Mitaitė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2017.
- Aivaras Veiknys, *Laumių vaikas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2016.
- Tomas Venclova, *Eumenidžių giraitė*, Vilnius: Versus aureus, 2016.
- Agnė Žagrakalytė, *Štai*, Vilnius: Tyto alba, 2017.
- Želmenys*: lietuvių poezijos pavasaris JAV [dalyvių eilėraščiai], 2017.

Vertimai / Translations

- Antanas Baranauskas, *La floresta de Anykščiai / Anykščių šilelis*, į ispanų k. vertė Carmen Caro Dugo, Sevilja: Renacimiento, 2017.
- Maria Duszka, *Debesų laisvė / Wolność chmur*, iš lenkų k. vertė Birutė Jonuškaitė, Vilnius: Homo liber, 2016.
- Danielė d'Erceville, *Išausiu raštą / Ich webe ein Muster*: poezijos rinktinė, į vokiečių k. vertė Alfredas Franckaitis, Klaipėda: Eglės leidykla, 2016.
- Anna Halberstadt, *Vilniaus dienoraštis*, iš anglų k. vertė Marius Burokas, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017.
- Homeriniai himnai*, iš senosios graikų k. vertė, paaiškinimus parašė, vardų ir bibliografinę rodyklę sudarė Audronė Kudulytė-Kairienė, Vilnius: Aidai, 2016.
- Sergejus Jeseninas, *Atidainavo paauksavęs gojus...*, iš rusų k. vertė Marija Rutkauskaitė, Kaunas: Lisaura, 2017.
- Antanas A. Jonynas, *Camera poetica*, į italų k. vertė Pietro U. Dini, Novi Ligūrė: Joker, 2016.
- Kein Streicheln. Junge Lyrik und Prosa aus Litauen / Jaunųjų Lietuvos poetų ir prozininkų antologija*, į vokiečių k. vertė Berthold Forssman, Magda Doering, Markus Roduner, Halė: Mitteldeutscher Verlag, 2017.
- Tadeusz Różewicz, *Vanduo puodelyje*: eilėraščių rinktinė, iš lenkų k. vertė Eugenijus Ališanka, Vilnius: Apostrofa, 2017.

- Rumi, *Meilės ir išminties knyga*, iš anglų k. vertė Eugenijus Ališanka, Vilnius: Alma littera, 2017.
- Rimvydas Stankevičius, *Die allereinfachsten Zaubersprüche / Patys paprasčiausi burtažodžiai*, į vokiečių k. vertė Cornelius Hell, Klagenfurtas: Wieser Verlag, 2016.
- Versopolis*: Aurélia Lassaque, vertė Dainius Gintalas; Veronika Dintinjana, vertė Laima Masytė; Titiano Fratus, vertė Ramunė Brundzaitė; Julia Szycho-wiak, vertė Vytas Dekšnys; Athena Farrokhzad, vertė Zita Mažeikaitė, Po-etinis Druskininkų ruduo, 2016 (eilėraščiai originalo ir lietuvių k.).
- VERSSchmuggel / PerVERSmaj*: eilėraščiai lietuviškai ir vokiškai, Heidelbergas: Verlag Das Wunderhorn; Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2017 (Antanas A. Jonynas ir Norbert Hummelt, Giedrė Kazlauskaitė ir Orsolya Kalasz, Gytis Norvilas ir Mathias Traxler, Sigitas Parulskis ir Christoph Wenzel, Aivaras Veiknys ir Christian Filips, Agnė Žagrakalytė ir Sabine Scho).
- Гінтарас Граяускас, *Апостол низьких частот / Gintaras Grajauskas, Žemųjų dažnių apaštalas*, į ukrainiečių k. vertė Marianna Kiyanovska, Ternopolis: Krok, 2016.
- Нас четверо / Mes – ketvertas*: Ana Achmatova, Borisas Pasternakas, Osipas Mandelštam, Marina Cvetajeva, iš rusų k. vertė Ramutė Skučaitė, Kau-nas: Santara, 2016.
- Томас Венцлова, *Похвала острову / Tomas Venclova, Pagyrimas salai*, į rusų k. vertė Anna Gerasimova, Sankt Peterburgas: Ivano Limbacho leidykla, 2017.

* Sąrašas atrankinis; papildomai įtraukta kai kurios 2016 m. nepastebėtos knygos, išėjusios tais metais iki rugpjūčio.

XXVII Poetinio Druskininkų rudens aidai

Tema: Poezija: lokalūs ir globalūs kontekstai

228

XXVII Poetinis Druskininkų ruduo vyko 2016 metų spalio 5–10 dienomis. Jame dalyvavo Lietuvos literatūros bendruomenė ir svečiai iš įvairių šalių – poetai, rašytojai, kritikai, leidėjai, užsienio literatūros festivalių organizatoriai, įvairių organizacijų atstovai.

Festivalis prasidėjo trečiadienį tradiciniu atidarymo vakaru knygyne „Mint Vine-tu“. Skaitymuose dalyvavo PDR valdybos pirmininkas, festivalio iniciatorius Kornelijus Platelis, almanacho sudarytojai Vytas Dekšnys ir Vytautas Stankus, vertėjai, svečiai iš užsienio – R. V. Branham (JAV), Alissa Valles (JAV), Andrei Sen-Senkov (Rusija), Jaromír Typlt (Čekija), projekto VERSOPOLIS poetė Aurélia Lassaque (Prancūzija), Lietuvos poetės Ieva Gudmonaitė, Sara Poisson.

Pagrindinių skaitymų dalyviai bei PDR almanache išspausdinti poetai: Yonatan Berg (Izraelis; vertė Kristina Gudelytė), R. V. Branham (JAV; vertė Vytautas Stankus), Ieva Gudmonaitė (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius), Liubov Jakymčuk (Ukraina; vertė Marius Burokas), Étienne Lalonde (Kanada; vertė Dainius Gintalas), Gvidas Latakas (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius), Luljeta Lleshanaku (Albanija; vertė Vytas Dekšnys), Nikola Madžirov (Makedonija; vertė Laima Masytė), Mathura (Estija; vertė Danutė Sirijos Giraitė), Gytis Norvilas (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Sara Poisson (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Māris Salējs (Latvija; vertė Erika Drungytė), Andrej Sen-Senkov (Rusija; vertė Antanas A. Jonynas), „Svetimi“ (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Natasha Tiniacos (Venesuela; vertė Jurga Katkuvienė, Laurynas Katkus), Jaromír Typlt (Čekija; vertė Aigustė Vykantė Bartkutė, Vytas Dekšnys), Alissa Valles (JAV; vertė Dominykas Norkūnas).

2015–2017 m. festivalis „Poetinis Druskininkų ruduo“ yra tarptautinės poezijos platformos VERSOPOLIS dalis. Šio projekto šūkis: „Kur poezija gyvena“ (*Where poetry lives*). Jo tikslas – suteikti galimybę pasirodyti jauniems, kylantiems poetams ir leisti jiems būti išgirstiems už savo valstybės

XXVII Druskininkai Poetic Fall, Echoes of 2016

Theme: Contemporary Poetry: Local and Global Contexts

The 27th Annual Druskininkai Poetic Fall (DPF) Festival took place October 5–10, 2016. Participants included the Lithuanian literary community together with international guests – poets, writers, literary critics, publishers, literary festival organizers, and representatives from various organizations.

The festival began with an evening of readings at the Mint Vinetu bookstore. Kornelijus Platelis, the chairman of the DPF's board and the festival's founder, was joined by Vytas Dekšnys and Vytautas Stankus, who compiled and edited the festival anthology, translators, guests from abroad – R. V. Branham (United States), Alissa Valles (United States), Andrei Sen-Senkov (Russia), Jaromir Typlt (Czech Republic), Aurelia Lassaque (France) – a poet from the VERSOPOLIS project, and Lithuanian poets Ieva Gudmonaitė and Sara Poisson.

The principal poets whose work was also included in the DPF anthology were: Yonatan Berg (Israel; translated by Kristina Gudelytė), R. V. Branham (United States; translated by Vytautas Stankus), Ieva Gudmonaitė (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius), Lyuba Yakimchuk (Ukraine; translated by Marius Burokas), Étienne Lalonde (Canada; translated by Dainius Gintalas), Gvidas Latakas (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius), Luljeta Lleshanaku (Albania; translated by Vytas Dekšnys), Nikola Madzirov (Macedonia; translated by Laima Masytė), Mathura (Estonia; translated by Danutė Sirijos Giraitė), Gytis Norvilas (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Sara Poisson (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Māris Salējs (Latvia; translated by Erika Drungytė), Andrei Sen-Senkov (Russia; translated by Antanas A. Jonynas), Svetimi (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Natasha Tiniacos (Venezuela; translated by Jurga Katkuvienė, Laurynas Katkus), Jaromír Typlt (Czech Republic; translated by Aigustė Vykantė Bartkutė and Vytas Dekšnys), Alissa Valles (United States; translated by Dominykas Norkūnas).

sienų. 2016 m. į PDR buvo pakviesti penki projekto VERSOPOLIS poetai: Veronika Dintinjana (Slovėnija; vertė Laima Masytė), Athena Farrokhzad (Švedija; vertė Zita Mažeikaitė), Tiziano Fratus (Italija; vertė Ramunė Brundzaitė), Aurėlia Lassaque (Prancūzija; vertė Dainius Gintalas), Julia Szycho-wiak (Lenkija; vertė Vytas Dekšnys). Kiekvieno iš šių poetų kūryba išleista atskiru trikalbiu leidiniu: lietuvių, anglų ir originalo kalba.

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: dveji almanacho poetų skaitymai, festivalio dalyvių, lietuvių poetų ir jaunųjų poetų skaitymai, mėgstamiausio eilėraščio skaitymai Druskininkuose, centre „Dainava“ bei Čiurlionio muziejuje, taip pat treji skaitymai Vilniuje – almanacho pristatymas knygyne „Mint Vinetu“, baigiamasis renginys ŠMC skaitykloje bei pofestivaliniai skaitymai, skirti Jurgiui Kunčinui, Užupio kavinėje.

Penktadienį vyko konferencija tema „Šiuolaikinė poezija: lokalūs ir globalūs kontekstai“. Diskusiją moderavo Saulius Vasiliauskas ir Laima Kreivytė, dalyvavo Kornelijus Platelis, Marius Burokas, Rimas Užgiris, užsienio svečiai. Kaip ir kiekvienais metais, surengtas PDR almanacho bei kitų per metus išleistų knygų pristatymas, mažoji knygų mugė, kurią vedė Marius Burokas.

Šeštadienio rytą tradiciškai vyko ir alternatyvūs festivalio renginiai: galerijoje „Sofa“ atidaryta Arūno Vaitkaus ekslibrisų paroda „Portretai“; kavinėje „Boulangerie“ – Ričardo Šileikos paroda „Hieroglifai“. „Mažajoje Galerijoje“ vyko Rimvydo Pupelio iš Obelių renginys „Muta su(si)tinka Pupelį“.

2016 m. naujiena – programa visai šeimai „Pasaulis, aš ir poezija“, ją vedė Vitalija Pilipauskaitė-Butkienė.

Penktadienio vakaro skaitymus vedė Uršulė Gedaitė ir Alvydas Šlepikas, jaunųjų skaitymų vakarą – Ernestas Noreika, Mantas Balakauskas, Vytautas Stankus ir Nerijus Cibulskas. Skaitymuose dalyvavo vienuolika jaunųjų poetų.

Šeštadienį M. K. Čiurlionio memorialiniame muziejuje vyko mėgstamiausio eilėraščio skaitymai, juos vedė Benediktas Januševičius. „Bubilo“ salėje įvyko projekto VERSOPOLIS poetų skaitymai, juos vedė projekto koordinatore Lietuvoje Rūta Elijošaitytė ir Rūta Kačkutė. Po jų ten pat vyko lietuvių poetų skaitymai, juos vedė Dainius Gintalas ir Ričardas Šileika.

Šeštadienio vakare – poezijos skaitymai ir baigiamasis festivalio renginys. Skaitymus vedė Laima Kreivytė ir Gytis Norvilas.

Baigiamajame renginyje poetui Eugenijui Ališankai už 2016 m. išleistą poezijos knygą *Stuburo tik punktyrai* įteikta Jotvingių premija, o poetui Nerijui

In 2015–2017, the Druskininkai Poetic Fall festival is part of the international poetry platform VERSOPOLIS. The theme of this project is *Where poetry lives*. The goal is to promote young poets and provide an opportunity for them to read their work outside of their own countries. In 2016, the following five poets from VERSOPOLIS were invited to DPF: Veronika Dintinjana (Slovenia; translated by Laima Masytė), Athena Farrokhzad (Sweden; translated by Zita Mažeikaitė), Tiziano Fratus (Italy; translated by Ramunė Brundzaitė), Aurélia Lassaque (France; translated by Dainius Gintalas), Julia Szychowiak (Poland; translated by Vytas Dekšnys). The work of each of these five poets was published in a separate trilingual (Lithuanian, English, and the original language) publication.

The festival's program was full of events: two readings by poets featured in the festival anthology, readings by festival participants, Lithuanian poets, new poets, and a presentation of favorite poems in Druskininkai, at the Dainava center, and at the M. K. Čiurlionis Memorial Museum. There were also three readings in Vilnius – a presentation of the festival anthology at Mint Vinetu, a closing ceremony at the Contemporary Art Center, and a post-festival reading dedicated to Jurgis Kunčinas at a cafe in Užupis.

On Friday, a conference on the festival's theme *Contemporary Poetry: Local and Global Contexts* took place moderated by Saulius Vasiliauskas and Laima Kreivytė, featuring poets Kornelijus Platelis, Marius Burokas, Rimas Užgiris, and international guests.

Just as it happens every year, a presentation of the DPF anthology and recently published books, together with a small poetry book fair (the poetry books were presented by Marius Burokas).

The festival's traditional alternative events took place on Saturday morning: the gallery Sofa hosted the opening of Arūnas Vaitkus's ex libris exhibition entitled *Portretai (Portraits); Hieroglifai (Hieroglyphs)*, an exhibition of the work of Ričardas Šileika was showcased at the Boulangerie cafe; and the Small Gallery featured work by Rimvydas Pupelis.

A new event in 2016 was a program for the entire family called *The world, me, and poetry*, which was hosted by Vitalija Pilipauskaitė-Butkienė.

The poetry readings on Friday night were hosted by Uršulė Gedaitė and Alvydas Šlepikas and young poets readings were hosted by Ernestas Noreika, Mantas Balakauskas, Vytautas Stankus and Nerijus Cibulskas, which featured 11 young poets.

- Cibulskui už 2016 m. išėjusią eilėraščių knygą *Archeologija* – Jaunojo jotvingio premija. Apdovanotas ir geriausias jaunųjų kūrėjų skaitymų dalyvis – Antano A. Jonyno skiriamą prizą gavo Marius Povilas Elisas Martynenko.
- Po apdovanojimų tradiciškai paskelbti ir apdovanoti anoniminių eilėraščių konkursų nugalėtojai. Eilėraščiai buvo rašomi trimis temomis – vieno eilėraščio, eilėraščio tema „Kontekstas: XX amžiaus ketvirtas dešimtmetis“ ir humoristinio eilėraščio tema „Kontekstas: rinkimai“. Šeštadienio vakaras baigėsi skaitymais ir vaidinimais, kuriuos organizavo poetai Mindaugas Nastaravičius ir Alvydas Šlepikas.
- Sekmadienį festivalis persikėlė į Vilnių, čia PDR svečiai bei laureatai dalyvavo skaitymuose Šiuolaikinio meno centro bibliotekoje. Skaitymus vedė Indrė Valantinaitė ir Eugenijus Ališanka. Po skaitymų vyko menininkų iš Ukrainos programa, ją atliko kontrabosininkas Mark Tokar ir poetė Liubov Jakymčiuk.
- Pirmadienio vakarą Užupio kavinėje įvyko tradiciniai pofestivaliniai skaitymai, šįkart tema „Kunčino Užupis (Jurgis ir kiti)“. Jie buvo skirti Jurgiui Kunčiniui ir jo poezijai. Vakara vedė Antanas A. Jonynas.

On Saturday, readings of favorite poems were led by Benediktas Januševičius at the M. K. Čiurlionis Memorial Museum. In the afternoon, the VERSO-POLIS poetry readings continued at the Bubilas hall, led by the project's Lithuanian coordinator Rūta Elijošaitytė and by Rūta Kačkutė. Afterward, Lithuanian poets read their work, led by Dainius Gintalas and Ričardas Šileika.

On Saturday evening, poetry readings accompanied the closing ceremonies of the festival – this event was hosted by Laima Kreivytė and Gytis Norvilas.

During the closing ceremony of the festival, poet Eugenijus Ališanka was awarded the Yotvingian Prize for his 2016 poetry collection *Stuburo tik punktyrai* (*Only the dotted lines of the spine*). Poet Nerijus Cibulskis was awarded the Young Yotvingian Prize for his book *Archeologija* (*Archeology*), published in 2016. The best young writer was also recognized – Marius Povilas Elijas Martynenko was awarded the Antanas A. Jonynas Prize.

Following the award ceremony, the anonymous poem contest winners were announced. The poems were written under the guise of three themes: one poem, *Context: 1930s* and a humorous poem *Context: Elections*. Saturday evening ended with readings and performances that were organized by Mindaugas Nastaravičius and Alvydas Šlepikas.

On Sunday, the festival continued in Vilnius where all of the DPF guests and awardees participated in a reading at the Contemporary Art Center, led by Indrė Valantinaitė and Eugenijus Ališanka. Later, guests enjoyed a presentation by Ukrainian performers Mark Tokar (contrabassist) and poet Lyuba Yakimchuk.

Monday evening, the traditional post-festival poetry reading took place, which was led by poet Antanas A. Jonynas and was dedicated to the work of Jurgis Kunčinas.

Eugenijus ALIŠANKA

Eugenijus Ališanka gimė 1960 metais Barnaule (Rusija), tremtyje. Nuo 1962 metų gyvena ir kuria Vilniuje. Vilniaus universitete studijavo matematiką, dirbo moksliniu bendradarbiu Kultūros ir meno institute, tarptautinių programų direktoriumi Lietuvos rašytojų sąjungoje, vyriausiuoju redaktoriumi žurnale *The Vilnius Review*. Poetas, eseistas, vertėjas. Išleido septynias poezijos ir keturias esė knygas, verčia iš lenkų ir anglų kalbų. Poezijos pavasario ir kitų premijų laureatas. Jo knygos išleistos Vokietijoje, JAV, Rusijoje, Švedijoje, Slovėnijoje, Belgijoje, Austrijoje ir Bulgarijoje, kūryba versta daugiau kaip į dvidešimtį kalbų.

234

BELAUKIANT ĮSTATYMO, DRAUDŽIANČIO RŪKYTI BALKONUOSE

Sekmadienis Šnipiškėse: po langais berniukas
kemšasi kaštonus į kišenės,
dvi senutės, viena su lazdele,
sunkiai lankstydamosi jau prisirinko pilnas saujas,
neatsilieka ir pliktelėjęs pusamžis vyras
su rūsčiais ūsais. Rudagalviai kaštonai,
vienas iš mažųjų pasaulio stebuklų.
Praktinis protas klausia – kokia iš jų nauda?
Širdis atsako: iš visų stebuklų nedaug naudos.
Tiesiog žmonės trumpam pasijunta laimingi.
Netgi aš, stebintis gyvenimą iš aukštai.
Iš aukšto.
Viskas per tuos parūkymus balkone.

Eugenijus Ališanka

Eugenijus Ališanka was born in 1960 in Barnaul (Russia) in a deported family. Since 1962 he has been living in Vilnius. He studied mathematics at Vilnius University, worked as a researcher at the Institute of Art and Culture, as Director of international affairs at the Lithuanian Writers' Union, as editor-in-chief of the literary magazine *The Vilnius Review* (published in English and Russian). Poet, essayist, translator. He has published seven books of poetry and four books of essays, and translates from Polish and English. Laureate of Poetry Spring and other prizes, his books were published in Germany, Russia, Sweden, Slovenia, Belgium, Austria, Bulgaria, his works translated into more than twenty languages.

235

WAITING FOR A LAW THAT FORBIDS SMOKING ON THE BALCONY

Sunday in Šnipiškės: a boy under the windows
is stuffing his pockets with chestnuts,
two old women, one with a cane,
laboring to bend, have gathered handfuls,
a balding middle-aged man sporting austere
whiskers won't be left behind either. Red horse-chestnuts:
one of the lesser wonders of the world.
The practical mind asks – what is their worth?
The heart replies – no miracle has much use.
People just feel happy from a little while.
Even I, observing life from on high.
From the heights.
It's all because of smoking on the balcony.

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS

I VIETA

Aivaras Veiknys

LUOŠYS

Vėjas pakilo, skamba senos vaikų skaičiuotės.
Pulkas balandžių, vienas – baltas kaip gruodžio sniegas.
Jokio stebuklo. Pusto. Snaudžia žvėris apklotas –
Kas jis, tiksliau, iš kokio aptvaro bus pabėgęs?

Ko jis taip sunkiai švokščia? Kraujo dėmė ant veido –
tėvas galanda peilį, pats sau kartoja: liaukis.
Gęsta žvaigždė, jai niekas kelrode būt neleido –
kas ten tuomet nušvito, motinai glostant plaukus?..

Kelkis, gana miegoti! Ženk į vilkų buveinę.
Balto balandžio plunksnom kiemsargis šluoja dangų.
Pėdsakai tartum kasos, šimtmetis kitas eina –
daug švelnesni žaidimai, duonos riekė pabrango...

Buvo, nebuvo. Žmonės dangstos šiurkščiom drobulėm –
senis kaip vaikas krykščia, vaikas netenka žado.
Kas ten taip sunkiai švokščia vietoj manęs prigulęs?
Tai, ką kopūstų lysvėj tuoj po tavęs surado:

grubiai iškaltas vaizdas, sapno pluta priplėkus –
ankštas vaikystės kiemas, klevas, sukaltos lentos,
knygos be gėdos jausmo vogtos iš bibliotekos,
rusų kalba diktutas žiauriai slogus diktantas:

NERIJUS CIBULSKAS WAS AWARDED WITH THE YOUNG YOTVINGIAN PRIZE.
HIS POEMS ARE PUBLISHED IN THIS ANTHOLOGY.

ANONYMOUS POEM CONTEST: OPEN THEME
FIRST PLACE

Aivaras Veiknys

CRIPPLED

The wind rose up and rhyming games rang out.
Pigeons flocked with one white as December's snow.
No miracle. A beast naps under covers. The storm blows.
Who is he? Rather, from what barn has he broken out?

Why does he breathe so hard? A blood stain on his face –
father is sharpening a knife: enough, he swears.
A star goes out which no one allowed to show the way –
what shined that time, while mother was caressing her hair?...

Get up! You've slept enough! Step into the wolf's abode.
The yard-keeper sweeps the sky with the white feathers of a dove.
Footprints run like braids, another century goes by –
much gentler games, but for bread the price is high...

Once upon a time. People in rough linen sheets –
an old man cries like a child, a child loses speech.
Who breathes so heavily there in my bed?
What was found in the cabbage from which I was led?

An image roughly hewn, with dreams encrusted –
the narrow yard of youth, a maple, something built
with boards, books stolen from the library without guilt,
oppressive dictation of Russian to which I never adjusted,

tankas Draugystės gatvėj – jojo grėslus pabūklas,
sprogę balionai, šunys, tie net nugaišę amsi,
Dantės išpranašautos pačios sunkiausios būklės –
meilė, girtuoklio kančios, žingsniai atgal į tamsą...

Ką čia dabar vis paistai? Nieko. Sergu, ir viskas.
Gruodis, balandžiai, spalio – metai kasmet trumpėja,
tartum skersai juos rėžtų gelsvas mėnulio diskas...
Jeigu staiga suskaudo, pats sau papūsk prieš vėją...

Jeigu labai suskaudo, klaupkis, ropoki keliais,
keik šį pasaulį, melskis, kad bent grumstelis liktų –
peilis, žvaigždė spaliuko, glaustas mamos raštelis,
skerdžius iš trečio aukšto, šuo jo gražus, bet piktas...

Net jei visi ir viskas – vien tik pigi klastotė,
kas, jei ne ji, tau luošį tartum stebuklą liudys...
Vėjas visai pasiuto, tylą vaikų skaičiuotės,
kiemo balandžių džiaugsmui byra grūdai ir rūdys.

238

II VIETA

Gytis Norvilas

IŠ SLAPTŲ SODININKO UŽRAŠŲ

aš turčių sodininkas. vyras ryte išvažiuoja juodu karstu, vėlai vakare grįžta tuo pačiu juodu karstu. moteris perka šaldytus broilerius, kepa, mokosi mirusių kalbų. už mane niekas geriau nežino, kuo šie namai kvėpuoja. nykiausia žiemomis, kai užsiveria slapčiausios poros, užsirakina pumpurai, visata nu-stoja plėstis, moterys užsikniaubia it miegantys šikšnosparniai. suvilioti namų moterį? tai galėjau padaryti begalę kartų. mačiau, kaip auga jų vaikai, kalėsi dukrų krūtys. jau įstengdavau apsimest užtrauktuku moters aukštaauliuose.

a tank on Comrade Street – a threat on the way,
blown balloons, dogs, almost dead, yelping, still bite.
The most difficult state prophesied by Dante –
love, the sufferings of drunks, footsteps into night...

What are you on about now? Nothing. I'm sick and that's it.
December, doves, October – the years get shorter every year,
as if cut right through by the moon's yellow disk...
If you feel sudden pain, blow on yourself and don't fear –

If it hurts much worse, get on your knees and crawl, curse
this world, praying a clod will remain, let there be but
a knife, a com-youth star, your dear mother's verse,
the herder from the third floor, his cute but angry mutt...

Even if everyone and everything is cheap counterfeit,
what will witness the miracle of the cripple if not it?...
The wind has gone mad, children's rhyming games are done,
seeds and rust crumble, fall, sending happiness to doves.

239

SECOND PLACE

Gytis Norvilas

FROM THE GARDENER'S SECRET DIARY

i'm a gardener for the rich. the husband drives out in the morning in his black coffin. he returns in late evening with that same coffin. his wife buys frozen chicken, cooks, and studies the dead language. nobody knows better than i what goes on in this house. winters are most desolate when secret pores close up, thebuds are sealed, the universe stops expanding, and women fold themselves up like sleeping bats. should i seduce a housewife? i could have done that many times. i saw how their children grew up, how the breasts of their daughters burst

slysdavau blauzda it banglentininkas bangos ketera, it žoliapjovės peilis vasaros paviršium. virsdavau auskaro obsidianu. jo juoda akim žvelgiau iš viršaus, į pasaulį, į kūno išlinkius ir nuokalnes. galėjau mėgautis intymumu, tuo virpuliu – matai, o nelietai. jau nekalbu apie medžius, krūmus, žoles, kurie mane dangstė, ėjo išvien su manim.

pasigerdavau slapta, tik jiems išplaukus tuo karstu kur nors toliau – iki kokios palmės ar kalno, likęs vienas. girto manęs nieks nėra matęs, tik mano paties batai ir takas namo. dar lapų krūva, į kurią įsikniaubęs šaukiau anąkart apimtas ekstazės: *bybį dėjau, sodininkas, matai, kokia čia, blet', profesija?!*

miriau staiga, aišku, vienas. jau seniai, o jiems atrodo, kad aš taip pat šypsautsi, raunu kiaulpienes, vaikštau su *Fiskars* žirkklėmis ir nieks nėra pasikeitę - - -

soduose šis ir anas pasauliai sumišę – gyvenimas ir mirtis srūva iš tos pačios laistymo žarnos. mačiau ir kaip sodą, tuos namus, smėlio dėžę pasiima kylantis upės vanduo - - -

geras sodininkas yra miręs sodininkas, ir visi tai žino.

III VIETA

Simonas Bernotas

NAUJO GYVENIMO PRADŽIA

Namas gražus bet popierinis užsidega pradėjus kūrenti židinį
Kambariai išpuošti džiovintomis gėlėmis jas ryja mūsų tarnaitė
Kai tai pamatome ji sutrinka ir pradeda šnypšti išskleidžia sparnus
Skrenda į pakampes kur niekaip nenutyla

Mūsų svečias yra tuščias kaip jau seniai išgertas butelis vyno
Neturime ką šnekėti žodžiai mūsų bijo žaidžiamo durnių svečias
Pralaimi visuomet primygtinai teigia jog pasidavinėja nes būtų

forth. i managed to pretend to be the zipper on a women's knee-high boots. i slid
 along her calf like a surfer down the crest of a wave, like the mower's blade along
 summer's sweet surface. i became the obsidian of an earring, and with its black
 eye i gazed from on high at the world, at the slopes and curves of the body. i en-
 joyed intimacy, that tremor – you see, without touching. i haven't even mentioned
 the trees, bushes grasses that gave me cover, that always accompanied me.
 i got drunk in secret whenever they sailed away in that coffin somewhere far off –
 to some palm tree or mountain, leaving me by myself. no one has seen me drunk,
 only my shoes and the way home. then a pile of leaves that i gripped with my hand
 that time, overcome with ecstasy, shouting: *fuck you all, a gardener, you see, what*
kind of shit profession is this?!
 i died suddenly, alone, of course. a long time ago, but to them it seems like i smile
 in the same exact way, pulling up dandelions, walking about with Fiskars shears
 like nothing has changed – – –
 in the gardens this world is mixed up with the next – life and death flow from
 the same watering hose. i once saw the rising river water take the garden, those
 homes, the sand box – – –
 a good gardener is a dead gardener and everyone knows that.

241

THIRD PLACE

Simonas Bernotas

BEGINNING LIFE ANEW

It's a nice house but it's paper and burns when you light the fireplace
 The rooms are decorated with dried flowers that our servant swallows up
 When we catch her she gets deranged and starts hissing and unfolding her wings
 She flies into nooks and won't settle down

Our guest is empty like a bottle of wine long ago drunk
 We don't have anything to say as words are afraid so we play cards
 The guest loses insisting that he gave up because it would be impolite

Negražu laimėti prieš šeimininkus iš naujo kortas dalinamės
 Ir iš naujo kol galop svečias pravirksta ir prisipažįsta jaučiuos
 Lyg būčiau ne žmogus o iškamša

Mūsų tarnaitė tapo mūsų kaimyne mūsų kaimynė yra beprotybė
 Stengiamės jos daugiau neįsileisti į namus tvarkomės patys kaip
 Išmanydami apie ją nekalbame net neužsimename net kai ji drasko
 Duris savo paukštiškais nagais net kai klykia dulkių sluoksnis maišos
 Su sniego ir ledo sluoksniu šaltis ir chaosas taip gyventi negalima
 Taip gyventi negalima dantimis kalename naują himną

Viskas turi pasikeisti reikia kraustyti apžiūrinėjame kitus namus
 Vienas iš degtukų turėtų bent trumpam sušildyti kitas triušių
 narvas

Man šienligė kartais galvoju kad aš alergiškas savo paties
 buvimui trečias
 Dėžė labai panašu į buvusį būstą tik šita kartoninė reikia taip
 po mažą laiptelį
 Judėti į priekį neverta bandyti išsokt aukščiau bambos nereikia
 apsimesti tuo kuo
 Nesame o kas esame mes iš tikro nežinome

IV VIETA

Sara Poisson

SLYVOS

Vogti taip tarsi gelbėtum,
 įsiterptum tarytum kliūtis pakeliui į
 spąstus, mirtį ar kapines. Kaip anuomet
 tarybinio ūkio sode, kurį jau nublukino šalnos.

Nuogi medžiai su dar nuogesniais,
 sužvarbusiais vaisiais, primenančiais tai,

To win against the hosts and we deal the cards again
And play until finally the guest starts to cry and admits that he feels
More like a stuffed animal than a person

Our servant became our neighbor our neighbor is madness
We try not to let her in to the house and clean up ourselves
As best we can not speaking of her even when she scratches
At the door with her avian nails even when the layer of dust mixes
With a layer of snow and ice and cold and chaos you can't live like that
You can't live like that chattering a new anthem with your teeth

Everything needs to change we need to move we've looked at new houses
One is made from matches and should warm us up for a little bit at least, the other,
a rabbit cage

I have hay fever sometimes I think I'm allergic to my own existence the third is
A box very similar to our former building but this one is cardboard you need to
move

Forward step by little step it's not worth lifting more than your weight you don't
need to

Pretend to be what you're not and what are we really we don't know

FOURTH PLACE

Sara Poisson

PLUMS

To steal as if you were saving,
cutting in as if an obstacle on the road to
a snare, death, and the grave. Like last year
in the Soviet state farm already made pale by frost.

Naked trees with even more naked trees,
with chilled fruits reminiscent

kas dažniausiai pridengiama
nuogų moterų nuotraukose.
Ir pilkas sodo sargo šešėlis, sergstintis
visa tai tarsi ką švento ar nepadoraus.

Prisiplėšusios svetimų slyvų lekiamė,
kliūdamos už sušalusių molžemio grumstų,
iškvėpdamos garą ir nebevaikišką kūno tvaiką.
Mums po dvylika. Amžius, kai bėgama nuo
kiekvieno besivejančio vyro, juo labiau soduose,
juo labiau su nepadoriais nuogais vaisiais
čežančiuose maišeliuose.

Vagiles paslepia paupio krūmynai.
Iš ten, kitoje upės kilpos pusėje –
kareivių juokeliai ir jų laužo šokis,
žaidimai su ugnimi, džiovinami drabužiai,
jau kitos, vyriškos, nuogybės,
nesusiturime akimis jų nepasivogti.
Vienintelė apsauga –
progresuojanti trumparegystė,
apie kurią sužinosiu po metų.
Kaip tik tada, kai ima aiškėti
pasikartojantys nutikimai merginai,
kurios niekas nenuskina.

Vogti nebent taip, kaip vėjas kamine
pasivagia pelių krebždesį.

of what is usually covered
in the photos of naked women.
And the grey shadow of the garden's watchman, suffering
all this as if something holy or indecent.

We run with our stolen load of someone else's plums,
tripping over frozen clods of clay earth,
breathing out steam and body odor that's not of children anymore.
We are twelve. The age when you run from
every boy who chases, especially in gardens,
especially with indecent naked fruit
rustling in our bags.

The thieves are hidden by bushes on the river bank.
From there, on the other side of the river's loop –
the laughter of soldiers, the dance of flames,
bonfire games, clothes hung out to dry,
a different, masculine nudity,
we can't contain our eyes from stealing a glance.
Our only protection – progressive short-sightedness,
of which I will learn in a year.
Then, when a girl's repeated events
befall her, events
that nobody can take away.

They can be stolen only as the wind in the chimney
steals the rustling of mice.

Vladas Braziūnas

PAŠAUKTINIS

stačiausi namus prie visų vezuvijų
tikėjau, kad grožis juos gelbės arba pražudys
taip ir nutiko, pražysti žadėjo ant žuvusių
rožės kupliausios, o smigo ir dygo tik plikas dyglys

rovės iš raumenio rausvo, plakti paliovusio
dangūs voliojos po žemę ir Dievas jiems iš paskos
leidos į kūdikio, didvyrio širdį, į tų, kur paloviuose
ar patvoriuos išmiegoję dar pasiaukos

246

vis dar bandys truputėlį numirti, išeit atsilabinę
kad neminėtų... geriau neminėtų išvis
akys per lėtos tą lietų po lašą išvyst

akmenį tašant, kultūrinį sluoksnį ištaškant
vis po dulkelę, po grakštų kablelį, po tašką
žiedlapiams kylant ir stojant į vorą gyvųjų silabinę

Vladas Braziūnas

CONSCRIPT

I built my homes by all kinds of vesuviuses
believing that beauty would save them or perish
and so it went, blooming on the dead, roses
promised verdure, but only bare thorns flourish

from out of the red muscle when it stopped beating
heavens rolled on the ground and God descended
into a baby's heart, a hero's heart, into those sleeping
by troughs or fences who will, themselves expended

still try to die a little, to leave having taken their parting
so no one would remember... better that no one recalls
for eyes are too slow to see the rain as it falls

hewing stone, washing the cultural layer, drop by drop
speck by speck, comma by graceful comma, full stop
while petals rise and stand in the syllabic lines of the living

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Sara Poisson

MES

Mes sapnavome karą gražiai
 mus supykde linksmas rytinis skambutis
 mes lipom nerangiai iš lovų
 širdis paskui mus atskubėjo
 paknopstom į šlapią kvadratą duše
 mes pravirkdėme čiaupą ir mus užkapojo vanduo
 prisikėlė mes glostėm save išsimuiline delnus
 taip švelniai kaip jau seniai mūsų niekas neglostė
 garų debesy tarsi rojui mes išsivalėm dantis
 ir aptaškėm baltai savo pilkus atvaizdus veidrodžiuos
 mes nebuvom išalkę ir mūsų pusryčių valgis
 nenoromis slinko žemyn jis kaskart
 mums primindavo tikrąją kryptį ir laisvojo būdą
 pakeliui mums jaukiai čežėjo mūsų šiukšlės maišuos
 ir dundėjo plastiko indai tarsi keisti mušamieji

mes keliavom tarp sienų nes kito kelio nebuvo ir
 mes matėm raudona vijoklių mėsa prisidengusį mūrą

mes užuodėm šlapimo kvapus iš statybvietsės
 mes girdėjom stačiatikių cerkvės varpus

mes praėjom mergaičių koloniją, vėlyvų pomidorų
 minkštumą turgavietėj ir užkietėjusį rudeni

mes prasilenkėm su mergina, jos indėnišku profiliu
 matėm kaip prisiglaudus prie pilvo šiltai savo daiktus
 žengė pėdom šiek tiek į save lyg norėtų sugrįžti

Sara Poisson

WE

We dreamed very nicely of war
the cheerful morning alarm made us angry
we clambered out of bed
and our hearts hurried after us
we rushed into the wet square of the shower
we made the spout cry and water pecked at our flesh
resurrected, we caressed ourselves with soapy palms
more gently than anyone had touched us in a long time
we brushed our teeth in a heavenly cloud of steam
and splattered our grey images in the mirrors
we weren't hungry and our breakfast food unwittingly
slid downwards, reminding us each time
of our true direction and dissipation
on the way out, our garbage rattled comfortably in its bags
while plastic bottles boomed like strange percussion

we travelled through borders because there was no other road and
we saw a wall covered in vines of red meat

we smelled urine at the construction sites
we heard the bells of orthodox churches

we passed a girl's reform school, the flesh of overripe tomatoes
in the market place, and the constipated autumn

we passed a girl in whose Indian profile
we saw her clutching possessions warmly to her belly
walking with her feet turned inwards as if she wanted to return

mes sutikom kely storašiknį vyruką
dėl nosies polipų pravira burna
atrodė nusteбės

mes praėjom pro nuobodžiaujančią
laisvą savo tėvynę
paskui save skleisdami
tamsias prieblandos, bodesio sporas

jautėm: sproginiai tamsą nušvies
ir laisvės vėliavą plazdančią*

* Perfrazuoti JAV himno žodžiai. Pagal poeto Franciso Scotto Key sukurtą tekstą ir Johno Staffordo Smitho muziką skambanti daina oficialiai JAV himnu paskelbta 1931 metais.

Aivaras Veiknys

SVEIKI, DRAUGAI

Sveiki, draugai: mes jau seniausiai mirę –
palaidoti antakalniuos, kietai
įmigę, virtę dulkėmis, sustirę
lyg meldai gruodžio vėjyje, o tai,

jog šiąnakt vėl – susisapnavę – geriam
ir kaip kadaise tauškiame niekus,
tereiškia, kad net po mirties, ko gero,
gyvenasi gyvenimas klaikus.

we met a fat-assed man on the road
with mouth agape, he had nose polyps
he looked amazed

we passed through our fatherland
bored of its freedom
spreading dark twilights
and spores of loathing after ourselves

we felt the bombs bursting in air
giving light to the fluttering flag of freedom

SECOND PLACE

Aivaras Veiknys

WELCOME, FRIENDS

Welcome, friends, death dimmed,
long buried in Antakalnis, hard
asleep, turning to dust, numbed
like rushes in winter's wind

tonight, again, we dream our mirth:
as in the past, we drink and yap away,
which means that even after death
life still has hell to pay.

Dalia Bozytė

DEKADENTIŠKAS

Kam Lietuvai šitiek poetų?
To derliaus nėra kur padėti.
O veša – nei arta, nei sėta,
tik plūsta balsai negirdėti.

Tik keliasi frontas po fronto
ir alasą neša nedarnų,
ir lenda Europon ekspromptu,
ir stveria pasaulį už skverno.

O šis tyliai perstumia sienas
ir nēr kas tą kartą užtartų,
nes kaunas Šėtonas ir Dievas
dėl sielos ir kūno neverto.

Į vakarus sprukit, lyg vagys.
Nenorit – į rytus etapais.
Praradę Radauską ir Nagį
mes plojome tiems, kur pritapo.

Kol grįžo senyvas vasaris
ir atgailoj minios suvirko,
o eilės suspindo lyg varis.
Bet varį vertelgos supirko.

Dalia Bozytė

DECADENT

Why so many artists of the word?
There's nowhere to put the yield.
Neither plowed nor sowed are the fields,
flooded with voices unheard.

One front after another comes round,
carrying such disharmonious sound,
thrusting themselves into Europe on a whim
grabbing the world by its hem.

But the world just pushes around borders,
and no one speaks for us all
because god and the devil are at war
for the worthless body and the soul.

So steal off to the West like thieves.
If not, deport yourselves to the East.
Having lost Radauskas and Nagys,
we clapped for those who fought least.

Then that old February returned on repeat,
and the masses cried out to repent.
Now verses gleamed like polished coppers,
while copper itself was sold out by hawkers.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Marius Povilas Elijas Martynenko

*

diedukas buvo džukas – rinko grybus, uogas ir konservatorius.
pasak jo, kubilius nėra padaręs nė vieno kubo.
pasak jo, taip buvo geriausia pradėti
ir užbaigti kalbą apie politikų demagogiją.
močiutė kartais keldavo skandalą, šaukdavo „Ne už tokią kovojom!..“
jis atsakydavo „Moč, mes gi apskritai nekovojom...“
močiutė neprijautė kovojantiems „už tokią“

254

prieš dvidešimt metų brolis rinko lipdukus,
į kuriuos buvo įvyniota kramtomoji guma,
šiandien nežinau ką jis renka, bet
girdžiu jį draugui sakant, kad
kubilius nėra padaręs nė vieno kubo.

gražulis nėra gražus, negirdėjau kirkilo kirkiant,
skardžius ne apie skardas, varkala turi auksinį dantį,
zingeris nedainuoja

diedukas kovojo už
pilnybę savo pintinėje
ir išsikovodavo pilnatvę

tėvas mokė mane grybauti –
nuvesdavo į mišką ir liepdavo rinkti
rinkti, rinkti, rinkti, liepdavo rinkti
ir sakė, kad iš miško neišeisiu kol pintinė nebus pilna.

aš, trumparegis daltonikas, neišmokau rinkti
vogdavau grybus ir uogas iš jo pintinės kai tėvas nematė
tai buvo mano pilietinės brandos pradžia ir pabaiga

Marius Povilas Elijas Martynenko

*

grandad was a dzūkas – he picked mushrooms, berries and conservatives
 according to him, Cooper hasn't made a single coop.*
 according to him, that was the best way to begin
 and end any discussion of political demagoguery.
 Granny sometimes raised a ruckus, shouting "It's not for this we fought!"
 he answered her, "Granny, we didn't fight one bit..."
 Granny was not sympathetic to the fighters "for this".

twenty years ago, my brother collected stickers
 into which chewing gum was wrapped.
 today I don't know what he collects, but
 I hear him tell his friend that
 Cooper hasn't made a single coop.

Comey isn't comely, I haven't heard the cripple croak,
 Tin-tin isn't about tin, Brazen has a golden tooth,

Singer doesn't sing.**

Grandad fought for a full basket
 and got himself a cornucopia.

father taught me to pick mushrooms –
 he took me to the forest and told me to pick
 pick, pick, pick, he told me to pick
 and said that I won't leave the woods until my basket is full.

I, short-sighted and color-blind, never learned to pick –
 I stole mushrooms and berries from his basket when he wasn't looking
 and that was the beginning and end of my civic upbringing.

* Cooper translates "kubilius", which puns on the name of Andrius Kubilius, a politician and former Prime Minister of Lithuania.

** This stanza is full of puns on the names of politicians.

biuleteniuose egzistuoja pavardinė demagogija,
o ant kai kurių lipdukų, pamenu,
buvo plikos mergos.

II VIETA

Kornelijus Platelis

NE DALYVAUTI, O LAIMĖTI!

Prieš rinkimus laiškų rinkėjas gauna,
O kartais net aplanko kandidatas.
Poetas jam duris dažnai užšauna
Prieš nosį, kartais net paleidžia batą.

Nes kandidatą turi jis, saviškį,
Šileiką Ričardą, kurį antruoju
Vadina Druskininkų liaudis, biškį
Jis trenktas, bet gražiai balotiruoja

Mums žada pastatyti koliziejų,
Iškast Druskonio-Nemuno kanalą,
Skirti rentas eilėraščių kūrėjams
Ir visa kita, nuo ko širdys sąla.

Balsuokim tad už Ričardą Šileiką –
Jis laimę neša mums*, gerovę teikia!

* Ta prasme – ant delno.

ballots build in a certain surname demagoguery
and on some stickers I recall
the pictures of naked broads.

SECOND PLACE

Kornelijus Platelis

NOT TO PARTICIPATE, BUT TO WIN!

Before the election, the letter collector races,
And one may well be visited by a candidate.
But the poet will slam a door in his face,
Or, frankly, throw a shoe out of hate.

257

Because now, poets have their own on the make:
Ričardas Šileika, who was dubbed the Second
by the Druskininkai folk, a bit of a flake,
it might be said, of late, but he runs a fecund

campaign, promising a coliseum for us,
a canal dug from Nemunas to Druskonis,
and free rent to the creators of poetry, art
and everything else that sweetens the heart.

For Ričardas Šileika – get out and vote!
He brings us happiness, a good bloke.

Jonas Valonis

*

Rink nerinkęs –
Kiekvienąkart
Po ta pačia eglišake
Lepšis šypsos.

258

JAUNŲJŲ SKAITYMŲ LAUREATAS, KURIAM ATITEKO ANTANO A. JONYNO PRIZAS

Marius Povilas Elijas Martynenko

NEPRIPRATAU

Šiandien ligoninėje mane ištinka viena mano gyvenimo diena.
Šiandien ligoninėje aš suprantu, kad kasdien ligoninėje vyksta
Blogiausia diena kažkieno gyvenime,
Geriausia diena kažkieno gyvenime,
Pirmoji diena kažkieno gyvenime,
Paskutinioji diena kažkieno gyvenime.
Šiandien ligoninėje aš suskaičiuoju, kad iš komos atsigaunu tryliką kartą.
Jau galėčiau prie to priprasti. Kita vertus, per visą savo gyvenimą rytais esu
pabudęs apie aštuonis tūkstančius kartų ir vis tiek prie to nepriprantu.
Šiandien ligoninėje aš prisimenu, kad kažkur girdėjau, jog atlikėjai, meninin-
kai ir sportininkai kartais aplanko savo gerbėjus, išgirdę šių hospitalizavimo
istoriją. Įsivaizdavau tą situaciją, kai aš pabundu, o ant lovos krašto sėdi Um-
berto Eco. Suprasčiau, kad man visiškai *pyzdec*.
Šiandien ligoninėje mano endokrinologas rėkia ant kito paciento, baubia, kad

Jonas Valonis

*

Pick, don't pick –
Every day
Some slimy mushroom smiles
Under the same spruce tree

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

ANTANAS A. JONYNAS PRIZE

259

Marius Povilas Elijas Martynenko

I NEVER GOT USED TO IT

Today, in the hospital, I experienced a day in my life.
Today, in the hospital, I understood that everyday in the hospital is
The worst day in someone's life,
The best day in someone's life,
The first day in someone's life,
The last day in someone's life.
Today, in the hospital, I calculated that I'm recovering from a coma for the thirteenth time. I could get used to that already. On the other hand, I have woken up in the morning my whole life, around eight thousand times, and I still haven't got used to that.
Today, in the hospital, I remembered hearing somewhere that actors, artists, and athletes sometimes visit their fans when they hear stories of their hospital stays. I imagined a scenario in which I wake up and Umberto Eco is sitting on the edge of my bed.

arba šis mes rūkyti, arba jam nupjaus kojas. Nupjaus kojas ne dėl nepaklusnumo, o dėl to, kad arterijos užsikimš ir kojos gangrenuos.

Mano endokrinologas man patinka. Mes pasikalbame. Jis man sako, kad yra vienas žmogus, kuriam tikimybė mane nužudyti yra septynis kartus didesnė negu visiems kitiems. Tas žmogus tai aš pats. Jam atsakau, kad išvengsiu pavojaus, jei nužudysiu jį pirmas.

Mano endokrinologas sako, kad aš ir devyni mano draugai – keturi iš mūsų susirgs vėžiu. Sakau jam, kad man vienodai, aš atsikratysiu draugų. Jis man sako, kad tokiu atveju, pats vienas susirgsiu keturiais vėžiais. Kelioms sekundėms patikiu jo žodžiais.

Mano endokrinologas klausia, ką daryčiau sužinojęs, kad gyvensiu pusmetį? Aš reaguočiau į tai kaip į visus kitus terminus ir deadline'us – penkis mėnesius malčiau šūdą, o ties šeštuoju pasibaisėčiau savimi.

Mano endokrinologą paliko dvi žmonos. Jis sako, kad skepsis ir sepsis skiriasi tik viena raide. Jis sako, kad meilė praeina. Tik herpis amžinas.

Šiandien ligoninėje mano endokrinologas mane užkniso. Aš norėjau sau pigaus pozityvo – atsisukau į jį ir paklausiau: „Ar tu į ką nors tiki? Ar tu kuo nors džiaugiesi? Ar tu turi kokią nors viltį? Ar tu jautiesi už ką nors dėkingas? Ar tu ką nors myli?“

Žmogus, kurį paliko dvi žmonos, kuris matė pakankamai daug šūdo pasakė: „Žinai, man atrodo, kad myliu ir tikiu, bet būtų lengviau, jei to nedaryčiau.“

„Ir dar jaučiuosi visai dėkingas už tai, kad mūsų kūnai neveikia taip, kad miegodami apsišiktume.“

I would then understand that I'm fucked.

Today, in the hospital, my endocrinologist is yelling at another patient, bellowing that either he quits smoking or gets his legs amputated. His legs won't be chopped off as punishment, but because the arteries will get clogged and his legs become gangrenous.

I like my endocrinologist. We talk. He tells me that there's this one guy who is seven times more likely to murder me than anyone else. That guy is me. I reply that I will beat the odds by killing him first.

My endocrinologist says that between me and nine of my friends, four of us will get cancer. I tell him it's all the same to me – I'll unburden myself of a few friends. He tells me that in that case, I'll get sick with four cancers myself. For a few seconds I believe what he says.

My endocrinologist asks me what I would do if I learned that I have half a year to live. But I would react to that like every other deadline or due date – fuck around for five months, then freak out in the sixth.

My endocrinologist left two wives. He says that sepsis and skepsis are only one letter apart. He says that love passes, but herpes is forever.

Today in the hospital, my endocrinologist annoyed me. I had wanted some easy positive vibes, so I turned to him and asked: "Do you believe in anything? Does anything make you happy? Do you have any hopes? Are you thankful for anything? Do you love anybody?"

The person who had left two wives, who has seen quite enough shit in his life, told me, "You know, it seems that I do love and believe in something, but it would be easier if I didn't."

"And, on top of that, I'm quite thankful that our bodies don't work in such a way that we shit ourselves when we sleep."

Jotvingių premijos laureatai /
Yotvingian Prize Winners

1985 – Kornelijus Platelis
 1986 – Vytautas P. Bložė
 1987 – Bronius Kutavičius
 1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
 1989 – Kazys Bradūnas
 1990 – Henrikas Čigriejus
 1991 – Henrikas Nagys
 1992 – Donaldas Kajokas
 1993 – Knuts Skujenieks
 1994 – Sigitas Geda
 1995 – Sigitas Parulskis
 1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
 1997 – Antanas A. Jonynas
 1998 – Marcelijus Martinaitis
 1999 – Nijolė Miliauskaitė
 2000 – Alfonsas Bukontas
 2001 – Jonas Strielkūnas
 2002 – Jonas Zdanys
 2003 – Vladas Braziūnas
 2004 – Stasys Jonauskas
 2005 – Tomas Venclova
 2006 – Kęstutis Navakas
 2007 – Almis Grybauskas
 2008 – Aidas Marčėnas
 2009 – Valdemaras Kukulas
 2010 – Viktorija Daujotytė
 2011 – Alfonsas Andriuškevičius
 2012 – Rimvydas Stankevičius
 2013 – Jonas Kalinauskas
 2014 – Gintaras Bleizgys
 2015 – Rolandas Rastauskas
 2016 – Eugenijus Ališanka

Jaunojo jotvingio premijos laureatai /
Young Yotvingian's Prize Winners

1998 – Darius Šimonis
 1999 – Gintaras Bleizgys
 2000 – Gintaras Beresnevičius
 2001 – Tomas S. Butkus
 2002 – Gytis Norvilas
 2003 – Agnė Žagrakalytė
 2004 – Donatas Petrošius
 2005 – Sonata Paliulytė
 2006 – Vytautas Dekšnys
 2007 – Benediktas Januševičius
 2008 – Dainius Gintalas
 2009 – Giedrė Kazlauskaitė
 2010 – Antanas Šimkus
 2011 – Marius Burokas
 2012 – Indrė Valantinaitė
 2013 – Ramunė Brundzaitė
 2014 – Aivaras Veiknys
 2015 – Mindaugas Nastaravičius
 2016 – Nerijus Cibulskas

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas / chairman), Vladas Braziūnas (pavaduotojas / vice-chairman), Gintaras Bleizgys, Marius Burokas, Viktorija Daujotytė, Vytas Dekšnys, Dainius Dirgėla, Erika Drungytė, Rūta Elijošaitytė-Kaikarė, Donaldas Kajokas, Laurynas Katkus, Dainius Gintalas, Antanas A. Jonynas, Laurynas Katkus, Giedrė Kazlauskaitė, Kerry Shawn Keys, Andrius Mosiejus, Mindaugas Nastaravičius, Gytis Norvilas, Donatas Petrošius, Vytautas Stankus, Marijus Šidlauskas Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Saulius Vasiliauskas, Agnė Žagrakalytė.

Rengėjas / Organizer:

V/O Poetinis Druskininkų ruduo

263

Rėmėjai ir partneriai:

Lietuvos kultūros taryba; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; ES programa „Kūrybiška Europa“; Poezijos platforma VERSOPOLIS; VŠĮ Valstybės ir savivaldybių tarnautojų mokymo centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; Lietuvos rašytojų sąjunga; Europos Sąjungos-Japonijos festivalių komitetas; Izraelio ambasada Lietuvai; JAV ambasada Vilniuje; Tom Healy; Lietuvos kultūros institutas; Šiuolaikinio meno centras; M. K. Čiurlionio memorialinis muziejus; Kultūros savaitraštis „Literatūra ir menas“; Kultūros mėnraštis „Nemunas“; Lietuvos rašytojų sąjungos mėnraštis „Metai“; Vilnius Review. Šiuolaikinės lietuvių literatūros žurnalas internete anglų kalba; Klubas-baras „Paviljonas“; Knygynas „Mint Vinetu“; Skaitymo ir kultūrinio raštingumo asociacija.

Sponsors and partners:

The Lithuanian Council for Culture; The Ministry of Culture of the Republic of Lithuania; Creative Europe, a programme of the European Union; Versopolis; The Dainava Center; the town of Druskininkai; Lithuanian Writers' Union; the EU Japan Fest Japan Committee; the embassy of Israel in Vilnius; U. S. Embassy Vilnius; Tom Healy; The Lithuanian Culture Institute; The Contemporary Art Centre; the Mikalojus Konstantinas Čiurlionis Memorial Museum; the cultural weekly Literatūra ir menas; Culture and Art Monthly Nemunas; the writers' union monthly magazine Metai; Vilnius Review. The Online Magazine for Lithuanian Literature; Club-bar Paviljonas; Mint Vinetu bookstore; the Association for Reading and Cultural Literacy.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2017 /
DRUSKININKAI POETIC FALL 2017

Almanachas

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius

El. p. info@vaga.lt; www.vaga.lt

tel. +370 5 249 8121; faks. +370 5 249 8122

Spausdino UAB „Standartų spaustuvė“, www.standart.lt, e-mail: info@standart.lt,
Dariaus ir Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius, Lietuva

Tiražas 350 egz.